Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

The translation of this work was supported by a grant from the Gœthe-Institut which is funded by the German Ministry of Foreign Affairs

Juli Zeh, *Schilf*

Copyright © Schöffling & Co. Verlagsbuchhandlung GmbH, Frankfurt am Main, 2007

© 22008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere **www.polirom.ro**

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1 – 728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

ZEH, JULI

Schilf/Juli Zeh; trad. de Gabriella Eftimie.

— Iași: Polirom, 2008

ISBN 978 – 973 – 46 – 1163 – 8

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.112.2 – 31 = 135.1

Printed in ROMÂNIA

Juli Zeh

Schilf

Traducere din limba germană și note de Gabriella Eftimie

POLIROM

2008

Juli Zeh (n. 1974) a studiat dreptul internaţional la Passau și Leipzig, după care a fost stagiară la New York, în cadrul ONU. S-a specializat în studii est-europene la Cracovia. A trăit la Zagreb și Sarajevo, a obţinut numeroase burse în Austria, Bosnia, Bulgaria și Germania. A fost lector la Institutul de Literatură din Leipzig, la Universitatea din Düsseldorf și la Universitatea din

Witten/Herdecke. Primul ei roman, *Vultur și înger* (2001), a fost tradus în 28 de limbi și distins în 2002 cu Deutscher Bücherpreis pentru cel mai bun debut. Pentru romanele și volumele sale de povestiri, i s-au decernat numeroase premii literare.

„Germania devine din ce în ce mai sexy”, titrează revistele de specialitate, referindu-se la Juli Zeh, autoarea care a contribuit într-o mare măsură la popularizarea literaturii germane contemporane în străinătate. *Schilf* (2007), ultimul ei roman, confirmă această apreciere: este un (fals) thriller de o ironie mușcătoare și subtilă, care contrazice cu tărie opinia conform căreia literatura germană a zilelor noastre ar fi „prea întunecată și complet lipsită de umor”. Autoarea, juristă de profesie, abordează subiecte precum moralitatea, fericirea, prietenia, relaţiile de cuplu, importanţa interacţiunii sociale, acomodarea cu un stil de viaţă acceptat din punct de vedere social, totul sub pretextul unei crime comise „aproape” accidental. Și, mai ales, ne convinge că fiecare dintre noi este – sau ar putea fi – o mașină a timpului.

Puţini oameni stăpânesc arta de-a se teme de ceea ce este de temut.

Prolog

N-am văzut chiar totul, în schimb am auzit aproape tot, fiindcă unul dintre noi a fost mereu prezent.

Un comisar chinuit de o migrenă ucigaşă, care crede într-o teorie demonstrabilă şi nu dă nicio importanţă hazardului, îşi rezolvă ultimul caz. Un copil este răpit şi nici măcar nu-şi dă seama. Un medic nu procedează cum ar trebui. Un om moare, doi fizicieni se ceartă, un sergent de poliţie se îndrăgosteşte. La sfârşit, totul arată altfel decât s-ar fi aşteptat comisarul – dar, cu toate acestea, la fel. Ideile unui om sunt partitura, viaţa sa, o muzică distorsionată.

Cam aşa s-au întâmplat lucrurile.

Primul capitol în şapte părţi. Sebastián taie curbe. Maike face mâncare.

Oskar vine în vizită. Fizica e domeniul celor pasionaţi

1

Când aterizezi cu avionul dinspre sud-vest, de la înălţimea de cinci sute de metri, Freiburg seamănă cu o pată franjurată, deschisă la culoare, ascunsă în pliurile Pădurii Negre. Arată de parcă ar fi căzut din cer într-o zi, împroşcând până în apropierea munţilor învecinaţi. Belchen, Schauinsland şi Feldberg stau în cerc şi privesc spre oraşul care s-a format cam la şase minute distanţă de munţi şi se comportă de parcă ar fi fost lângă râu de când lumea, cu tot cu numele ăsta ciudat. „Dreisam”[1]. Ca singurătatea în trei.

Un indiferent ridicat din umeri al vârfului Schauinsland ar omorî sute de biciclişti, călători cu telecabina şi vânători de fluturi; o întoarcere plictisită a Feldbergului ar însemna sfârşitul întregului district. Şi fiindcă munţii cercetează activităţile de pe străzile Freiburgului cu indiferenţă, lumea de aici se străduieşte să fie cât mai amuzantă. Zilnic, pădurea şi munţii trimit în oraş un număr impresionant de păsări, însărcinate cu anunţarea ultimelor noutăţi.

Acolo unde uliţele se îngustează şi umbrele se îngrămădesc, ocrul şi rozul prăfuit sunt culorile vremurilor medievale care au continuat să zăbovească în aceste locuri. Nenumăratele lucarne stau înfipte în acoperişurile abrupte, şi ar fi fost excelente piste de aterizare dacă locatarii n-ar fi bătut peste tot cuie cu vârful în sus.

Un nor trecător mătură lumina de pe faţade. Pe Leopoldring, o fetiţă cu codiţe îşi cumpără o îngheţată. Are cărarea la fel de dreapta ca o magistrală.

La câteva bătăi de aripi mai încolo se află strada Sophie de la Roche, atât de verde încât îşi poate permite propria zonă climaterică. Un vânticel constant stârneşte coroanele castanilor. Copacii i-au supravieţuit cu un secol urbanistului care i-a plantat, devenind mult mai mari decât

---

1 Dreisam — joc de cuvinte intraductibil : a) râu din Freiburg, care izvorăște din munții Pădurea Neagră b) „în trei“.

s-ar fi aşteptat el. În timp ce în sus degetele lor lungi pipăie balcoanele clădirilor, în jos rădăcinile li se arcuiesc pe sub pavaj, croindu-şi drumul prin zidurile canalizării prin care trece pârâul, chiar pe lângă fundaţii. Bonnie şi Clyde, unul cu capul maroniu, celălalt cu capul verzui, pedalează smeriţi în contra curentului, se întorc mereu în acelaşi loc şi se lasă apoi purtaţi de apă în direcţia cursului. Pe banda aceasta rulantă, depăşesc fiecare trecător, pândesc trotuarul şi, urcând, se duc să cerşească niţică pâine.

Strada Sophie de la Roche îţi dă o senzaţie atât de plăcută, încât trecătorul neimplicat şi-ar putea închipui că, pentru a putea locui aici, doritorul e nevoit să semneze un contract de înţelegere deplină cu universul. În timp ce pârâul umezeşte zidurile, uşile locuinţelor stau larg deschise, astfel că podeţele din faţa caselor par nişte limbi atârnând din guri căscate. La numărul şapte se găseşte fără îndoială cea mai frumoasă din şirul de clădiri, văruită în alb, cu stucatură modestă. Florile unei *wisterii*[2] inundă ca o cascadă faţada. Un felinar demodat moţăie pe sub locţiitorii săi nocturni; în etola lor din iederă, vrăbiile sporovăiesc de zor. Cam într-o oră, un taxi va lua curba pe după colţ şi va opri pe lângă ea. Clientul de pe bancheta din spate îşi va ridica ochelarii de soare ca să numere mărunţişul din palma şoferului. Va coborî, va da capul pe spate şi va privi în sus, spre etajul doi. Deasupra unei cornişe, doi porumbei ţopăie şi-şi fac plecăciuni, spionând din când în când în zbor apartamentul. În fiecare seară de vineri a lunii, Sebastián, Maike şi Liam pot fi siguri că vor fi ţinuţi sub observaţie de spionii lor zburători.

Îndărătul unei ferestre, Sebastián stă pe podeaua camerei de lucru, cu capul aplecat şi picioarele îndoite. E înconjurat de bucăţi de hârtie şi de foarfeci, de parcă ar croi steluţele de Crăciun. Lângă el stă ghemuit Liam, la fel de blond şi de palid ca tatăl său; până şi postura îl face să

2 Wisteria - plantă cățărătoare cu flori albastru-violet, asemănătoare celor de salcâm.

pară un Sebastián în miniatură. Se uită la un arc din carton roşu, pe care imprimanta cu laser a desenat o linie curbă zimţată, asemănătoare unei panorame cu munţii Alpi. Când Sebastián se pregăteşte să ia foarfecă, Liam îl avertizează cu degetul.

— Atenţie! Tremuri!

— Fiindcă mă străduiesc să nu tremur, deşteptule, spune Sebastián şi-şi regretă imediat tonul, văzând că Liam face ochii mari.

Ca în fiecare seară de vineri a lunii, Sebastián e nervos şi, ca de obicei, se scuză că a avut o zi proastă, în prima vineri a lunii, orice prostioară îi poate strica dispoziţia. Azi, acea prostioară s-a întâmplat să fie întâlnirea de pe malul pârâului Dreisam, unde s-a odihnit în pauza de masă, înainte de curs. Acolo s-a întâlnit cu un grup de oameni care stăteau, fără vreun motiv întemeiat, în jurul unui deluşor de nisip. Din grămada de nisip se ivea un copăcel amărât, susţinut doar de o cuşcă improvizată din araci şi benzi de cauciuc. Trei grădinari se sprijineau de lopeţile lor. Un tip mai greoi, în costum închis la culoare, cu o fetiţă agăţată de piciorul lui, privea dealul de nisip, rostind cuvinte festive. Pomul anului. Măr negru. Şi dă-i cu iubirea de ţară, de natură, de creaţie a lui Dumnezeu. Câteva doamne mai în vârstă tăceau adunate în semicerc. Apoi cineva a spart gheaţa, împungând afectat nisipul cu lopata, iar fetiţa udă locul cu stropitoarea. Oamenii au aplaudat. Fără să vrea, Sebastián s-a gândit la Oskar şi la ceva ce remarcase cu ocazia unui episod asemănător: ia te uită, o turmă de trecători, venerându-şi propria neputinţă! – iar Sebastián ar fi râs şi ar fi trecut sub tăcere faptul că se simţea înfricoşător de înrudit cu pomul anului. Ca un copăcel îngrădit de o cuşcă supradimensionată.

— Ştii ce înseamnă „pomul anului”? îl întreabă pe fiul lui care dădea din cap şi fixa foarfecele ce nu mai voia să se mişte în mâna tatălui său. Pomul anului e o prostie, adaugă. Cea mai mare porcărie imaginabilă.

— Azi vine Oskar, nu-i aşa?

— Desigur, şi Sebastián începe să taie cartonul. De ce?

— Păi, de câte ori vine, spui numai chestii ciudate. Şi, Liam arată cartonul, aduci de lucru acasă.

— Credeam că-ţi place să măsori traiectorii, se răţoieşte Sebastián.

La cei zece ani ai săi, Liam e deja destul de inteligent ca să nu-i mai răspundă. Normal că-i place să-şi ajute tatăl la experimentele lui legate de fizică. Ştie că linia zimţată reprezintă rezultatul unei măsurători radiometrice, chiar dacă n-ar putea să explice termenul. Integrala de sub curbă se poate calcula prin decuparea suprafeţei şi cântărirea respectivei bucăţi de carton. Dar Liam mai ştie că institutul e dotat cu calculatoare care efectuează aceste măsurători fără să mai fie nevoie de lucru manual. E clar că această treabă putea să mai aştepte până luni. Aşa că îndeletnicirea asta de vineri după-masă are loc tocmai pentru a-i face pe plac lui Liam şi, implicit, ca să-i aducă linişte sufletească lui Sebastián. Chiar dacă fundul de lemn şi cuţitele ascuţite de care ar fi avut nevoie pentru crestăturile şi zimţările milimetrice se află la Maike, în bucătărie.

Când Maike găteşte pentru Oskar, uneltele muncii îi aparţin exclusiv. De fiecare dată când le povesteşte de dimineaţă ce reţetă nouă ar mai vrea să testeze, Sebastián se întreabă de ce ţine morţiş la întâlnirile astea. Adulaţia lui Liam faţă de marele fizician din Geneva ar trebui, mai degrabă, s-o descurajeze. În plus, Oskar o tratează mai mereu cu ironie. Cu toate acestea, cu zece ani în urmă, Maike a fost cea care a insistat să ia masa împreună şi tot ea e cea care se ţine de program până în ziua de azi. Sebastián bănuieşte că, în mod conştient sau nu, nevasta lui încearcă să dea un curs mai firesc lucrurilor. Preferă să le urmărească personal, în loc să le lase să scape de sub control şi să evolueze într-o direcţie necunoscută. Despre care ar putea fi direcţia asta nu au vorbit niciodată.

Sebastián îşi admiră în tăcere soţia pentru încăpăţânarea ei calmă.

— Vine vineri, da? se grăbeşte ea să-l întrebe şi Sebastián îi răspunde dând din cap. Şi asta e tot.

Pe partea mediană, traseul se simplifică, apoi se complică din nou la sfârşit. Liam sprijină cartonul cu ambele mâini şi jubilează când foarfecă trece şi de ultimul obstacol, iar partea decupată cade pe podea. Grijuliu, prinde capodopera de margini şi aleargă să verifice dacă s-a eliberat cântarul de bucătărie.

Într-o rochie albă care arată de parcă ar vrea să se mărite pentru a doua oară, Maike stă în faţa dulapului şi taie cu dificultate salata. E desculţă. Cu degetul mare de la piciorul drept se scarpină senin la o înţepătură de ţânţar de pe gamba stângă. Fereastra e larg deschisă. De afară intră aer văratic, încărcat de mirosul de asfalt încins, apă curgătoare şi un vânt care jonglează în cer cu nişte rândunele. În lumina caldă, Maike pare mai mult decât oricând genul de femeie care încearcă să-şi urce bărbatul în şa ca să călărească apoi cu el către apus. Are ceva aparte, care atrage şi la o a doua privire. Are tenul şi mai palid decât Sebastián şi gura uşor strâmbă, astfel încât, atunci când râde, pare uşor gânditoare. Micuţa Galerie de Artă Modernă, pe care o administrează în centrul oraşului, îşi datorează succesul şi frumuseţii ei: pentru artiştii de acolo e manager şi model în acelaşi timp. Simţul estetic al lui Maike are conotaţii religioase. În încăperi amenajate fără gust suferă şi nu poate să aşeze un pahar pe masă fără să-l fi inspectat în prealabil la lumină.

Când Sebastián se apropie de ea din spate, Maike îşi întinde mâinile ude în faţă. E epilată la subsuori. Degetele lui urcă lent treptele formate din vertebre, de la noadă până la gât.

— Ţi-e frig? îl întreabă ea. Văd că tremuri.

— Pe voi vă mai interesează ceva în afara sistemului meu nervos vegetativ? se lamentează demonstrativ Sebastián.

— Da, spune Maike. Vinul roşu.

Sebastián o sărută pe ceafă. Amândoi ştiu că Oskar a citit deja articolul din *Spiegel*. Maike nu se încăpăţânează să înţeleagă pe deplin interminabilele dispute ştiinţifice dintre cei doi bărbaţi. Dar cunoaşte schema. Când e în ofensivă, vocea lui Oskar este ameninţător de stinsă. Iar Sebastián începe să clipească mai des decât de obicei şi-şi lasă braţele să atârne, în timp ce se apără în faţa atacului.

— Am cumpărat un Brunello, spune ea. O să-i placă.

Când Sebastián se întinde după carafă, un punct de lumină roşie trece peste pieptul lui Maike, de parcă un lunetist beat s-ar strădui să nimerească ţinta prin geamul deschis. Fruct, stejar, pământ. Sebastián rezistă ispitei de a-şi turna un pahar şi se întoarce după Liam, care stă şi aşteaptă în faţa cântarului de bucătărie. Cu obrajii lipiţi, citesc afişajul digital.

— Excelent, micuţule profesor. Sebastián îşi îmbrăţişează fiul. Ce ai observat?

— Natura se manifestă conform calculelor noastre, spune Liam, uitându-se cruciş la maică-sa. Cuţitul ei toacă pe fundul de lemn în ritm mecanic. Lui Maike nu-i place când fiul ei bravează cu propoziţii învăţate pe de rost.

Înainte să-şi ducă planşele în camera de lucru, Sebastián se opreşte puţin în cadrul uşii. Maike va dori să-i spună că-l va ajuta să-şi păzească spatele. Îi place ei expresia asta. Seamănă cu un joc ofensiv numit „Viaţa de zi cu zi”, din care ea iese invariabil învingătoare. Şi când te gândeşti că nici măcar nu e genul războinic. Înainte să-l fi cunoscut pe Sebastián, era o visătoare incurabilă. Când ieşea seara să se plimbe, se imagina în fiecare locuinţă iluminată de pe stradă. În gând, începea să ude flori străine, aşternea mese străine şi mângâia pe cap copii necunoscuţt Fiecare bărbat era un iubit virtual, lângă care ar fi putut trăi o viaţă zbuciumată, boemă sau politică – în funcţie de culoarea ochilor şi de statura celui vizat. Imaginaţia nestatornică a lui Maike se cuibărea în fiecare om şi loc pe lângă care trecea. Până când l-a cunoscut pe

Sebastián. În clipa în care i-a nimerit în bfaţe pe strada Kaiser Joseph din Freiburg (Ba pe Münsterplatz! ar spune Sebastián, fiindcă despre prima lor întâlnire există două versiuni, a ei şi a lui) a transformat realitatea, în condiţia ei de agregat, din stare gazoasă într-una solidă. A fost dragoste la prima vedere şi astfel s-a blocat oferta pentru o multitudine de alternative, nenumăratele posibilităţi fiind reduse la „aici şi acum”. Apariţia lui Sebastián în viaţa lui Maike a însemnat, cum s-a exprimat chiar el, un colaps al funcţiei cuantomecanice de undă. De atunci, Maike îi poate păzi spatele. Şi o face cu drag ori de câte ori are ocazia.

— După aceea puteţi să vorbiţi liniştiţi, spune şi îşi dă o şuviţă de păr la o parte de pe frunte cu antebraţul. O să-ţi…

— Ştiu, spune Sebastián. Mulţumesc.

Când râde, guma de mestecat se iveşte dintre molari şi, cu toate astea, rămâne la fel de irezistibilă cu ochii ei de copil şi părul auriu.

— Păi, când vine Oskar? mârâie Liam.

În timp ce părinţii săi îşi aruncă priviri, el îşi împarte nerăbdarea în decoraţiuni din rondele de ceapă şi căţei de usturoi pe masa de bucătărie. Maike nu-i ia în seamă obrăzniciile care nu trădează decât creativitate.

Ce ciudat că toţi oamenii sunt alcătuiţi din componente identice, se gândeşte Oskar. Că acele glande suprarenale care îi difuzează adrenalina prin vene se regăsesc şi la micuţa asiatică, deghizată în Yoko Ono, care serveşte călătorii cu sandvişuri şi cafea. Că unghiile, părul şi dinţii îi sunt compuşi din aceeaşi materie ca şi unghiile, părul şi dinţii celorlalţi pasageri. Că, atunci când serveşte cafeaua, degetele ei sunt puse în mişcare de aceleaşi tendoane care-l ajută pe el să scormonească în portofel după mărunţiş. Că până şi suprafaţa de palmă pe care lasă să cadă monezile, fără s-o atingă, seamănă cu modelul din palma lui.

Când întinde paharul, asiatica îl priveşte insistent. Trenul trece peste un nod feroviar; cafeaua mai-mai să-i

aterizeze în poală. Oskar ia paharul şi lasă privirea în pământ, ca să evite zâmbetul larg cu care-l va „ferici” la plecare asiatica. Măcar dacă i-ar lega doar asemănarea palmelor. Măcar de-ar împărţi doar carbonul, apa şi oxigenul. Dar există mult mai multe lucruri comune, de la protoni şi neutroni până la electronii din care sunt compuşi amândoi, din care e compusă şi masa pe care-şi sprijină coatele, şi paharul cu cafea care îi încălzeşte degetele. Această stare de fapt îl face pe Oskar un decupaj arbitrar al materiei care alcătuieşte lumea atotcuprinzătoare din care omul nu poate evada. Ştie că limitele persoanei sale se destramă în vârtejul de particule. Percepe aproape fizic felul în care se amestecă printre oamenii din jur. În aproape toate cazurile, are un sentiment neplăcut. Există o singură excepţie. Tocmai se îndreaptă către ea.

Dacă Sebastián ar încerca să-l descrie pe prietenul său Oskar, ar spune că arată ca cineva care ştie răspunsul la toate întrebările. Dacă teoria corzilor[3] va rezolva într-o zi unirea puterilor fundamentale ale fizicii. Dacă poţi purta o cămaşă de frac la un smoching. Cât e ceasul, mai precis, în Dubai. Indiferent dacă vorbeşte sau ascultă, ochii lui de culoarea granitului se odihnesc nemişcaţi pe obiectele din jur. În venele lui Oskar curge argint viu. Sub picioarele lui se întinde câmpul de luptă al unui comandant. E omul căruia nu îndrăzneşti să-i dai o poreclă. În prezenţa lui, femeile îşi ţin mâinile sub şezut, nu cumva să-l atingă fără să-şi dea seama. La douăzeci de ani, oamenii îi dădeau treizeci. De când a trecut de treizeci de ani, i se spune că nu-şi arată vârsta. E înalt şi subţirel, cu fruntea netedă şi

---

3 Teoria corzilor (engl. string theory), una dintre direcțiile recente din fizica teoretică, postulează că particulele elementare reprezintă de fapt obiecte extinse, de forma unor corzi (stringuri) de energie aflate sub tensiune, oscilând liber prin spațiu-timp. Conform acestei teorii, diversele particule subatomice sunt în realitate manifestări distincte ale aceluiași element fundamental, coarda, ceea ce ar permite o descriere completă, unitară și coerentă a structurii universului. Din pricina acestei ambiții, teoria corzilor este numită uneori, cu titlu de persiflare, a Theory of Everything („o teorie despre tot“).

sprâncenele înguste, care se ridică întrebător tot timpul. Pe obrajii uşor căzuţi, raşi cu grijă, se vede totuşi o umbră de barbă. Chiar dacă poartă, ca şi azi, un pulover simplu cu o pereche de pantaloni negri, aspectul său pare studiat. De parcă materialul s-ar plia doar în locurile cele mai potrivite ale corpului său. De obicei, postura sa exprimă un amestec de calm exterior şi tensiune interioară, care îi face pe oameni să-l privească insolent. Şuşotesc pe la spatele lui, gândindu-se cum îl cheamă, confundându-l cu un actor. Şi, într-adevăr, Oskar se bucură de o mare notorietate în unele cercuri, dar nu datorită talentelor sale actoriceşti, ci pentru teoriile sale despre esenţa timpului.

Afară, vara se desfăşoară ca o bandă verde-albăstruie. O stradă principală îi urmează alunecarea. Ca nişte piese lipite de un suport, maşinile rămân în urma trenului; lumina se aşterne ca nişte pete turtite pe asfalt. Oskar nici nu şi-a scos bine ochelarii de soare când un tânăr îl şi întreabă dacă poate să se aşeze pe locul de lângă el. Oskar îi întoarce spatele şi-şi ascunde privirea în spatele lentilelor întunecate. Tânărul îşi continuă drumul. Pe măsuţa rabatabilă, cafeaua stă într-o băltoacă maro.

Ceea ce îl împiedică de multe ori pe Oskar să savureze viaţa e înclinaţia lui pentru stil. Majoritatea oamenilor nu-şi tolerează semenii, dar puţini sunt cei care îşi pot argumenta poziţia la fel de bine ca el. Le-ar mai putea ierta faptul că sunt făcuţi cu toţii din aceiaşi protoni, neutroni şi electroni. Nu le poate ierta însă nepriceperea în a-şi accepta cu demnitate aceste neajunsuri. Când îşi aminteşte de copilăria sa, îi vine în cap o imagine cu el la paisprezece ani, înconjurat de un grup de băieţi şi fete care râd şi arată cu degetul spre picioarele lui. Îşi vânduse bicicleta fără acordul părinţilor şi-şi cumpărase prima pereche de pantofi cusută pe ramă; mai mare cu trei numere, ca măsură de precauţie. Dispreţul pentru râsul lipsit de tact îl are şi astăzi. Detestă preţiozitatea, infatuarea şi bucuria maliţioasă a prostimii. Din punctul lui de vedere, nu există delict mai flagrant decât încălcarea

regulilor bunului gust. Dacă ar omorî vreodată pe cineva (ceea ce nu intenţionează în viitorul apropiat), acest lucru ar fi, cu siguranţă, din cauza unei replici neadecvate a victimei sale. Batjocura colegilor de şcoală a luat sfârşit brusc atunci când, la şaisprezece ani, s-a trezit dintr-odată că ajunsese la înălţimea de 1, 90 m. Acum colegii lui se străduiau să-i capteze atenţia. În curtea şcolii se vorbea mai tare dacă era şi el prin preajmă. Dacă o fată ridica mâna la oră, se uita la el în timp ce vorbea, de parcă ar fi vrut să se asigure că o urmăreşte cu atenţie. Până şi profesorul de matematică, un tip mai slinos, cu părul atârnându-i peste guler, se obişnuise să se uite în direcţia lui Oskar atunci când întreba „Nu-i aşa?”, de fiecare dată când punea punct după un şir de cifre. Cu toate astea, după bacalaureat, singurul din clasă care nu dobândise niciun fel de experienţă în iubirea faţă de semenii săi rămăsese Oskar. Iar el considera acest lucru o realizare. Era convins că nu există pe pământ un om a cărui prezenţă s-o poată tolera mai mult de zece minute.

Absurditatea acestei greşeli îl făcu să ezite atunci când la facultate îl întâlni pe Sebastián. Faptul că se remarcaseră reciproc din prima zi a noului semestru se datora înălţimii amândurora. Privirile lor s-au întâlnit deasupra capetelor celorlalţi studenţi şi s-au aşezat unul lângă celălalt în sala de curs, ca şi când acest lucru ar fi fost de la sine înţeles. Au rezistat în tăcere la discursul penibil al decanului. Apoi s-au angajat într-o discuţie lejeră pe hol şi, deşi trecuseră cele zece minute, Sebastián n-a spus nimic nepotrivit şi n-a râs nici măcar o dată a batjocură. Oskar nu numai că-i tolerase prezenţa, dar era chiar dornic să continue discuţia. S-au dus într-o cafenea şi au pălăvrăgit până seara. Începând de atunci, Oskar căuta să fie tot timpul lângă noul său prieten, iar Sebastián lăsa lucrurile să meargă de la sine. Prietenia lor nu avea nevoie de perioada de încălzire; nu avea ce să se dezvolte, totul mergea automat. Era ca o lampă care se aprindea dacă cineva apăsa întrerupătorul potrivit.

Orice încercare de a se descrie lunile care au urmat ar putea cădea în capcana exagerării. De când s-a hotărât să-şi continue studiile la Universitatea din Freiburg, Oskar se afişa în public doar într-un *cutaway*[4] şi o jachetă lungă, cu pantaloni în dungi şi cravată argintie. N-a durat mult şi Sebastián a apărut la cursuri în aceeaşi costumaţie dandy. În fiecare dimineaţă o luau pe spaţiul verde din faţa Institutului de Fizică şi se îndreptau unul către celălalt ca atraşi de un magnet, trecând pe lângă studenţii din diferiţi ani, care existau pe lume doar ca să le stea în cale, şi se salutau dându-şi mâna. Îşi cumpărau un singur exemplar din fiecare manual, fiindcă le făcea plăcere să stea cu capetele apropiate deasupra unei cărţi deschise. În sălile de curs, locurile de lângă ei rămâneau neocupate. Aspectul lor stârnea curiozitatea tuturor, dar nimeni nu râdea atunci când îi vedea plimbându-se la braţ pe malul râului Dreisam şi oprindu-se la tot pasul, fiindcă lucrurile cu adevărat importante nu puteau fi rostite decât stând pe loc. Din cauza garderobei demodate, semănau cu o carte poştală îngălbenită, de parcă ar fi fost croiţi cu atenţie, dar nu fără urme de cusături. Mormăitul pârâului Dreisam se hrănea din discuţiile lor; copacii le dădeau bineţe agitându-se în bătaia vântului. Nicicând nu fusese soarele târziu de vară atât de frumos ca atunci când unul dintre ei l-a arătat cu degetul şi a spus ceva despre problemele legate de un neutrino solar.

Seara se întâlneau la bibliotecă. Oskar se plimba de-a lungul rafturilor şi se întorcea din când în când cu câte-o carte la masa comună. De când Oskar s-a obişnuit să-şi pună braţul pe umărul prietenului său, în timp ce-i atrăgea atenţia asupra unui detaliu interesant din carte, studentele la germanistică se adunau pe băncile din spatele ferestrelor din sala de lectură. Când Oskar şi Sebastián se amestecau la petreceri prin mulţime, fiecare pe cont propriu, se putea întâmpla ca Sebastián să sărute cu limba

4 Numit și cutaway coat, sacou decupat în față până la brâu, cu partea din spate mai lungă.

vreo fată. Dacă înălţa capul, putea fi sigur că Oskar îl priveşte zâmbind. La sfârşitul serii, fata era condusă la ieşire şi predată unui coleg oarecare, ca o piesă de îmbrăcăminte. Apoi, noaptea, Oskar şi Sebastián se despărţeau abia la bifurcaţia celor două drumuri spre casă. Acolo se opreau; lumina unui felinar îi învăluia ca un cort, pe care niciunul nu voia să-l părăsească. Era greu să determini momentul cel mai favorabil despărţirii – cel de acum sau, poate, următorul? în timp ce maşinile în trecere îşi întorceau umbrele în jurul propriilor axe, şi-au jurat în tăcere că între ei nu se va schimba niciodată nimic. Viitorul nu era decât un covor neted care se desfăşură lent sub picioarele amândurora. La primul ţipăt de pasăre s-au răsucit şi fiecare a dispărut în propria jumătate de dimineaţă care tocmai începea.

În prima zi de vineri a lunii, lui Oskar îi place să creadă că trenul Intercity îl va duce din nou la locul de despărţire de sub felinarele din Freiburg. În mijlocul unei dispute încinse pe malul Dreisamului sau măcar lângă o carte deschisă împreună cu prietenul lui. Îşi savurează zâmbetul de pe buze, ca apoi să se cufunde din nou în aceeaşi stare de nervozitate. Bineînţeles că în Freiburg nu mai există lampioanele acelea de noapte, în schimb, există sub Elveţia un tunel rotund, în care Oskar lasă particulele elementare să se ciocnească între ele cu viteza luminii. Şi mai există un oraş spre care călătoreşte acum la invitaţia soţiei lui Sebastián, ca să ia prânzul cu familia. Tot într-o vineri l-a zărit pentru prima dată şi pe Liam, pe atunci de mărimea unei păpuşi. Într-o zi de vineri a aflat de alegerea academică a lui Sebastián. În zilele de vineri se privesc în ochi şi încearcă să nu-şi aducă aminte de trecut. În zilele de vineri se ceartă unul cu celălalt. Pentru Oskar, Sebastián nu e doar singura persoană a cărei prezenţă îi face plăcere. Tot Sebastián e şi cel care îl poate scoate din sărite cu cea mai mică mişcare.

În timp ce trenul staţionează pe şinele libere, Oskar se apleacă după geanta lui şi scoate un exemplar din

Spiegel, care se deschide de la sine la articolul dorit. Nu trebuie să-l mai citească; îl ştie aproape pe de rost. Preferă să se uite la poză. Aceasta înfăţişează un bărbat în jur de patruzeci de ani, blond, cu gene deschise la culoare şi ochi dintr-un material sticlos, albastru. Bărbatul râde, gura lui ia o formă uşor pătrată. Oskar cunoaşte râsul acesta mai bine decât pe al lui. Mângâie cu grijă portretul pe frunte şi pe obraji şi-apoi dintr-odată îl apasă cu degetul mare, de parcă ar vrea să stingă o ţigară. Staţionarea trenului îl enervează. Pe bancheta de lângă el, o mamă îmbrăcată într-o rochie înflorată pregăteşte sandvişuri din felii de pâine scoase dintr-un ambalaj de plastic. Mirosul de salam se răspândeşte prin tot compartimentul.

— Sunt deja patru! strigă tatăl al cărui obraz se odihneşte pe un manşon moale şi adipos, şi bate cu dosul palmei ziarul. Uite! A patra victimă. A pierdut prea mult sânge şi a murit pe masa de operaţie. Medicul-şef refuză orice comentariu.

— Patru elefanţi se legănau, cântă o voce firavă de copil, pe o pânză de păianjen.

— Taci, spune mama şi suprimă cântecelul cu o felie de măr.

— Industria farmaceutică e în spatele experimentelor pe pacienţi, citeşte mai departe tatăl. Îşi ţuguie buzele când ia o gură din sticla de bere.

— Numai bandiţi, spune mama.

— Ar trebui săi.

— Dacă ai avea cum.

Oskar vâră revista în geantă şi speră că Sebastián n-o să detecteze mirosul de salam din hainele sale atunci când îl va saluta. Părăseşte compartimentul cu paşi întinşi. Când trenul o ia brusc din loc, îşi pierde echilibrul. „Trimiteţi-i pe proştii ăştia la război”, se gândeşte, în timp ce se sprijină de perete pe coridorul din faţa toaletelor. „Încingeţi-i în deşertările africane, în junglele asiatice, nu contează unde. Încă cincizeci de ani de pace şi oamenii din ţara asta se vor întoarce la nivelul maimuţelor”.

Afară, primele parcele din cartierele mărginaşe ale Freiburgului se ivesc deja în faţa lui.

— % / ara Freiburg e minunată.

V Oskar stă lângă fereastra deschisă, în spatele perdelelor pe jumătate trase, leagănă paharul cu vin şi respiră parfumul *wisteriei* pe care a admirat-o deja din stradă, când a coborât din taxi. Deşi poartă un pulover închis la culoare, în ciuda arşiţei, arată proaspăt, de parcă n-ar fi capabil să transpire. În spatele lui, parchetul scârţâie; Oskar întoarce capul.

Sebastián traversează sufrageria spaţioasă, clătinându-şi braţele lejer, personificând astfel exact opusul prietenului său. Părul lui atrage la fel de tare atenţia prin culoarea deschisă ca aceea închisă a prietenului său. În timp ce din postura lui Oskar, privitorul trage concluzia că acesta ia parte la cine ştie ce ocazie festivă, Sebastián are ceva ştrengăresc. Mişcările sale au o lejeritate amuzantă şi, deşi se îmbracă bine, azi cu pantaloni la dungă şi cămaşă albă, arată de parcă mânecile şi pantalonii i-ar fi rămas un pic mici. La el, vârsta pare să fi greşit destinaţia şi se limitează la a-i întinde din ce în ce mai mult ridurile de expresie atunci când râde.

Se apropie cu paşi hotărâţi, ridică o mână despre care ştie că-i uscată şi caldă şi îl ia pe Oskar de după gât. Preţ de o clipă, Sebastián închide ochii atunci când mirosul celuilalt îl năpădeşte ca o amintire. Calmul cu care rezistă la apropierea aceasta necondiţionată necesită exerciţiu.

— Peste patru zile am să omor pe cineva, spune Sebastián. Dar deocamdată nu ştiu nimic despre asta.

Ar putea afirma asta fără să mintă. Preferă însă să spună altceva:

— Vara în Freiburg e la fel de frumoasă ca oamenii care o admiră.

Tonul conversaţiei e nepotrivit şi, în loc să ascundă, ea trădează încordarea lui Sebastián. Când Oskar se dă la o parte cu un pas lin, mâna îi alunecă în gol. Afară, Bonnie şi Clyde au ajuns la capătul străzii. Se întorc şi trec pe

lângă casă ca nişte lemne plutitoare.

— Să trecem la obiect, spune Oskar, urmărind răţuştele cu coada ochiului. Ţi-am citit efuziunile din *Spiegel*.

— Asta o iau ca pe-o laudă.

— De fapt, e o declaraţie de război, *cher ami*.

— Dumnezeule, Oskar. Sebastián vâră o mână în buzunarul de la pantaloni şi se şterge cu cealaltă pe faţă. Soarele străluceşte. Păsările cântă. Nu e o chestiune de viaţă şi de moarte. E vorba doar despre nişte teorii din fizică.

— Până şi o teorie nevinovată ca aceea referitoare la faptul că pământul e rotund i-a costat viaţa pe o grămadă de oameni.

— Să fi avut Copernic un prieten ca tine, spune Sebastián, am sta şi azi într-o cameră de cămin.

Pe Oskar îl mănâncă în jurul gurii. Scoate un pachet de ţigări mototolit şi îl aşteaptă pe Sebastián, care nu fumează, să caute chibriturile şi să-i dea un foc.

— Şi în cazul în care Copernic ar fi crezut în interpretarea aia cu cele patru lumi, spune Oskar, mişcând ţigara între buze, omenirea tot ar fi descoperit prostia.

Sebastián suspină. Nu e uşor să discuţi cu un om care e implicat într-una din cele mai mari întreprinderi spirituale ale noului secol. Ţelul lui Oskar e să îmbine teoria relativităţii cu mecanica cuantică. Vrea să unifice E = hv cu Gap = 8 nâap, combinând astfel cele două perspective asupra universului. O singură întrebare, un singur răspuns. O singură formulă care să descrie totul. Dar nu e singurul care caută această *Theory of Everything*; Hoarde de fizicieni lucrează sub presiunea competiţiei, conştienţi fiind că răsplata învingătorului nu va fi doar Premiul Nobel. În descendenţa directă a lui Einstein, Planck şi Heisenberg, îi va aparţine şi lui acea mică felie de nemurire. Oamenii îi vor asocia numele cu o întreagă epocă, şi anume cu cea a gravitaţiei cuantice. Oskar are şanse reale.

La drept vorbind, centrul de greutate al lui Sebastián e poziţionat un pic diferit. Lucrează în cadrul universităţii ca fizician experimental în nanotehnologie. Chiar dacă e considerat un specialist de primă mână în acest domeniu, faţă de teoreticieni (după părerea lui Oskar) pare un inginer constructor comparat cu un arhitect. Sebastián nu-l însoţeşte în lupta pentru nemurire. Îşi ocupă timpul liber cu interpretarea lumilor multiple, a cărei denumire demonstrează că nu se poate vorbi de o teorie (cel puţin, în opinia lui Oskar), ci, mai degrabă, de un cal de bătaie pentru diletanţi. Domeniul de interes al lui Sebastián este pustiu. Cei mari l-au părăsit de mai bine de cincizeci de ani; în prezent, doar esotericii şi visătorii îi mai dau târcoale. E un drum înfundat.

În principiu, Sebastián e conştient că Oskar are dreptate. Uneori se simte ca un copil care, în ciuda avertismentelor părinţilor, încearcă să construiască un bec dintr-un borcan şi o bucată de sârmă. În faţa colegilor mai puţin înzestraţi, în faţa studenţilor şi, de cele mai multe ori, şi faţă de el, pretinde că e pe urmele unei abordări noi în ceea ce priveşte problema timpului şi a spaţiului. O abordare care va lăsa în urmă interpretarea referitoare la lumile multiple. De fapt, nu contează dacă Sebastián mai crede sau nu în ceea ce face. Nu-i rămâne altceva decât să meargă mai departe pe drumul bătătorit. Chiar dacă s-ar hotărî să intre în jocul lui Oskar – un handicap de peste zece ani ar fi greu de recuperat. Sprintul final în cursa pentru *Theory of Everything* a început deja, când a reuşit să demonstreze printr-un experiment existenţa bosonilor[5] W şi Z. Pe atunci, Oskar şi Sebastián aveau puţin peste douăzeci de ani, aflându-se, aşadar, în perioada în care omului îi vin cele mai bune (Oskar: singurele) idei din viaţa sa. Oskar şi-a construit încă de pe atunci teoria despre timpul discret, ca un amant posedat. De atunci, zi de zi, săptămână de săptămână, de mai bine de zece ani (şi nu

5 Bosonii sunt responsabili de interacțiunea nucleară slabă, care, la rândul ei, determină radioactivitatea.

contează dacă se va opri sau nu într-o zi), se lamentează din cauză că Sebastián nu mai vrea să aibă de-a face cu teoria asta. La un moment dat, şi-a îndreptat atenţia asupra unor lucruri diferite. Nu numai asupra unei teorii, dar şi a unui stil de viaţă diferit.

Omul creditat cu onoarea îndoielnică de a-l fi influenţat în mod covârşitor pe Sebastián se numea Scufiţa Roşie. Porecla şi-o căpătase din cauza căpăţânii strălucitoare de la atâta vin, roşeaţa urcându-i până la rădăcina părului. Purta tot timpul o jachetă tocită de material reiat, ai cărei umeri erau acoperiţi de un strat alb de mătreaţă. Spre deosebire de restul colegilor săi, studenţii îl agreau pe Scufiţa Roşie. Acesta le stimula inteligenţa şi le dădea exerciţii sofisticate. Simpatia însă nu era reciprocă. Scufiţa Roşie nu-i suporta pe studenţii care reuşeau să se ridice la nivelul aşteptărilor sale.

Îl iritau mai ales cei doi tineri care blocau în fiecare dimineaţă intrarea în sala de curs. Aroganţa lor era legendară; prietenia lor, un zvon despre care se discuta până şi pe holul profesorilor. Şi mai mult decât pe ei înşişi iubeau fizica, din cauza căreia se certau cu pasiune de rivali. Scufiţa Roşie nu suporta să ia parte la discuţiile lor infatuate. Stăteau mult prea siguri pe ei în mijlocul unui cerc de gură-cască, recitau formulele de parcă ar fi fost versurile unui libret şi ordonau universul cu mişcări de dirijor. Din când în când, Oskar întorcea capul şi trăgea din ţigara egipteană, cu un gest atât de afectat, încât publicul său începea să se agite.

Toată facultatea ştia deja că pentru Oskar lumea era o reţea fină de cauzalităţi al căror model ascuns se putea descifra doar de la o distanţă considerabilă sau una foarte redusă. Recunoaşterea, spunea el, era o chestiune de distanţă, fiind aşadar accesibilă doar lui Dumnezeu sau fizicienilor cuantici, în timp ce oamenii obişnuiţi rămâneau pe aceeaşi poziţie, abordând lucrurile de la distanţă medie.

Sebastián, care argumenta tot timpul mai răspicat şi mai lent, îşi numea prietenul un determinist batjocoritor.

El unul susţinea că nu crede în cauzalitate.

Asemenea timpului şi spaţiului, cauzalitatea era, înainte de toate, o problemă epistemologică. Ca să-l enerveze pe Oskar şi pe cei din jur, punea sub semnul întrebării valabilitatea empirismului ca proces de recunoaştere. Un om care vede de pe malul râului o mie de lebede albe plutind prin faţa lui n-o să tragă concluzia că lebede negre nu există. Tocmai de aceea, înainte de toate, fizica este o slujitoare a filosofiei.

Scufiţa Roşie îi împinse nerăbdător pe certăreţi. Nu mai putea să ţină un curs fără să le audă şușoteala ostentativă. Uneori ridica prost dispus privirea din documente, fiindcă i se părea că hărmălaia îl scoate din sărite, ca apoi să-şi dea seama că Sebastián şi Oskar nici măcar nu erau prezenţi.

În schimb, erau cât se poate de prezenţi în ziua în care le-a prezentat un exerciţiu despre energia întunecată[6], care se putea rezolva doar prin găsirea unei constante non-einsteiniene. În săptămânile care au urmat, nu s-au mai oprit la intrarea în sala de curs, ci îşi ocupaseră deja locurile obişnuite şi îl priveau drept în faţă pe Scufiţa Roşie, care îi indică cu degetul, înainte de a ajunge la podiumul său. Se ridicară amândoi. Oskar păşi spre capătul drept al tablei; dupão. scurtă ezitare, Sebastián trecu în partea stângă. Îşi azvârliră jachetele lungi peste umeri şi le ţineau cu o mână, în timp ce cu cealaltă mânuiau creta care alerga în linii sinuoase. Scriau ca posedaţii; Oskar de la sfârşit, Sebastián de la început. În afara scârţâitului cretei care urmărea creşterea şi dezvoltarea formulei, în sală nu se auzea nici pâs. Nici măcar atunci când mâinile lor s-au întâlnit la mijlocul ultimului rând. Câteva chipuri din sala de curs schimbară câte un zâmbet. Oskar desenă şi ultimul lambda şi îşi scutură praful de cretă de pe degete ca şi când ar fi vrut să

6 în cosmologie, o formă ipotetică de energie care umple tot universul. Exercitând o presiune negativă, ea generează o forță care se comportă ca o gravitație negativă (repulsivă). Astfel, energia întunecată sau neagră ar putea explica accelerarea expansiunii universului.

aplaude. Între timp, Scufiţa Roşie se postase în spatele lor şi verifica formula întinsă pe toată tabla cu gura pe jumătate deschisă, ca un drumeţ care admiră un peisaj tulburător de frumos. Oskar se întoarse şi îl bătu peste umăr cu indexul, de parcă ar fi vrut să-l facă să cânte ca un trianglu.

— Domnule profesor, ştiţi ce am demonstrat chiar acum?

Glasul lui răsuna plin de încredere, dar Scufiţa Roşie era prea adâncit în gânduri ca să-i răspundă.

— Fizica e domeniul celor pasionaţi.

În cazul în care Scufiţa Roşie ar fi dat vreo replică, aceasta ar fi fost acoperită de râsetele şi rumoarea din sală. La fel de puţin s-a auzit şi zgomotul cretei crăpate în mâna lui Sebastián. În timp ce Oskar se lăsa adulat pentru opera de artă desăvârşită, Sebastián stătea cu o mină îngândurată în faţa tablei; îşi îmbrăcă apoi sacoul şi părăsi sala, trecând neobservat pe lângă prietenul său. Ceea ce-l şocase era naturaleţea cu care Oskar se postase în partea dreaptă a tablei, lăsându-i lui partea stângă.

Siguranţa că prietenul său nu l-ar fi pus niciodată în umbră în mod conştient nu-i îmbunătăţea cu nimic situaţia. Simţea mai degrabă o umilinţă ridicolă, la care se adăuga şi sentimentul sâcâitor al propriei nedreptăţi. În timp ce pentru Oskar nu conta altceva decât spectacolul, emoţia înscenării comune, Sebastián îşi dorea mai mult decât orice să devină un fizician bun. Pentru Oskar a avea dreptate nu era o ambiţie, ci o stare de fapt naturală. Pleca de la premisa că, spre deosebire de el, Sebastián nu ar fi fost în stare să scrie derivaţia de la coadă. Ce era mai rău e că avea dreptate. Sebastián simţea o pornire de a-l pedepsi pe Oskar pentru secunda în care mâinile lor s-au întâlnit la mijlocul tablei, pentru momentul succesului unilateral. O sărbătoare a prieteniei lor şi a strălucirii reciproce – dar numai pentru Oskar. În ceea ce-l priveşte pe Sebastián, era dovada inferiorităţii sale.

Din clipa aceea, în prezenţa lui Oskar se bloca. Nu se

simţea în stare să-i explice de ce regulile prieteniei lor nu i se mai păreau valabile. Când discutau în contradictoriu, replicile lui deveneau mai tăioase, timpul acordat cercetării comune, din ce în ce mai scurt. Oskar n-a luat atitudine. Privirea sa calmă îl urmărea pe Sebastián de sub pleoapele pe jumătate lăsate chiar şi-n somn. Refuzul prietenului de a se apăra împotriva agresivităţii sale îl întărâta şi mai tare. Într-o seară ţipase atât de tare la pereţii înguşti şi la hărţile mapamondului din camera de cămin a lui Oskar, încât acesta l-a numit, pe un ton rece şi scăzut, un om lipsit de tact. În noaptea aceea, Sebastián s-a dus acasă singur şi le-a explicat lămpilor, pe ai căror stâlpi şi-a învineţit pumnii, că ceva nu e în regulă cu lumea. Că trebuie să fi existat universuri paralele, în care lucrurile mergeau mai bine. În care era imposibil ca un om ca el să-şi piardă norocul, în ciuda raţiunii. În care el şi Oskar nu s-ar pierde niciodată unul pe celălalt.

În perioada în care trebuiau să-şi prezinte lucrările de doctorat, nu se mai întâlneau de ceva timp pe malul râului Dreisam, ci în vreun bar slinos pentru un *scotch*. Şi singura întrebare asupra căreia se mai înţelegeau era cea referitoare la cine era cel mai bun fizician dintre ei. Iar după ce au convenit amândoi că acesta era Oskar, fapt confirmat şi de titlul *summa cum laude* cu care a terminat, Sebastián a renunţat la *cutaway* în favoarea jeanşilor şi a cămăşii şi s-a însurat.

Nuntaşii l-au bârfit cu mâna la gură pe martorul care s-a perindat de-a lungul pereţilor sălii festive, de parcă, prin prezenţa sa misterioasă, întunecată, ar fi fost sursa umbrelor din toate cele patru colţuri. Expresia de pe chipul lui părea să spună că nu s-a amuzat niciodată mai copios. În loc de voal, le povestea el nuntaşilor jenaţi, Sebastián ar fi trebuit să-şi echipeze mireasa cu un bec verde. Nu de alta, dar aşa văzuse el la ieşirile de urgenţă.

— LDun Păru Pe o navetă de Brunello, spune Oskar, JL că te-au invitat să scrii articolul doar din cauza crimelor ălora cu maşina timpului.

Sebastián nu spune nimic. E de la sine înţeles că Oskar are dreptate. Se vede deja din titlu: „Profesorul din Freiburg explică teoriile din spatele crimelor cu maşina timpului”. Ba mai mult, Sebastián s-a străduit să introducă în articolul său nişte expresii pe care le ştia din mărturia făptaşului. După ce a omorât cinci persoane, tânărul declarase că niciodată n-a fost vorba de crimă, ci de nişte experimente ştiinţifice. Venise din anul 2015 pentru a dovedi valabilitatea teoriei referitoare la existenţa lumilor multiple. Aceasta nu considera timpul o linie continuă, în desfăşurare, ci o acumulare enormă de universuri, care se măreşte în fiecare clipă, ca un fel de spumă a timpului, compusă dintr-un număr infinit de bule, ceea ce înseamnă că o călătorie în trecut nu reprezintă o întoarcere într-un stadiu anterior al omenirii, ci un schimb între două lumi. Prin urmare, e posibil să intervii fără probleme în trecut, fără ca prin asta să afectezi în vreun fel prezentul. Astfel, toate victimele sale se pot regăsi în 2015 vii şi nevătămate, în perfectă stare de sănătate. În lumea din care provine, cei omorâţi sunt vii, aşa că, oricât de rău i-ar părea, nici el nu se simte afectat de legislaţia din 2007. A refuzat revoltat sfatul avocatului său de a pleda pentru lipsă de discernământ.

— Şi tu te-apuci şi scrii în *Spiegel* ceva ce depăşeşte cu mult ideile nebunului ăstuia.

— Nu ştiam că dacă cineva e nebun, automat nu poate să aibă dreptate.

— Ceea ce te provoacă pe tine nu e faptul că ăla e nebun. E dorinţa, şi Oskar indică cu umărul un punct din cameră, de a relativiza o realitate circumscrisă.

— Taci odată, sâsâie Sebastián. Ajunge.

În celălalt capăt al sufrageriei, Maike stă aplecată înainte şi îl ţine pe Liam de încheieturile mâinilor. Îi spune ceva şi îl trage spre ea, în timp ce copilul îşi fereşte capul într-o parte şi alta. Părul îi atârnă peste frunte când ridică privirea şi-i zâmbeşte lui Sebastián.

— Ştiu exact despre ce vorbiţi, le zice. Există

universuri paralele, în care Liam nu vrea să pună masa.

— Exact, spune Sebastián prietenos.

— Şi unul în care Oskar nu se uită atât de urât la noi.

— Asta rămâne de văzut.

— Şi poate şi unul în care eu nu sunt nevasta ta şi Liam nu e copilul tău?

Râde, în timp ce Sebastián se uită confuz. Potenţialul semiorfan aleargă în jurul mesei şi dispare, urmărit de Maike, pe hol.

— Eşti dependent de lumile paralele, spune încet Oskar. De posibilitatea de a întruchipa două persoane în acelaşi timp. Cel puţin.

Sebastián se forţează să dea drumul draperiei cu care s-a jucat până acum şi pe care îi vine s-o smulgă de pe şină. Chiar lângă umărul său, Oskar dă un bobârnac mucului de ţigară şi-l catapultează prin geamul deschis. Bonnie şi Clyde se reped pe vârful ghearelor prin apă ca să descopere apoi cu dezamăgire mucul scufundat.

— Îţi mai aminteşti de lumea aceea, întreabă Oskar, în care mi-ai spus următoarele: „Vreau să fiu pământul care va tremura sub picioarele tale atunci când te va ajunge mânia zeilor”. În timp ce citează, în jurul gurii i se formează două cute ca nişte paranteze ironice.

Normal că Sebastián nu uitase mărturisirea. A rostit-o noaptea, după ce, cu ajutorul unei sticle de whisky, rezolvaseră exerciţiul Scufiţei Roşii legat de energia întunecată. În cârciumă, scaunele fuseseră deja puse pe mese; chelnerul aştepta la bar (de vreo cinci ţigări încoace) ca ei să părăsească odată localul. Dar ei doi nu auzeau şi nu vedeau nimic; închiseseră ochii şi stăteau cu frunţile lipite, în timp ce umbrele lor de pe perete primeau Premiul Nobel al anului 2020. În seara aceea se apropiaseră mai mult ca oricând. Capetele lor colaboraseră mai bine ca oricând, de parcă ar fi aparţinut unei singure fiinţe. Sebastián ridicase două degete, le lipise de obrazul prietenului său şi îi spusese ceva ce îi trecuse prin cap chiar atunci: Vreau să fiu pământul care

va tremura sub picioarele tale atunci când…

— Puţin mai târziu însă, continuă Oskar, mi-ai mai zis ceva.

Sebastián îşi aminteşte şi de asta. Îţi supraestimezi importanţa, îi ţipase atunci lui Oskar în camera de cămin. Ţi-o supraestimezi în general, dar mai ales în ceea ce mă priveşte!

Accepţia lui Oskar despre bunul-gust îi dicta să aprecieze rafinamentul unui asemenea atac, chiar dacă îndreptat împotriva sa. Admira logica precisă a măsurilor menite să-i întărească încrederea (Vreau să fiu pământul care…) şi lovitura fatală (Îţi supraestimezi…), aşa că a rămas în fotoliu şi a continuat să privească aprobator ieşirile lui Sebastián.

— Atât de multe lumi, spune acum Oskar. Uneori îmi doresc un mijloc de a te readuce pe calea cea bună.

— Exagerezi.

— Înainte de a te rătăci, erai un fizician foarte bun.

— Nu m-am rătăcit, spune Sebastián stăpânindu-se. Doar că n-am acceptat Interpretarea Mecanicii Cuantice de la Copenhaga ca fiind adevărul suprem. E doar o interpretare, Oskar. Nu-i o religie.

— Nu e o religie, e drept. Se străduieşte să fie cât mai ştiinţifică. Spre deosebire de escapadele tale cu lumile paralele.

— Să stabilim de pe-acum că în *Spiegel* n-am făcut *lobby* pentru interpretarea lumilor paralele, doar am explicat. Fiindcă am fost rugat s-o fac.

— Dacă nici măcar nu-ţi aperi punctul de vedere, le arăţi că prostia se combină şi cu laşitatea.

— Încet-încet depăşești măsura.

— Ar trebui să te scuture cineva ca să te trezeşti. Să-ţi dea una, ca să revii la realitate.

— Ce mai e şi realitatea asta? întreabă Sebastián pe un ton insinuant.

— Tot, spune Oskar şi îl apasă dintr-odată pe Sebastián cu dosul palmei în burtă, ce se pretează

experimentului.

Descumpănit, Sebastián ridică un braţ, apoi îl lasă să cadă din nou. Caută cu privirea un punct de sprijin pe profilul lui Oskar, apoi pe un porumbel care-şi luă zborul şi dispăru în curând din câmpul său vizual.

Piciorul de sprijin, piciorul de şut, umerii lăsaţi, capul plecat – totul trăda capitulare. Dar Oskar nu observase nimic din toate astea. Se întorsese cu spatele, stătea cu mâinile sprijinite de pervaz şi vorbea cu capul pe fereastră.

— Poate ai citit şi tu *1984* a lui Orwell. În Oceania, oamenii învaţă sub tortură că un lucru poate fi în acelaşi timp contrariul său. Şi sunt obligaţi să accepte o singură variantă dintr-o multitudine de interpretări. Ştii cum numeşte Orwell asta? Fără să se uite, Oskar îl apucă pe Sebastián cu o mişcare neaşteptată. Ştii?

Sebastián se uită la degetele care-i ţin încheietura. Din clipă în clipă, Oskar şi el se vor privi în ochi pentru prima oară în seara aceea. Timp de câteva secunde niciunul nu-şi va feri privirea. Oskar va trage mai calm din ţigară. Apoi va scoate grăbit încă una şi o va aprinde în tăcere.

— N-am citit cartea, spune Sebastián.

Când Liam năvăleşte în cameră, podeaua de sub picioarele lor începe să tremure. Se aruncă din fugă peste Oskar, îi cuprinde şoldurile şi pune câte un picioruş în şosete peste pantofii lui solizi şi lustruiţi. Degetele lui Oskar eliberează imediat încheietura prietenului său.

— O să mă sâcâi toată seara doar fiindcă am apărut în *Spiegel*! îl întreabă Sebastián.

— Cu poză cu tot, spune Liam.

— *Mais non*. Când Oskar îl mângâie pe Liam pe cap, nişte fire de păr se ridică unul câte unul, urmând încărcătura electrică a mâinii sale. O să-mi facă tot timpul plăcere să fiu un musafir în viaţa ta.

Mai schimbă o privire scurtă, în timp ce Liam se agaţă de puloverul lui Oskar ca să-l urnească din loc.

— Hai odată, picior cuantic! strigă şi se bucură

văzându-l pe Oskar că râde. Apoi cei doi ţopăie până la masă, ca o fiinţă cu două capete şi o singură pereche de picioare.

— Apropo, ţi-am adus ceva, îi spune Oskar peste umăr lui Sebastián. O mănuşă oficială de luptă.

Mai dă o tură cu Liam în jurul mesei, apoi, deşi ştie care e locul lui, acceptă scaunul oferit de Maike care înfige lumânări în nişte sfeşnice.

— Mănuşă de luptă, auzi, mormăie Sebastián care a rămas lângă geam. Deja ştiu cine va alege armele.

Priveşte spre coroanele castanilor în care vrăbiile fac tărăboi şi se întreabă dacă ciripitul lor, înregistrat pe o bandă derulată invers, n-ar semăna cu vorbele oamenilor. Cu un sporovăit continuu, Câte-un roman pentru fiecare pasăre şi pentru fiecare zi.

Cu braţele ei lungi, pe bronzul cărora un tricou cu mânecă scurtă şi-a lăsat contururile deschise, Maike împarte salată de rucola dintr-un castron. Îşi suflă o şuviţă de pe frunte şi se uită rugător la Oskar.

— Şi, întreabă ea, ce face un accelerator de particule?

— Ah, Maik.

Oskar a renunţat la e-ul final din numele ei chiar de la prima întâlnire; de atunci, a rămas fidel formei prescurtate. De fiecare dată când li se întâlnesc privirile, ironiile reciproce le luminează faţa, astfel încât un observator superficial ar putea trage concluzia că, de fapt, sunt îndrăgostiţi pe furiş unul de celălalt.

— Ştii bine că mi-au trebuit zece ani ca să mă obişnuiesc cu existenţa ta pe pământul ăsta al lui Bohr…

— Ce e Bohr? îi întrerupe Liam.

— Un mare fizician, spune Oskar. Universul îi aparţine celui care-l poate descrie cel mai bine. Îşi pune un deget pe nas, de parcă ar trebui să apese o tastă ca să se poată întoarce la subiectul conversaţiei. Când îşi aduce aminte, arată spre Maike: Mă gândeam că, dacă tot exişti, ai putea măcar să ai grijă de Sebastián. Dar ce faci tu? O

treabă extraordinar de proastă. Îi permiţi să se facă de râs în public.

Maike dă din umărul stâng, ca de fiecare dată când nu ştie ce să mai zică.

— Stai jos, îi spune lui Sebastián, care între timp s-a apropiat de masă, pe când Oskar o priveşte de parcă ar şti un banc bun despre ea, pe care însă nu-l va spune, din politeţe.

Sebastián aranjează o bretea de la rochia lui Maike şi o mângâie pe ceafă, înainte de a se aşeza. Când Oskar e la ei, o atinge mai des decât de obicei. Asta îl enervează, dar nu se poate abţine. În clipa asta îşi doreşte chiar să se ducă la fereastră, ca Oskar să vadă mai bine cum lumina din fundal îi scoate în evidentă roşeaţa din obraji şi cum îi proiectează conturul siluetei pe sub rochie, ca pe un ecran. Oskar trebuie să înţeleagă că Maike e ceva preţios de care ai grijă şi pentru care trebuie să fii invidiat. Astfel de gânduri i se par respingătoare, dar şi mai respingător e faptul că pe Maike n-o deranjează comportamentul lui schimbat, ba mai mult, ridică tonul cu o octavă.

— Începeţi.

Oskar desface şervetul cu coatele ridicate şi îl întinde în poală, la fel ca mai înainte, când şi-a dat la o parte… când s-a aşezat.

— Apropo, spune Sebastián apăsat ca să dea de înţeles că vrea să schimbe subiectul, cearta mea cu Oskar e deosebit de actuală.

— Bravo vouă. Cu cuţitul şi furculiţa, Maike împătureşte salata în pacheţele ordonate. Atunci o fi existând şi cineva care şi-a dat seama între timp de ce vă certaţi.

— Mie chestia asta mi se pare mai degrabă răsuflată.

— Ba, dimpotrivă, replică Sebastián. Până la urmă, e vorba de ştiinţă şi moralitate. Un subiect inepuizabil. Gândiţi-vă numai la scandalul ăla cu medicii.

— N-am auzit nimic despre asta.

— La spitalul universitar, pacienţii bolnavi de inimă

mor în timpul operaţiilor din cauza pierderilor mari de sânge. Cineva a făcut o sesizare. Se pare că testaseră nişte produse interzise, care împiedicau coagularea sângelui.

— Normal, cu adunătura asta a voastră din Freiburg! După fiecare îmbucătură, Oskar îşi tamponează buzele cu şervetul. Până şi plebea din tren vorbea despre asta.

— Ce înseamnă „plebe”? întreabă Liam, care nu şi-a învins deocamdată niciun oponent în lupta cu salata.

— Nu contează acum, se grăbeşte să spună Maike.

— De fiecare dată când ceva nu contează, vorbiţi ori despre sex, ori despre naziști! se smiorcăie Liam.

— Nu mai face pe deşteptul! spune Maike.

Liam aruncă furculiţa imediat.

— Naziştii au întins sârmă ghimpată pe străzi, ca să le taie americanilor din decapotabile capetele. Am văzut la televizor!

— Mănâncă-ţi porţia de broccoli! spune Sebastián.

— E rucola, spune Maike.

— Nu cred că făceau experimente pe pacienţi, continuă Sebastián, străduindu-se să menţină cursul. Nu cred că industria farmaceutică e atât de inconştientă, mai ales cu tot scandalul ăsta din presă…

— Trebuie să discutăm neapărat despre asta? intervine Maike.

Oskar ridică privirea mirat.

— *Ça* va Maik?

— Mama-l cunoaşte pe ucigaş! strigă Liam.

— Acum te trimit la culcare!

— Vorbeşti prostii, Liam, spune Sebastián care deocamdată n-a mâncat nimic, dar a băut, în schimb, două pahare de vin deja.

— Mama cunoaşte un medic principal din secţia lui Schlüter. Şi, spre Oskar: Schlüter e şeful medicilor, care a fost arestat. Urmează să fie suspendat. Din cauză de vătămare corporală soldată cu deces.

Chipul lui Oskar se luminează.

— Tovarăşul de ciclism al lui Maik! El lucra la spital.

Cum îl chema?

— Ralph, spune Maike.

— Dabbeling. Sebastián îi aruncă lui Oskar o privire tăioasă.

Dacă Maike n-ar fi atât de ocupată să-şi ascundă urechile înroşite, s-ar putea întreba de unde ştie Oskar de prietenul ei de ciclism. Cu siguranţă nu l-a amintit la întâlnirile de vineri.

S-a întâmplat însă cu o altă ocazie, despre care Maike habar n-avea, fiindcă îl ştia pe Sebastián plecat la o conferinţă în Dortmund. Dar Sebastián stătea întins pe o canapea veche de sub un acoperiş înclinat, ca un roman care se pregăteşte să ia masa, sprijinit pe un cot, cu cealaltă mână gesticulând de mama focului. Dabbeling ăsta e un tip, povestea el, al cărui orgoliu ar fi topit şi oţelul. Pe lângă un program de lucru infernal, absolvise şi un curs de pregătire, care, în funcţie de orar, îl trimitea dis-de-dimineaţă sau seara târziu pe vârfurile muntelui Schauinsland. Se epila pe picioare şi pe braţe ca să reducă rezistenţa aerului în mers şi dacă dădeai mâna cu el, aveai senzaţia că atingi un mort. Nu pricepea de ce se împrietenise Maike la clubul de ciclism tocmai cu tipul ăsta scârbos şi cum de suporta să-l vadă de două ori pe săptămână. Aici îl întrerupse vocea amuzată a lui Oskar: „De două ori pe săptămână? În costume mulate de ciclişti? Cu capetele roşii şi cu părul atârnând de sudoare” – la care Sebastián n-a ştiut să-i răspundă.

Iată-l că se ridică, înconjoară masa şi dă să mai toarne nişte vin.

— Lui Maike nu-i place să discute despre implicarea lui Dabbeling în scandalul medicilor, spune, dar nu-i iese tonul glumeţ, de parcă l-ar fi produs pe instrumentul nepotrivit. Mai-mai să se ciocnească de soţia lui când aceasta se ridică, încă mestecând, ca să adune farfuriile de salată. Muşchii de pe tâmplă îi lucrează vizibil.

— Nu mi se pare amuzant, spune. Ralph e anestezistul preferat al lui Schlüter. Se înţeleg perfect, atât

în sala de operaţie, cât şi spiritual. Acum toţi au impresia că Ralph ştie ceva despre contactele lui dubioase cu concernul farmaceutic. Şi că ar distruge tot spitalul, dacă ar vorbi.

— Am înţeles. Sprâncenele lui Oskar se ridică compătimitor. L-au ameninţat pe săracul om?

— Da, i s-a întâmplat şi asta, spune Maike. Dacă vrei, poţi fi foarte empatic.

Duce maldărul de farfurii la uşă şi îl roagă pe Oskar să-şi aprindă ţigara doar după următorul fel de mâncare. Nu dispare bine, că Liam dă buzna imediat în camera alăturată, unde pe pervaz e o cutie de biscuiţi. Pe uşa întredeschisă, Sebastián se uită după el, în timp ce Oskar, cu capul dat pe spate, suflă în aer sculpturi de fum. Preţ de câteva minute, tăcerea e blândă şi liniştitoare, y

— Apropo de chestia de mai înainte, spune apoi Oskar. Am vorbit serios, *cher ami*. Colegii râd de strădaniile tale ştiinţifice. Dacă publicul e atât de important pentru tine…

Liam, care se întoarce cu firimituri pe buze, îl obligă pe Sebastián să ridice mâna ameninţător. Cu un rânjet provocator, Liam se repede spre braţele lui Oskar.

— Nu eşti cam mare pentru aşa ceva?

— Eu nu, spune Liam. Poate tu.

— Ştii, îi spune Oskar lui Liam, că de fiecare dată când furi un biscuit, se desface o a doua lume, în care n-ai furat biscuitul ăsta?

— Universurile paralele, dă din cap Liam. Când mama mă întreabă dacă am mâncat dulciuri pe furiş, îi răspund tot timpul: da şi nu. Dar nu funcţionează deloc.

Oskar râde şi se şterge la ochi cu dosul palmei.

— Dar ai dreptate, să ştii! strigă. Dacă îmi permiţi, mâine-seară o să te citez.

— Mâine-seară? întreabă Sebastián.

— Ce faci în weekend? întreabă Oskar.

Sebastián se ridică şi se duce după o scrumieră.

— Duminică mă duce în tabăra de cercetaşi, spune

Liam.

— Şi după aceea, şi Sebastián trânteşte scrumiera pe masă, mă baricadez în camera de studiu şi întorc lucrurile cu capul în jos şi cu picioarele în sus.

— Şi cum se va numi capodopera?

— Timp de expunere, sau despre fiinţa timpului.

— Asta ţi se potriveşte perfect. Oskar îşi reţine următoarea cascadă de râs. Şi Maik ce face?

— Pleacă la Airolo pentru trei săptămâni. Zi-mi, ce se-ntâmplă mâine-seară?

Oskar schiţează cu mâna un gest misterios.

— La Airolo? repetă el. Singură?

— Doar nu-ţi închipui că mă duc cu medicul-şef?

Maike a intrat neobservată în cameră şi a aşezat pe masă un castron de tortellini. Când Sebastián dă să ridice mâna anemic, îi dă *high five*, privindu-l pe furiş pe Oskar. Revoltat că şi-a pierdut poziţia din centrul atenţiei, Liam dă din picioare şi alunecă din poalele lui Oskar. Acesta se ridică şi se duce la fereastră, ignorând scrumiera, şi priveşte chiştocul care aterizează în canal şi se lasă purtat de curent. Bonnie şi Clyde nu se văd nicăieri.

— Apropo de călătorii. Maike îl ajută pe Liam să aprindă lumânările ale căror flăcări abia se disting în lumina de seară. Poate nu ţi-ar strica nici ţie o pauză. Nu arăţi prea bine.

Cu mâinile în buzunare, Oskar se întoarce încet la masă.

— Nu dorm destul, spune.

— Îţi fac patul din camera de studiu. Acolo e linişte.

— Mi-a prescris medicul ceva. Oskar se bate peste partea stângă a stomacului, de parcă ar purta un sacou cu buzunar interior.

— Şi mie! vociferează Liam şi iese alergând din cameră, fără ca cineva să-l mai poată opri. Se aude uşa trântindu-se, în baie se trage un sertar. Liam se întoarce cu o cutiuţă de plastic.

— Îi e rău în maşină, explică Maike. La drum mai

lung vomită până nu mai poate.

— Una la dus, una la întors, spune Liam mândru. Oskar cercetează cu atenţie pastilele.

— Arată exact ca ale mele, spune. Astfel de afecţiuni sunt reversul talentelor ieşite din comun.

— Pe bune? Ochii lui Liam se rotunjesc şi pe pupile apar nişte punctuleţe luminoase.

— Ajunge, îi întrerupe Sebastián.

Oskar s-a aşezat, împunge un tortellini şi ţine furculiţa ca pe un băţ indicator.

— *Mes enfants*, spune. Există zone ale gândirii în care omul nu are acces fără să fie pedepsit. Durerile de cap şi deficienţele de caracter sunt preţul minim pe care trebuie să-l plăteşti. Ştiu despre ce vorbesc. Liam. Când întinde mâna, Liam se grăbeşte să-şi pună şi el palma în mâna lui. Părinţii tăi sunt drăguţi. Dar cam prea normali ca să-şi dea seama ce înseamnă talentele ieşite din comun.

— Nu-i împuia capul cu prostii, spune Maike furioasă.

— Auzi, îi zice Oskar, mestecându-şi pastele gânditor, şi asta are rucola?

Larma piţigoilor se amplifică odată cu lăsarea amurgului. Au o grămadă de discutat. În jurul felinarului încă neaprins dansează un nor de ţânţari, atras, pare-se, de simpla amintire a luminii. Doi lăstuni, zburând în zigzag, par să împărtăşească aceeaşi amintire.

Înăuntru, seara târzie a vopsit pereţii în roşu. Clinchetul linguriţelor se aude ca o muzică în farfuriile de desert; vinul din pahare pare aproape negru. Liam are interdicţie de vorbire şi buza inferioară lăsată îl împiedică să-şi mănânce desertul. Maike îşi sprijină bărbia cu mâna şi întoarce linguriţa când linge crema de ciocolată.

Şi momentele liniştite le aparţin întâlnirilor de vineri, la fel de bine ca provocările, diplomaţia şi războiul sufocat. În momentele astea contemplative, Maike e cea care vorbeşte mai mult. Povesteşte cu plăcere despre ieşirile cu bicicleta, despre arşiţa insuportabilă de pe dealurile fără umbră şi de îmbrăţişarea răcoroasă a vântului când urcau.

Despre schimbările bruşte de temperatură în culoarele de curenţi şi despre ce înseamnă libertatea, despre cum e să fii atât de rapid încât să te autodepăşești. De fiecare dată spune că viteza te menţine tânăr, şi asta nu doar din cauza teoriei fizicienilor, conform căreia pentru un corp în mişcare timpul trece mai încet.

În timp ce vorbeşte, Sebastián o priveşte nemişcat. Doar când râde, îi mai aruncă o privire scurtă lui Oskar, de parcă ar avea ceva de împărţit. Nu e deloc atent la cuvintele rostite de Maike. Se gândeşte la cât de mult o iubeşte şi la cât de mult se bucură, în ciuda acestor sentimente, de timpul pe care urmează să-l petreacă singur. La gândul că va sta trei săptămâni la birou, simte un tremur plăcut în plex. Încă din prima zi, va încărca Volvo-ul până la refuz cu provizii şi apoi nu va mai părăsi apartamentul. Va scoate receptorul din furcă, va întoarce televizorul spre perete şi va lăsa patul rabatabil al lui Oskar desfăcut în mijlocul camerei de studiu. Restul încăperilor le va şterge de pe harta habitatului său. Se va face linişte. Faptul că nu va fi deranjat de nimeni timp de mai multe săptămâni i se pare un lux inimaginabil. Când se va gândi la timp şi spaţiu, îi vor trece prin cap imagini asemănătoare cu mâzgălelile abstracte ale artiştilor lui Maike, care, după cum îşi închipuie deseori Sebastián, nu fac altceva decât să se apropie, în naivitatea lor, de adevărata esenţă fizică a lucrurilor, cu ajutorul formelor şi culorilor. Trei săptămâni se va bucura Sebastián de creşterea şirului de litere asemănător unei râme de pe monitor, umplând pagină cu pagină, până când, în sfârşit, o propoziţie, păstrată de ceva vreme pentru acest scop, va pune punctul pe i: „Şi cu asta am spus totul”.

Capul lui Sebastián alunecă mai jos, până când mâna ajunge să-i împungă obrazul. Oskar îl urmăreşte peste masă şi intervine din când în când cu câte-un mormăit, pentru a susţine fluxul neîntrerupt al lui Maike. Îi zâmbeşte lui Sebastián, care a pierdut de tot firul conversaţiei şi e preocupat acum de consideraţii legate de

fizică. Mai demult, Oskar reuşea să-şi dea seama din mişcările sprâncenelor şi ale buzelor strânse în ce toane e prietenul său. Aceste vremuri au trecut. Acum stă lângă gândurile lui Sebastián ca lângă un râu pe care nu-l vede, nici nu-l aude, dar despre care ştie că nu se opreşte niciodată. Totuşi, gustă în continuare simpla prezenţă a acestui curs străin. Pentru Oskar, asta înseamnă enorm. Încă din tinereţe se simte de parcă s-ar fi rătăcit printre secole şi ar fi nimerit într-o viaţă străină, în timp ce undeva, într-o altă epocă, oameni precum Einstein şi Bohr îi deplâng absenţa de la discuţiile lor. Pe atunci, înainte de marile catastrofe europene, nu numai că existau capacităţile spirituale necesare, dar ele erau dublate şi de voinţa de a duce lucrurile la bun sfârşit. Melancolic, Oskar îşi imaginează ce-ar fi însemnat să se fi născut în 1880. Nu se împacă deloc bine cu vremurile moderne, în care preponderente sunt prostia, isteria şi ipocrizia, care au transformat existenţa într-un carusel ce se învârte zgomotos şi catapultează tot ce-i important din centru spre periferie. Singura persoană care-l mai alină e Sebastián, iar când îşi dă seama de asta, devine din nou nerăbdător cu prietenul său. Sebastián e un dezertor, un trădător al noii revoluţii spirituale, la o sută de ani după Einstein şi Bohr. Orice nouă abatere de la fizica teoretică e o abatere de la posibilitatea de a petrece mai mult timp împreună. Dacă există ceva la care Oskar nu vrea să renunţe, aceasta e dorinţa de a-l recâştiga pe Sebastián.

Băgând de seamă că discursul lui Maike s-a epuizat şi că Sebastián nu face decât să traseze linii pe faţa de masă cu coada linguriţei, brusc, Oskar se apucă să le povestească o anecdotă neînchegată despre un tânăr asistent ştiinţific. Asemenea lui Heisenberg, tipul îşi pune în cap să se izoleze pe o insulă şi să se plimbe până când îi vin idei geniale, aşa că îşi cheltuieşte agoniseala de-o viaţă pe călătoria spre insula Sylt. Se plimbă şi se tot plimbă, până într-o zi, când află că Heisenberg avusese revelaţia cu principiul incertitudinii pe insula Helgoland, nu pe Sylt.

Apoi Oskar nu mai ştie ce-a vrut să zică, mai ales că nu era vorba de o întâmplare adevărată, ci de o anecdotă care a funcţionat cândva într-o situaţie diferită.

Aproape că s-a lăsat întunericul. Jos, în faţa casei, felinarul a ratat o încărcătură electrică şi probabil nu va mai lumina toată noaptea. Munţii şi-au trimis un spion nocturn: o bufniţă mică stă undeva pe o ramură a castanului şi ţipă deznădăjduită, ca în căuşul palmelor. Tacâmurile zac în cruce pe farfurii. Capul lui Liam începe să se balanseze în ritmul propriei somnolenţe. Cu braţele şi picioarele încrucişate, Oskar arată de parcă ar poza pentru o fotografie alb-negru. Înainte ca scena să îngheţe într-un instantaneu, îşi îndreaptă spatele şi trage aer în piept. E clar că vrea să anunţe ceva, îşi mângâie freza fără cusur şi, bătând în pachet, mai extrage o ţigară fără filtru.

— Mai demult, i se adresează lui Sebastián, probabil că ne-am fi întâlnit într-un luminiş, chiar la răsărit.

Capul lui Liam tresare imediat. Curiozitatea îi reglează respiraţia somnoroasă, în timp ce Sebastián îşi scoate cu greu capul din desişul gândurilor. În sfârşit, îşi dă seama că întunericul din cameră nu-i este de niciun ajutor, înclină scaunul şi aprinde candelabrul. Maike îşi înghite un căscat şi, fără niciun chef, adună tacâmurile pe o farfurie cu resturi de mâncare.

— Mai nou, spune Oskar, cercetând ţigara neaprinsă pe toate părţile, astfel de luminişuri sunt supravegheate cu camere şi microfoane.

— Vorbeşti în ghicitori, spune Maike. Căscatul profită de ocazie şi forţează fălcile să se apropie la ultimul cuvânt rostit.

Oskar aşază ţigara neaprinsă pe masă, îşi împătureşte şervetul şi se întoarce din nou către Sebastián.

— Televiziune, spune el. Media. Astea-ţi plac ţie, *n’est-ce pas*?

E ceva alarmant în vocea lui, care îl trezeşte definitiv pe Sebastián.

— Ce ai de gând?

— De ceva timp, ZDF-ul[7] a adoptat un nou format de programe ştiinţifice, spune Oskar şi se ridică de la masă. *Circumpolar*. Am acceptat în numele amândurora. Mâine-seară ne ducem la Mainz. Entuziasmat, ridică un deget. Fix la 11 seara. Emisiunea e în direct.

Strigătul de bucurie al lui Liam îi asigură retragerea. Exaltat, băiatul înconjoară masa şi se agaţă de cămaşa lui Sebastián. Exact atunci, Maike aleargă şi ea la geamul deschis. Cu mişcări agitate, goneşte ceva zburător înapoi în întuneric.

— O bufniţă! strigă. Aţi văzut? E incredibil!

— Tati, ţipă Liam. O s-apari la televizor?

— Mie mi se pare că mă duc la oaste.

Uşa de la baie se trânteşte. Sebastián caută privirea lui Maike, dar aceasta atârnă încă pe geam şi se uită în urma păsării măiestre. De fapt, lui Sebastián nu-i vine deloc să râdă, dar pereţii abdominali i se cutremură deja. Râsul urcă în el ca un val de bule de aer şi scutură trupul firav al lui Liam, care stă rezemat de el. Când îşi aude sunetul propriului râs, îşi dă seama că zarurile au fost aruncate. Oskar a luat în calcul mândria lui Sebastián şi a prezentat lucrurile în aşa fel încât să-i fie imposibil să renunţe la o asemenea provocare.

— Puşlamao! îi strigă, întorcându-se spre hol.

N-ar putea spune de ce i-a venit în cap tocmai acest cuvânt ridicol.

Trei sticle de vin goale au rămas pe masă. Fereastra e închisă, nişte molii se lovesc de geam. Adulţii s-au retras în camera de zi; două încăperi mai încolo, Liam se chinuieşte să adoarmă. Muzica în surdină urcă peste rotocoalele de fum din tavan. Sebastián stă pe canapea, leagănă în pahar un deget de *scotch* de culoarea chihlimbarului şi se bucură de căldura difuză din stomac, neştiind dacă e din cauza alcoolului sau a fericirii. Oskar şi Maike dansează cu simţurile toropite de băutură şi

7 Post de televiziune german.

oboseală. Ea şi-a închis ochii şi şi-a lipit obrazul de umărul lui. Sebastián îi urmăreşte şi simte că se afundă în perne. Cu mâna liberă, apucă un braţ al canapelei, de parcă ar căuta un mâner cu care să oprească trecerea clipei. E ultima seară fericită din această casă şi, mai mult decât oricine altcineva, Sebastián se simte binecuvântat că nu prevede viitorul.

Capitolul doi în şapte părţi, în care se petrece prima jumătate a fărădelegilor. Omul este înconjurat din toate părţile de animale

1

Au trecut două zile, e duminică, începutul serii. Sub un cer ca ăsta, se gândeşte Sebastián, lumea seamănă cu un glob cu zăpadă nescuturat de mult, parcă uitat de Dumnezeu pe un raft. Doborât de oboseală, s-a gândit să se relaxeze puţin. Vântul îi flutură părul şi cămaşa. Afară, pajiştile se întind în lumina caldă, stâlpii electrici stau lipiţi de umbrele lor deformate. În cartier, strada întortocheată a fost marcată, astfel că zona arată ca un sat de vacanţă pentru schiori, indiferent de sezon. Telescaunele par ordonate pe linia orizontului; câţiva brazi formează grupuleţe izolate. Când de pe stâncă se porneşte avalanşa de pietre, o plasă de sârmă reţine toată încărcătura. În şanţ zace o pisică neagră, căreia traversatul şinelor prin stânga i-a adus ghinion.

Când nu admiră priveliştea, Sebastián îşi îndreaptă privirea către linia mediană ale cărei bucăţele albe par să curgă spre el, înainte de-a dispărea în sens invers sub maşini. Cu cât se uită mai mult, cu atât i se pare că aude mai clar un zgomot de paşi înfundaţi: e timpul care trece.

Noaptea trecută n-a dormit mai mult de două ore. Abia reuşise să închidă un ochi, în ciuda inimii care-i bătea agitat şi a aşternuturilor ude, că la şase s-a şi trezit cu un Liam exaltat lângă pat, care-i cerşea atenţia şi îi cerea aprobarea pentru rezultatele unui calcul. În maximum 26 de ore, 13 minute şi *circa* zece secunde, strigă el, avea să fie deja în pădure cu cercetaşii!

Sebastián s-a trezit cu senzaţia că tocmai supravieţuise unei catastrofe de care-şi amintea cu greu. Cu toate acestea, n-a putut să nu zâmbească la vederea lui Liam, atât de încântat, şi la auzul cuvântului „circa”. Şi l-a imaginat pe fiul său, înarmat cu hârtie şi creion, vânând secundele care, de îndată ce le nota şi le fixa, nu mai erau valabile. Când Sebastián şi-a dat jos picioarele din pat, punându-le pe podea, amintirea serii precedente se aşternu pe umerii săi ca o manta de plumb. La apăsarea butonului, radioul din baie scuipă o explozie de sunete, de parcă zgomotul s-ar fi acumulat în el de-a lungul nopţii. De frică să nu cumva să-şi audă numele în difuzoare, Sebastián opri aparatul imediat. Dădu drumul la apă caldă la maximum şi se băgă sub duş. În timp ce aburul înceţoşa uşile de sticlă, îşi explică de mai multe ori şi cu argumente solide că, de fapt, nu se întâmplase nimic rău. *Circumpolar* va avea o cotă de audienţă redusă, iar colegii de la Institut nu urmăreau oricum emisiuni de popularizare a ştiinţei. Şi-n afară de asta, nimeni n-ar fi luat lucrurile atât de în tragic ca el. În ziua de azi, nimeni nu reţine ceva mai mult de câteva zile, mai ales dacă acel ceva a fost difuzat la televizor.

La o aruncătură de băţ de strada lui, o flotă de nave strălucitoare cu capete încornorate traversează o mare galbenă ca soarele. După un scurt moment de iritare, Sébastian distinge nişte cerbi care…

— Ia te uită, Liam! La stânga!

…au ieşit la plimbare în lanul de rapiţă. Şi care au şi dispărut. De-a lungul străzii, copacii aleargă înapoi în direcţia din care a venit Sebastián. Aerul miroase a ciuperci, pământ şi ploaie care n-a mai căzut de săptămâni întregi. Lui Sebastián i se face dor să călătorească spre sud, de parcă sudul ar fi un punct de destinaţie concret. Încearcă să fluiere ceva, *I haven’t moved since the call came*, dar sunetele care-i ies pe gură n-au nimic de-a face cu melodia din capul lui.

Imediat după emisiune, a sunat-o pe Maike. Nu şi-a

luat rămas-bun de la nimeni, s-a întors doar puţin la garderobă să-şi ia geanta şi, căutând ieşirea, s-a rătăcit pe holurile televiziunii. Când în sfârşit a avut semnal, a format numărul apartamentului din Freiburg şi a fost luat prin surprindere de ţipătul bucuros al lui Liam şi de vocea veselă a lui Maike. „Asta da!”, râse ea şi schimbă tonul când îşi dădu seama în ce situaţie se află Sebastián. Îl compătimi, fără să ia în serios gravitatea situaţiei. Probabil din cauza gălăgiei din studio, Maike nu auzise şi nu văzuse nimic altceva, decât o dispută ştiinţifică aprinsă. Sebastián se simţi uşurat şi asta îi dădu aripi. Hotărî să nu mai petreacă noaptea singur într-un hotel din Mainz şi să se întoarcă la Freiburg. În timpul cursei nebuneşti de trei ore pe autostradă, rotiţele din minte i se învârtiră încontinuu, încercând să analizeze dintr-o perspectivă nouă, după douăzeci de ani petrecuţi împreună, personalitatea, caracterul şi starea de spirit a lui Oskar. Nu se poate spune c-ar fi ajuns departe cu analiza. Nu reuşea să se concentreze şi se trezea în faţa aceleiaşi concluzii, ca şi când s-ar fi lovit de un perete: oamenii ca Oskar consideră viaţa o competiţie pe care trebuie s-o câştige.

Acasă, Maike îl aştepta la uşă cu un *whisky sour* proaspăt făcut şi, spre mirarea lui, îi spuse ceva asemănător: că Oskar nu se mulţumea să câştige, el voia şi ca restul să piardă.

— Ţine mai mult la o confruntare decât la tine. Părea că n-au mai vorbit despre Oskar de ani de zile şi că în noaptea aceasta au ajuns la aceeaşi concluzie. Maike a ascultat ore în şir tiradele pline de ură ale bărbatului ei, i-a spus în repetate rânduri că îl iubeşte şi că, din partea ei, un idiot ca Oskar ar face bine să dispară de tot din peisaj. Când în sfârşit Sebastián s-a îmbătat, l-a dus în pat.

Acum ocoleşte pe contrasens ca să nu treacă peste cadavrul strivit al unui iepure. O pasăre de pradă cu ochi negri s-a aşezat pe un stâlp de delimitare.

Probabil, se gândeşte Sebastián, toate astea au o noimă. E un semnal de avertizare, un deocamdată – ai-

avut-noroc, ca să nu se ajungă la o adevărată tragedie pe viitor. Desigur că ştie ce comoară e Maike. Dar de aseară are impresia mai mult decât clară că nu mai merită deloc comoara asta. Clienţii bogaţi ai galeriei îşi iau la revedere de la ea punându-şi mâna pe fundul ei, fapt despre care ştie doar din poveştile ei, fiindcă n-a mai luat parte de mult la niciun vernisaj. Când Maike se duce în baie ca să-şi picteze (cum se exprimă ea) o faţă mai drăguţă, Sebastián se reazemă de uşă şi-i spune că fizica e un şef nemilos, vrând, de fapt, să spună că are de lucru şi în weekend. Şi nu iese bine pe uşă, că se şi aşază cu Liam pe jos în camera de copii şi se apucă să discute cu el despre Big Bang. Pe pereţii apartamentului atârnă picturi mari, despre care lui Maike îi vin nişte idei pe care el nu le înţelege. Sebastián îi ştie pe tinerii artişti care par prea mici pentru ochelarii şi pantalonii lor şi care rostesc cu mine transfigurate propoziţii formate exclusiv din substantive. Îi cunoaşte şi pe colecţionarii ale căror costume costă o avere ca să arate cât mai ponosit cu putinţă. Faptul că Maike nu-i dă niciun motiv de gelozie ţine de lipsa ocaziilor sau de nivelul scăzut al producţiilor artistice.

A insistat să i-l prezinte chiar şi pe Dabbeling. Sebastián a dat mâna cu medicul-şef în clubul de ciclism şi l-a compătimit pe tip pentru membrele firave, făcute parcă din sârmă, şi pentru chipul chinuit. Sebastián şi-a închiriat o bicicletă şi a ignorat privirea celorlalţi sportivi, m-ai căror ochi se citea numărul exact al întâlnirilor dintre Maike şi Dabbeling.

Pe prima bucată mai abruptă a Schauinslandului, medicul-şef îi depăşi ţâşnind ca din puşcă. Bine dispusă, Maike îşi însoţea bărbatul la pedalatul pe urcuş. Abia pe vârful muntelui se întâlniră cu Dabbeling, care făcuse drumul în doar 35 de minute. Stătea culcat pe jos, cu picioarele pe o bancă, şi îşi ridica trunchiul, atingând cu fruntea când genunchiul stâng, când pe cel drept. La cafea se uita nerăbdător la peisaj, meditând la câţi oameni ar

mai fi putut depăşi în acest timp. Ultimul lucru pe care îl văzu la Ralph Dabbeling fu spatele lui încordat, îmbrăcat în poliamidă galbenă, care la o frână în pantă se înclină periculos de mult spre asfalt. Maike şi Sebastián au mai zăbovit pe munte şi pe drumul spre casă au mâncat într-un restaurant bun de pe Günterstal.

— E totul în ordine?

Liam e prea tăcut azi.

Sebastián potriveşte oglinda retrovizoare până când îşi vede fiul. Cu capul căzut într-o parte, Liam stă ghemuit pe colţul banchetei din spate. Doar centura de siguranţă îl ţine să nu cadă, ca o dungă lată peste gât şi piept. Se pare că medicamentul pentru rău de maşină îşi face efectul. Când au plecat, Liam a făcut cu mâna spre casă, de parcă s-ar fi îmbarcat într-o expediţie în jurul lumii. Sebastián ridică geamul şi dă să închidă radioul, deşi nu se aude nicio muzică. Momentan, somnul e cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla fiului său.

Cu cât se îndepărtează de Freiburg, cu atât mai repede încep să intre în acţiune rotiţele din capul lui Sebastián. Îşi întinde braţele; un căscat zboară prin aer, pătrunzând până în cel mai ascuns colţ al plămânilor. În săptămânile ce urmează va avea timp berechet să se supere pe el însuşi. Nu numai din cauză că a acceptat din nou provocarea cuiva mai puternic decât el, dar şi fiindcă e prea mândru pentru provocările celor slabi. Scrie articole ca acela din *Spiegel* fiindcă revistele de specialitate nu-l tipăresc. Îşi închipuie că nu e nimic nedemn în a populariza o idee ştiinţifică în rândul publicului larg. Dar când şi-l imaginează pe Oskar citindu-i explicaţiile, simte cum i se urcă sângele la cap.

Interpretarea lumilor multiple, a scris Sebastián, e o ieşire din paradoxul central al existenţei umane. Din modul de abordare al fizicii clasice nu reieşea clar de ce universul se potriveşte cu o precizie monstruoasă nevoilor vieţii biologice. Dacă, de pildă, viteza de expansiune a spaţiului ar fi cu o fracţiune mai mare sau mai mică – omenirea n-ar

mai exista. Probabilitatea ca universul să se nască în condiţiile cunoscute era de unu la zece la puterea a cincizeci şi noua în momentul Big Bang-ului. Astfel, existenţa pe Pământ e la fel de improbabilă ca posibilitatea de a nimeri toate cele şase numere la loto de nouă ori la rând. Din punct de vedere stocastic, omenirea ar putea fi considerată inexistentă. Oamenii sunt striviţi de-a dreptul de improbabilitatea existenţei lor şi tocmai asta explică faptul că tânjesc după un Creator.

Cei care nu cred în Dumnezeu, continuă articolul, trebuie să apeleze la statistici. Fiindcă, dacă Big Bang-ul n-ar fi dat naştere la un singur univers, ci la zece la puterea a cincizeci şi noùa, atunci n-ar mai mira pe nimeni dacă într-unul dintre acestea ş-ar găsi condiţii optime pentru viaţă. Singura explicaţie logică, neteologică a existenţei umane e interpretarea spaţiului (şi, automat, a timpului) drept o acumulare infinită de lumi, care se îmbogăţeşte cu straturi noi în fiecare secundă. O spumă crescândă de timp, în care fiecare bulă reprezintă o lume aparte. Tot ce se poate întâmpla se întâmplă – revista din Hamburgţ mea la sloganurile atractive.

Articolul nu spunea nimic fals. Mai mult decât atât, în domeniul respectiv, termenii precum „fals” sau „adevărat” nu mai contau aproape deloc. Dar tocmai acest lucru provocase atitudinea batjocoritoare, nemiloasă a lui Oskar. Aşa sunt ei, proştii! l-a auzit Sebastián exclamând. Iau un pronume interogativ, un „de ce?” drăguţ, îl aruncă asupra lumii şi se mai şi miră că nu găsesc un răspuns de Doamne-ajută. Până şi păsările din copaci, care nu fac altceva decât să ciripească, fără să pună întrebări stupide, sunt mai deştepte decât tine!

Sebastián ia o mână de pe volan şi îşi şterge sudoarea de pe buza superioară. Şi mai rău decât micile înţepături ale lui Oskar îl deranjează faptul că interesul său pentru astfel de teorii îi afectează viaţa. În ultimul timp se retrage tot mai des după masă în camera de studiu. Stă şi-şi rumegă hârţoagele până când un fragment

de formulă începe să i se învârtească în cap ca un disc de vinii zgâriat. În unele nopţi nu mai îndrăzneşte să se întindă în pat, fiindcă în liniştea întunecată a dormitorului, gălăgia stridentă din cap poate creşte până la paroxism. O dată, Maike a intrat în camera lui mult după miezul nopţii. Tălpile ei goale pe hol răsunau ca paşii unei fetiţe. Când şi-a ridicat privirea, i s-a părut că în cămaşă de noapte o vede mai fragilă şi mai mică decât de obicei. Rămâi cu noi, i-a spus ea şi a dispărut înainte ca el să-i poată răspunde. Sebastián nu. s-a dus după ea, fiindcă nu-şi dădea seama dacă o văzuse sau nu aievea.

După astfel de nopţi, dimineaţa nu prea mai ştia pe ce lume e. La micul dejun nu e un soţ lângă soţia lui, ci o persoană care stă faţă-n faţă cu doi străini în propria-i casă şi se uită înspăimântat la ei. Uneori, Liam i se pare mult mai mare decât e de fapt, râsul lui de copil îi sună fals, locul său preferat i se pare un colţ în care se simte nesigur. În sânul propriei familii, Sebastián se simte de parcă ar fi aterizat din greşeală într-o lume străină. Cunoaşte prea bine senzaţia îngrozitoare că e doar un musafir în propria viaţă. Încă de la naşterea lui Liam, are momente în care se consideră un impostor care are parte de un noroc pe care nu-l merită şi pentru care va fi pedepsit cândva foarte dur. În clipe ca acelea ar vrea să-şi scoată pielea şi s-o lase undeva ca pe o haină împrumutată, înainte să-i fie confiscată de autoritatea care i-a împrumutat-o. Sunt şi zile în care-şi închipuie că nu e vorba de o problemă personală, ci de una fizică.

Odată, în prezenţa lui Oskar, Sebastián a numit aceste rătăciri efectele secundare ale unei idei măreţe. La care el l-a admonestat cu degetul arătător. Nu-ţi mai face griji din pricina nevrozelor tale, îi spuse. Tu n-o să devii niciodată vedetă. Toate lucrurile care au vreo importanţă pentru tine îţi poartă numele.

La momentul acela, Sebastián s-a enervat îngrozitor din cauza replicii lui. Acum are exact efectul opus asupra lui. Pe când era copil, înainte de a adormi, îl chinuia

deseori o întrebare: pe cine ar salva, dacă un criminal sângeros l-ar obliga să aleagă între mama şi tatăl lui. Dacă astăzi ar trebui să aleagă între Maike şi fizică, sau, în general, între Maike şi restul lumii (cu excepţia lui Liam), în ciuda obsesiilor sale ştiinţifice, soţia lui n-ar avea niciun motiv de îngrijorare.

După-masă a condus-o la gară. Când a sosit trenul, a luat-o în braţe şi i-a spus că o iubeşte. Ea l-a bătut uşor pe spate ca pe un căluţ cuminte şi l-a sfătuit să aibă grijă, apoi şi-a ridicat bicicleta sport în direcţia mecanicului de locomotivă. În geamul trenului, Maike s-a destrămat ca o pată de culoare deschisă, în timp ce pe Sebastián începuse să-l doară braţul de la atâta făcut cu mâna. Se simţea din ce în ce mai mic şi în sfârşit a dispărut de tot într-o curbă lungă.

Călătoria asta, se gândeşte Sebastián, e o mică excepţie de la regulă. După acest accident, fericirea familiei lui nu va mai fi periclitată de o prostie dintr-asta răsuflată. Îşi va şterge din minte emisiunea aia ridicolă şi-şi va finaliza „expunerea”. Dar când va termina, îl va suna pe Oskar şi-l va ruga să nu mai vină la ei la masă în prima zi de vineri a fiecărei luni.

Nici n-a ajuns bine la concluzia asta, că se şi simte eliberat, de parcă cineva i-ar fi extras o aşchie de sub piele. Se asigură în oglinda retrovizoare că Liam doarme în continuare şi zăboveşte îndelung asupra feţişoarei liniştite. Din următorul stârv rămas pe şosea, un vultur smulge un mănunchi lat de maţe albe. De când a început să se uite după păsări de pradă, a numărat peste cincisprezece. Stau pe ramurile copacilor, unele chiar pe marginea şoselei, şi urmăresc traficul cu ochii lor fără gene. I se pare că sunt anormal de multe. Sau, şi mai rău, i se pare că vede aceeaşi pasăre tot timpul.

La Geisingen, Volvo-ul părăseşte drumul comunal şi iese pe A81.

Pompa de alimentare gâlgâie de parcă ar suge benzina din rezervor în loc să-l umple. În timp ce cifrele se

aleargă unele pe celelalte în căutarea preţului, Sebastián râcâie cu un burete nişte muşte moarte, galbene şi violet, lipite de parbriz. Cumpără de la casă şi un baton de ciocolată, dar fiindcă Liam continuă să doarmă, îl pune în suportul de pe uşă. Răsuceşte cu grijă cheia în contact, de parcă astfel ar reuşi să domolească zgomotul motorului. Maşina iese încet din parcare.

Parcarea din spatele clădirii e aproape goală. Lângă o rulotă, un cuplu stă pe scaune de camping şi ia cina. O tânără îşi plimbă câinele pe o fâşie de iarbă; un vânt slab îi suflă părul în faţă. Soarele bate oblic prin coroanele copacilor; lumina se frânge printre crengi şi se transformă în steluţe kitschoase. Lângă un camion murdar, Sebastián opreşte din nou maşina. Ultimii kilometri i-a parcurs cu greu, i s-a rupt filmul de câteva ori. Somnul de câteva secunde. Are nevoie de o pauză.

Aerul miroase a lubrifiant şi a maşini cu motoarele în curs de răcire. Fluturându-şi braţele şi sărind de pe un picior pe celălalt, Sebastián ajunge la marginea parcării. Pe ţevile balustradei, vântul cântă pe mai multe voci. În vale se întinde un orăşel sud-german lipsit de orice punct de atracţie, ale cărui străzi lucesc ca nişte cursuri de apă. Deocamdată nu se vede peisajul din jurul Lacului Boden. Se va ivi însă printre copaci în mai puţin de jumătate de oră. Vor merge de-a lungul lacului şi vor trece pe la est graniţa nemarcată cu Austria, înainte de a ajunge la destinaţie, în apropiere de Bregenz. 7, 47 grade longitudine Est şi 47, 57 latitudine Nord. A confruntat coordonatele în atlasul geografic al lui Liam. Lumea îţi oferă tot timpul informaţii de tot felul, doar că nu sunt cele de care ai avea nevoie pentru a şti ce se va întâmpla în secunda următoare. Şi ca să nu fie nevoit să mai oprească încă o dată, Sebastián hotărăşte să se ducă la toaletă.

Tocmai se spală pe mâini când îi sună telefonul. Îşi şterge mâinile pe pantaloni, îşi fixează mobilul între umăr şi ureche şi se reazemă de uşa batantă. O femeie corpolentă în halat chirurgical îi indică o farfurioară, în

mijlocul căreia se vede o singură monedă.

— Maike?

Sebastián ignoră taxatoarea de la toaletă şi intră cu capul aplecat într-o parte.

— Ai ajuns bine? Cum e hotelul?

— Mă scuzaţi pentru deranj. Aş vrea să vă rog să vă opriţi puţin şi să mă ascultaţi.

Vocea i se pare cunoscută de undeva. E destul de tânără, ar putea fi una dintre studentele lui de la institut. Îşi ia telefonul de la ureche şi se uită pe ecran. Număr necunoscut.

— Cu cine vorbesc?

— Vera Wagenfort.

Sebastián inventariază în gând femeile de la facultate. Nu-şi aminteşte de nicio Vera.

— Auziţi, nu e tocmai momentul potrivit. Tocmai ieşeam dintr-o toaletă publică, dacă vă interesează.

— Vă spun pentru ultima oară. Staţi pe loc. E spre binele dumneavoastră.

Tipa asta nu vrea să-i vândă nimic; dar nici nu pare să fi format un număr greşit. Un fior rece paralizează picioarele lui Sebastián şi le sudează de placa de gresie. În faţa lui se află o vitrină cu jucării colorate de pluş, cu ceasuri şi maşinuţe. Liam adoră automatele astea. Pentru un euro, un cleşte se pune în mişcare, iar dacă apeşi două butoane, acesta urcă şi coboară. De cele mai multe ori reuşeşti să apuci premiul, dar când îşi schimbă direcţia, braţul se agaţă de marginea toboganului şi câştigul cade la loc. Dar explicaţiile prolixe referitoare la şansele de câştig nu-l descurajează pe Liam. Dac-ar fi acum cu el, cu siguranţă s-ar milogi să-i dea moneda cu pricina.

— În continuare, am să vă rog să vă păstraţi calmul, indiferent de situaţie. Cel care m-a mandatat să vă vorbesc spune că sunteţi capabil să faceţi asta.

Vocea ei sună de parcă ar citi textul de undeva.

— Cel mai important e să nu vorbiţi cu nimeni. M-aţi înţeles? Cu nimeni. Acum părăsiţi clădirea. Am să revin în

câteva secunde.

Legătura se întrerupe. Sebastián scutură telefonul, de parcă s-ar aştepta să-i cadă de undeva explicaţia. Privirea îi cade pe un căţeluş roz de pluş care pare să se uite la el implorator. În sfârşit, se trezeşte din reverie, trece peste ultimele dale de gresie şi deschide uşa de la ieşire.

Cât a stat în încăperile climatizate ale popasului, a uitat cât de caldă e seara. În cap i se mai învârt imaginile călătoriei. Când închide ochii, linia dintre benzi începe să curgă spre el, o pasăre de pradă urmăreşte traficul, o pisică moartă zace pe marginea şoselei. Sebastián înconjoară clădirea şi se opreşte să cerceteze parcarea. Iată camioanele. Citeşte scrisul de pe o prelată: „Cunoaştem toate dialectele, mai puţin germana literară”. Rulota a dispărut. E gol şi locul în care se strecurase cu Volvo-ul. Sebastián nu se întreabă nici măcar o dată dacă n-o fi parcat în alt loc. Ştie exact unde era maşina. Acum locul e sfâşietor de pustiu. Mai pustiu decât toate celelalte locuri de pe planeta asta. Îi ia câteva secunde bune să proceseze ce s-a întâmplat.

Trece în fugă peste bucăţile marcate cu dungi albe şi, cu toate că picioarele i se lungesc la fiecare pas, are impresia că aleargă pe loc. Se opreşte abia la dungile transversale pentru reducerea vitezei şi priveşte cum autostrada dispare după deal, împreună cu acoperişurile strălucitoare ale maşinilor. Claxoanele când estompate, când stridente îl readuc în simţiri. Frecvenţa undelor sonore, obişnuieşte Sebastián să le explice studenţilor, e independentă de mişcarea relativă a observatorului faţă de obiectul observat. De unde şi efectul Doppler[8]. Cu lumina, la fel. Dacă simţurile lui Sebastián ar fi un pic mai ascuţite, toate maşinile care se îndepărtează de el i s-ar părea roşii, iar cele care se apropie, albastre. Albastre ca Volvo-ul dispărut.

---

8 Efectul Doppler constă în variația frecvenței unei unde emise de o sursă de oscilații, dacă aceasta se află în mișcare față de receptor.

Se îndreaptă imediat spre o poieniţă, trece pe lângă coşurile răsturnate şi băncile de lemn, cioplite grosolan.

Mai încolo, doi camionagii stau lângă bena răsturnată a unui locotractor, îşi ţin cafelele dinaintea burţilor şi se uită la el. Dintr-un motiv necunoscut, Sebastián are mâinile în buzunare, ceea ce îl încurcă la alergat. A deschis gura, e pe cale să strige ceva, dar butonul din cap i se activează imediat: nu vorbeşti cu nimeni.

— Şi-ai păţit, frăţică, nu ţi-i bine?

Vocea namilei e prea subţire pentru gabaritul său. Sebastián dă din mână a lehamite şi se forţează s-o ia la pas, mai încet. Trebuie să comande fiecare mişcare pentru fiecare membru în parte; puţin îi lipseşte să se împiedice. Se mişcă de parcă ar fi nebun. Se opreşte din nou în mijlocul parcelei înverzite. Inima stă să-i sară din piept, vrea să se strecoare pe lângă lobul stâng al unui plămân. În găurile unui capac de canal creşte o plantă cărnoasă pe care Sebastián o cunoaşte din grădina japoneză. Parcarea se învârte în jurul lui în fâşii vâscoase. Aşa arată lumea privită dintr-un carusel, pe care Liam îl prefera oricărei alte oferte de pe terenul de joacă, înainte de a fi crescut.

Tâmplele lui Sebastián sunt reci ca gheaţa. Timpul e un fişier cu fişe nenumărate. Începe să-l frunzărească, caută universul paralel în care nu l-a lăsat pe Liam pe bancheta din spate, dormind. Sau unul în care lui Maike nu i-ar fi venit ideea cu tabăra de cercetaşi. Sau chiar unul în care el a studiat inginerie mecanică şi trăieşte acum în America. Se dă înapoi cu un pas ca să-i facă loc Volvo-ului care va apărea în curând din neant şi va parca iar în locul iniţial. Sebastián se ţine de cap. Camionul din spatele lui se zguduie şi începe să tremure ca un gândac înainte de a-şi lua zborul, îşi întinde antenele şi rulează spre banda de ieşire. Cunoaştem toate dialectele, mai puţin germana literară. Vera *Wagenfort*[9]. Glumeţi, peste tot numai glumeţi. Va trebui să vadă ce-i cu ei.

O familie se întoarce la o Toyota galbenă. Doi copii se

9 Numele conține cuvântul Wagen, care înseamnă „mașină“ (germ.).

caţără pe bancheta din spate. Fetiţa pare de vârsta lui Liam.

Lui Sebastián îi sună mobilul.

De data asta, corpul nu mai aşteaptă stimuli, reacţionează imediat. Buzele, limba şi dinţii se adună laolaltă şi ţipă în telefon.

— Ce vreţi de la mine? Vă dau orice!

O mână îi astupă gura şi îl împiedică să vorbească; e mâna lui. La capătul celălalt al firului, cineva ezită. Apoi femeia îşi drege vocea.

— Domnule profesor, am fost mandatată să vă transmit ceva. O singură propoziţie. Mi s-a spus c-o veţi înţelege. Sunteţi pregătit?

— Băiatul meu, geme Sebastián.

— Îmi cer scuze, nu ştiu despre ce este vorba. Treaba mea e să mă asigur că veţi înţelege propoziţia. Deci, pot continua?

Tonul prietenos al interlocutoarei îl calmează pe Sebastián. Până acum nu ştia cât de adânc poate să pătrundă durerea în corpul unui bărbat şi cum e să te chinui să-ţi smulgi cu gheare ascuţite gâtul, încercând să ajungi la creier. Vera Wagenfort trage aer în piept. Apoi rosteşte propoziţia în cauză.

Dabbeling trebuie curăţat.

Soarele a dispărut după vârful copacilor şi a luat şi umbrele lucrurilor, ca să le păstreze până a doua zi. În jurul lui mai zăboveşte câte-o maşină, fiecare pe locul ei. Nici ţipenie de om. Doar un vânt fără direcţie se mai roteşte pe jos, purtând în cerc paharele goale din carton, fluturând pantalonii lui Sebastián. Acesta se uită la ceas, de parcă s-ar grăbi la o întâlnire importantă şi n-ar avea timp de taclale. E trecut de nouă jumătate. Ora nu-i zice nimic. Nu s-a mai simţit atât de singur niciodată.

— Repetaţi, vă rog, spune.

— Am mai fost rugată să adaug: „După aceea, totul va fi bine”. Aţi înţeles?

— Nu vă permit, spune Sebastián. Vă implor.

— În rest, bănuiesc că ştiţi cum stau lucrurile: fără poliţie. Şi nu discutaţi cu nimeni. Nici măcar cu soţia dumneavoastră.

Urmează o pauză, de parcă ar fi purtat o discuţie despre probleme intime foarte încurcate şi n-ar mai fi ştiut cum să continue. Vocea necunoscutei nu e deloc?

neplăcută. Sebastián îşi imaginează o femeie tânără, sănătoasă. Poate că în alte circumstanţe ne-am înţelege chiar bine, îşi zice în gând.

— Acum mergeţi la restaurantul popasului, spune femeia, iar hârtia foşnește. Mai sunteţi acolo?

— Da.

— Există un popas şi un restaurant acolo unde vă aflaţi acum?

— Da.

— Aşezaţi-vă în apropierea tejghelei de la bar. Cereţi o bere şi un ziar. Poate dura ceva timp până vă voi suna din nou. Nu vă închideţi telefonul mobil.

— Numai puţin! strigă Sebastián. Voi… Am putea să…

Tastele mobilului i s-au părut întotdeauna prea mici pentru degetele lui. În sfârşit, dă peste lista apelurilor primite. Două numere necunoscute. Deşi ar fi vrut să sune şi să le explice că nu are nici cea mai vagă idee ce ar trebui să facă într-o situaţie ca asta; să le spună că ar avea nevoie de câteva indicii. Ar mai vrea să-i întrebe de ce l-au ales tocmai pe el. Şi ce ar trebui să facă acum. Şi cum. Şi când. Cum i-a spus şi Vera, ştie prea bine cum stau lucrurile. A văzut destule cazuri dintr-astea difuzate la postul public, ambalate sub formă de seriale poliţiste prost expuse, birocratizate de realismul german până la epuizare, şi nu le suportă. Din păcate, filmele de genul ăsta nu te învaţă niciodată ce să gândeşti sau să simţi în astfel de situaţii. Şi nu afli nici cum să te descurci cu o propoziţie formată din trei cuvinte. Propoziţiile formate din cuvinte puţine sunt cele care-ţi schimbă viaţa definitiv. Te iubesc. Te urăsc. A murit tata. Sunt însărcinată. Liam a dispărut.

Dabbeling trebuie curăţat[10]. După o propoziţie din trei cuvinte, omul se simte extrem de singur.

Un timp, Sebastián încearcă să găsească atitudinea unui om zăbovind, care-şi permite să piardă timpul aiurea. Calcă într-o parte cu un picior, încrucişează braţele şi-şi lasă bărbia în piept. Paharul de carton nimereşte pe asfalt. Sebastián se uită la el şi aşteaptă efectul sedativ al şocului.

Când îşi ridică privirea, distinge peisajul ca prin lentilele aburite ale unor ochelari de scafandru. Respiră regulat, inima îi bate doar o dată pe secundă. Se uită în jur (lumina unei perechi de faruri pulsând, o femeie în haină roz, coborând din maşina ei sport), şi ar vrea să înţeleagă, în sfârşit, puterile care menţin universul intact, dacă ar avea chef să se gândească la asta mai mult timp. I se pare că ştie ce vor de la el. Şi ştie şi cine sunt. Îşi imaginează cum i-au astupat gura şi nasul lui Liam, care încă dormea, cu o bucată de cârpă cu cloroform şi cum îl duc spre un apartament sau chiar spre camera de gardă a unui spital. Pentru medici e o nimica toată să menţină un copil în comă artificială, până când Sebastián va îndeplini sarcina pe care i-au încredinţat-o. La fel de uşor ar fi să-l elimine de tot. Ei ştiu că nu e sigur că-şi va mai vedea fiul şi e obligat să le urmeze indicaţiile.

Dacă lui Dabbeling îi umblă gura, îşi spune Sebastián, se va duce de râpă tot spitalul. Un medic specialist a făcut o porcărie şi acum vrea să-l ştie mort pe singurul om care ştie despre asta, are nevoie, deci, şi de un criminal. Şi aşa l-au găsit pe el. Soţia lui e bună prietenă cu victima, iar gelozia e una dintre cele mai populare motive pentru crimă. Probabil că răpitorii îl cred conştient de toate astea. Oamenii inteligenţi pot fi deschişi unul faţă de celălalt. Sebastián izbucneşte în râs. Îşi ţine hainele fluturânde cu ambele mâini, în timp ce se îndreaptă prin amurg spre popas.

---

10 în orig., propoziții din trei cuvinte : Ich liebe dich. Ich hasse dich. Vater ist tot. Ich bin schwanger. Liam ist fort. Dabbeling muss weg (germ.).

În apropierea zonei de servire nu există mese, ci doar o vitrină frigorifică în care strălucesc nişte mere verzi identice ca mărime, făcute parcă după aceeaşi matriţă. Cu un aer penibil de supraveghetor, Sebastián cercetează împrejurimile, până când îşi găseşte un loc lângă tejgheaua de la bar. Îşi alege scaunul de lângă o plantă de înălţimea unui om, care la o privire mai atentă se dovedeşte a fi din plastic, fiind, deci, alcătuită dintr-un număr foarte mare de plante mai mici. Greutatea pământului le-a strivit de-a lungul a mai multe milioane de ani într-o substanţă vâscoasă, până când omul a fost destul de evoluat cât s-o exploateze şi să fabrice din ele rămurele şi frunze presate. Emisiile chimice miros atât de intens a absurd, încât lui Sebastián i se face rău. Îşi cheamă înapoi gândurile cu un fluier ascuţit, de parcă ar aduna o haită de câini turbaţi, şi se ridică din nou ca să-şi ia berea şi ziarul, conform recomandării.

Restaurantul are pereţi de sticlă de jur-împrejur. Din afară, amurgul îşi presează pielea pe suprafeţele de sticlă. La trei mese mai încolo, un bărbat în costum mănâncă ceva maroniu cu sos, îşi şterge buzele după fiecare îmbucătură şi îşi răsuceşte încheietura ca să se uite la ceas. În spatele celeilalte plante, o femeie în palton roz scrie un mesaj la telefonul mobil. Pe fiecare client se vede că afară îl aşteaptă o maşină. Fără maşină, Sebastián e un naufragiat printre căpitani şi din clipă în clipă se aşteaptă să fie deconspirat de aerul său neliniştit. Când mobilul piuie, femeia zâmbeşte. Probabil că-l aşteaptă pe amantul ei, cu care-şi va înşela soţul pe o piesă de mobilier a motelului de la popas. S-ar putea să se înregistreze acolo chiar sub numele de Vera Wagenfort. În mod ciudat, acest lucru nu l-ar mai interesa câtuşi de puţin pe Sebastián.

Primul gât de bere îl simte în braţe şi-n picioare ca pe o tensiune surdă. Din cauză că efectul şocului şi-a mai pierdut din intensitate, faza de recunoaştere a trecut la rândul ei. Sebastián e nevoit să admită că s-a înşelat crezând că va găsi explicaţia şi semnificaţia situaţiei în

care se află. Dacă fizica îşi propune să transgreseze limitele cognoscibilului, matematica substituie capacitatea de reprezentare. Dar enunţul cu „Dabbeling trebuie curăţat” nu se lasă încadrat în nicio formulă matematică şi, din cauza asta, rămâne în afara razei de acţiune a conştiinţei sale. Iar asta are anumite consecinţe. Până acum, Sebastián n-a privit decât înainte şi a fost ferm convins că are vedere liberă asupra viitorului său. Începând de azi, se va uita doar la propriile picioare. Lumea nouă se limitează la bucăţica de pământ de sub pasul următor. Nu va mai trece în viteză de pe banda de acces pe autostradă. Nu va încerca să-i localizeze pe făptaşi nici măcar în gând. Va proceda conform indicaţiilor. Cât mai curat cu putinţă. Cu precizie chirurgicală. Cei care-l şantajează l-au ales pe el tocmai pentru că vor un executant profesionist. Sebastián va încerca să nu-i dezamăgească. Plin de avânt, deschide ziarul la pagina de cuprins.

Când ceasul de deasupra barului indică zece şi jumătate, bateria de la mobil scade la o singură linie. Nici nu apucă bine aparatul, că un sunet strident face aerul să vibreze. Mesele şi scaunele se dislocă şi se învârt haotic atunci când femeia în palton roz îşi apropie mobilul de ureche. Dând din cap şi vorbind, se ridică şi părăseşte restaurantul. În timp ce Sebastián se uită după ea, undeva sună un alt telefon. De data asta nu-şi mai revine din starea de şoc.

— Alo?

— Sebastián, n-o să-ţi vină să crezi ce frumos e aici!

De când a intrat în restaurant, şi-a imaginat că vietatea colţuroasă din stomacul său a murit, în mod surprinzător, fără să se zvârcolească prea mult. Dar vocea lui Maike trezeşte din nou durerea. Lui Sebastián i se pare că-l aude pe Liam printre cuvintele ei, atât de clar, încât se miră că Maike nu bagă de seamă: „În 26 ore, 13 minute şi *circa* zece secunde o să fiu în pădure cu cercetaşii!” – Sebastián trebuie să elibereze linia şi să menajeze bateria.

Maike îi povesteşte despre munţii învăluiţi în aerul ceţos. Despre lacurile micuţe care se uită spre cer ca nişte ochi albaştri. Despre piscină, saună şi masaj. Despre cocteilul Cuba Libre de la bar.

— Maike!

Asta a sunat mai dur decât a intenţionat. Sebastián n-are răbdare să potrivească tonul.

— Ce s-a întâmplat? O reflexie întunecată a groazei a colorat şi vocea ei.

— Trebuie să închid! Bateria…

— A fost OK cu Liam?

— A dormit tot drumul.

— Eşti acasă?

— Ajung imediat.

— Eşti sigur că e totul în regulă?

— Normal! maike, bateria…

Se aude cântecelul şi *display-vi* arată doi peşti care înoată unul spre celălalt. Sebastián n-a înţeles niciodată ce a vrut să spună fabricantul cu asta. Încearcă să-l resusciteze, dar lumina tastelor se stinge înainte să introducă codul PIN. Vrea să-şi lase capul pe ziarul deschis, dar îşi dă seama că l-a pus deja. La trei centimetri de ochiul său drept, un tip blond râde dintr-o fotografie. E el. Ştie pe de rost enunţul de sub fotografie. *Tot ce se poate întâmpla se întâmplă. Un profesor din Freiburg explică teoria crimelor cu maşina timpului.*

Puterile l-au părăsit definitiv, aşa că nu-l mai miră că e strigat pe nume. Casieriţa se apropie de masa lui; modelul galben cu roşu de pe şorţul ei se destramă în faţa ochilor săi.

Femeia de la capătul firului n-a vrut să vorbească decât cu el. I-a lăsat un mesaj. Dacă dorea, Sebastián putea să se întoarcă la maşina lui.

Felinarele de la marginea parcării poartă fuste roşii de lumină. Fără camionul care-l flancase cu câteva minute în urmă, golul în care parcase nu mai era un gol, ci doar o suprafaţă oarecare pe asfaltul negru. În schimb, acum

totul e gol, în afara Vbivo-ului, parcat pe locul lui de parcă ar fi stat acolo tot timpul. Umbra îl depăşeşte pe Sebastián şi se întinde până la uşa de pe partea şoferului. E deschisă, bancheta din spate e goală. Rucsacul lui Liam a dispărut. Portbagajul trebuie aspirat urgent.

Maşina nu porneşte la prima cheie. Sebastián se apleacă şi găseşte două cabluri care atârnă aiurea din bord. Când uneşte capetele, maşina începe să huruie. Când atinge cu gamba firele încurcate, farurile clipesc şi motorul se îneacă. Depărtează genunchii cât poate şi demarează. Pe A81, cele câteva maşini aflate în trafic par să se îndrepte către destinaţii necunoscute. După primul kilometru, Sebastián dă drumul la radio. *I haven't moved since the call came*. Cântă încet, încercând să ţină ritmul melodiei.

Capitolul trei în şapte părţi. E timpul pentru o crimă. La început totul merge ca uns, apoi totul se strică.

E periculos să arăţi cu degetul spre omul pe care-l aştepţi

1

Casa se află în cotlonul cel mai ascuns al unei străzi înfundate şi păstrează o distanţă considerabilă faţă de celelalte clădiri, de parcă s-ar mândri că e căminul unui burlac. Îţi dai seama până şi pe întuneric că în grădina din faţa ei nu se joacă nimeni, iar iarba e tunsă de un ajutor angajat. Pe pajiştea de lângă intrare, un cocor din piatră îşi întinde gâtul spre cer, ţintuit de pământ de soclul care-l împiedică să-şi ia zborul. E învăluit în aura insipidă a obiectelor a căror privelişte nu mai bucură pe nimeni.

Sebastián n-a trebuit să sune la informaţii ca să afle adresa lui Dabbeling. A fost de-ajuns să cerceteze agenda personală a lui Maike. De două ore se tot cocoşează după tomberoane, cu spatele sprijinit de peretele casei. Printr-o crăpătură între pubele a văzut un apus de soare maiestuos (cerul arăta ca un lac în trei nuanţe, împrejmuit de un lanţ muntos de nori, cu marginea aurită) şi l-a cuprins melancolia. Era de aşteptat, astfel de fenomene optice

provoacă deseori reacţii de felul ăsta. Însă noaptea nu s-a lăsat impresionată şi s-a aşternut la scurt timp după aceea. De atunci, Sebastián îşi pierde vremea privind spre fereastra iluminată a casei învecinate. Cel puţin trei camere de zi se uită la acelaşi film. Mai înainte ardea ceva, apoi s-au auzit împuşcături. Din clipă-n clipă, criminalul va explica relaxat semnificaţia celor întâmplate ultimei sale victime. Urmează străfulgerarea agitată, precedată de o luptă corp la corp, întreruptă de licărirea colorată a pauzei publicitare. Sebastián crede că ştie cine e criminalul.

Din când în când, îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul şi întinde genunchiul, ca la momentul oportun să nu se împleticească pe trotuarul de la intrare cu picioarele amorţite. Un melc se deplasează cu o viteză ameţitoare pe lama unui hârleţ pe care Sebastián l-a găsit în hambar. De fiecare dată când privirea i se opreşte asupra uneltei, aceasta i se pare tot mai îndepărtată, aşa că o trage spre el de tot atâtea ori.

După culorile şterse, suspendate pentru mai mult timp, Sebastián îşi dă seama că vecinii au trecut între timp la ştirile de noapte. Uşile şi ferestrele casei lui Dabbeling arată de parcă ar fi zugrăvite. Şi tocmai când începe să se îndoiască de tot că-l va mai vedea pe medic, grădina se animă neaşteptat. Farurile unei maşini târăsc după ele un mănunchi de copaci şi apoi îl aruncă înapoi în întuneric. Ca nişte partizani, umbrele trec în grabă deasupra pajiştii. Gardul se apleacă spre stânga, cocorul se învârte în jurul axei. Sebastián stă pe vine şi ia poziţia unui alergător de viteză, sprijinindu-se pe pietriş cu trei degete de la fiecare mână.

Poarta cu grilaj se dă în lături. Maşina intră şi se opreşte la doar câţiva centimetri de zidul casei. Frâna de mână suspină, farurile se sting. Dintre tomberoane, Sebastián îl vede pe Dabbeling coborând din maşină, căscând teatral, întinzându-şi braţele şi întorcându-se după geanta de pe bancheta din spate. Nicio doamnă nu-şi face apariţia surprinzătoare de pe scaunul din dreapta

şoferului; nimeni nu se mai plimbă la ora asta. Dabbeling e singur.

De fapt, Sebastián e o fire slabă. Cunoscuţii şi colegii l-or fi crezând un caracter puternic, dar, de fapt, tocmai asta trădează o fire slabă, îşi spune Sebastián, urmărindu-l în continuare pe Dabbeling. Fiindcă un om cu caracter puternic vrea întotdeauna ceva. Trebuie să fie eficient şi eficace, trebuie să se antreneze şi să se testeze, pe când unei firi mai puternice îi iese totul din prima. Sunt zile când i se pare epuizant până şi privitul râului Dreisam de pe mal. Şi atunci e normal că are nevoie de mai multă energie ca să apuce mânerul unui pumnal. Sebastián aşază cu grijă melcul pe pietriş, înainte de a ridica unealta.

Dabbeling a avut amabilitatea de a înlemni ca într-un instantaneu, până când Sebastián şi-a derulat toate aceste gânduri în cap. Zgomotul propriilor paşi îi răsună ciudat, de parcă altcineva ar fi sărit peste drumul spre garaj, un bărbat pe care Sebastián trebuia să-l urmărească dintr-un ascunziş. Şi medicul-şef aude paşii. Se îndreaptă şi se uită nedumerit la Sebastián. Hârleţul se înalţă, lovitura e înfundată. În loc să cadă, Dabbeling îşi încordează spatele şi se arată extrem de surprins. Sebastián câştigă timp şi poate lovi din nou. Întoarce lama hârleţului şi îl izbeşte pe medic în cap cu toată puterea. În clipa aceea, trăsăturile umane dispar instantaneu de pe faţa lui Dabbeling. Miroase a genunchi juliţi, se simte un iz dulceag, de fier. Închiderea centralizată face clic de cinci ori când mâna medicului-şef se întinde după cheile de la maşină. Dabbeling se împleticeşte, îşi recapătă curajul, se împiedică şi se sprijină de maşina lui, cu degete alunecoase. Sub lovitura următoare, mâinile şi picioarele i se cutremură ca electrocutate. Cu toate astea, corpul încearcă să se menţină în poziţie verticală. Se înclină într-o parte, Sebastián loveşte în gol şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Dabbeling o ia la fugă. Orbit, poate chiar fără cap, se freacă de un brad, se izbeşte de gard şi reuşește să se agaţe de gratii. Încearcă să-şi recapete

echilibrul, se rostogoleşte pe partea cealaltă şi se prăbuşește în bezna nemărginită. Televizoarele clipesc strident. Sebastián aude ţipete, împuşcături şi scheunatul nervos al sirenelor maşinilor de poliţie americane. Reflexele luminoase ating grădina din faţa casei, se plimbă pe faţadă. Pâlpâitul lor se transformă într-un ritm regulat şi dispare într-un vârtej de lumină albastră din ce în ce mai apropiată. Miroase a iarbă proaspăt tăiată.

Sebastián îşi freacă ochii cu pumnii: nu e bine deloc.

În loc să întocmească un plan pentru Dabbeling, îşi imaginează tot felul de scene din filme de groază de mâna a doua. Se spală pe obraji la chiuvetă şi se apleacă după un prosop care, impregnat cu balsamul de rufe al lui Maike, nu absoarbe umezeala, ci o întinde pe toată faţa. Apoi stă nemişcat şi trage cu urechea la bâzâitul frigiderului, al cărui zgomot poate semăna, cu puţină imaginaţie, cu valurile unui ocean îndepărtat.

Contrar aşteptărilor, a reuşit să doarmă două ore şi s-a trezit abia la ţârâitul insistent al soneriei. Pe coridor stătea Dabbeling în tricou galben şi, pe un ton deosebit de prietenos, l-a rugat să-i împrumute un foarfece ca să taie penele păsărilor de curte. Sebastián s-a trezit ud leoarcă şi urlând. S-a prăbuşit la loc, a închis ochii şi s-a străduit să lase amintirea zilei precedente să se strecoare afară din conştientul său. În miezul corpului i se activase un vortex, un centru de gravitaţie puternică. Era frica. Sebastián s-a cutremurat când şi-a dat seama că orice lucru l-ar putea speria. Trezitul, la fel ca rămasul în pat, noaptea nesfârşită, la fel ca ziua care urma. Cea mai cumplită era grija că, din cauza acestei frici, ar putea să atragă asupra sa alte nenorociri şi mai grave. Numele lui Liam îi nimicea orice iniţiativă. Trebuia să evite cu orice preţ să se mai gândească la el. Într-o acţiune de curăţare spirituală, a aranjat lucrurile într-o ordine nouă. Liam nu era cu el, pentru că se afla în tabăra de cercetaşi. Sebastián urma să profite de lipsa familiei pentru a-şi înlătura un rival. Acesta era motivul invocat de cei care-l şantajau, iar el era

hotărât să urmeze schema pe care i-o trasaseră. Singura lui şansă era să se supună. Faptul că prin asta adopta o atitudine larg răspândită, dar greşită, nu-l deranja. Ba dimpotrivă, se simţea chiar mai bine.

Când a deschis ochii, la capătul patului a zărit un bărbat. Capul îi era acoperit cu o pungă de hârtie, încercând să scape, Sebastián s-a încurcat în cearşaf. S-a împiedicat şi s-a lovit cu fruntea de marginea şifonierului, apoi s-a trezit în faţa televizorului pornit, pe canapeaua din camera de zi. Pe ecran, o femeie cu buze groase cânta fără sonor. Cu paşi nesiguri, Sebastián s-a plimbat de colo-colo prin toată camera. Piesele de mobilier stăteau nemişcate într-o linişte la fel de sufocantă ca cea din capul său, blocată între cele două urechi, încordat şi bănuitor, Sebastián a atins o plantă, a întors câteva scrisori împrăştiate pe masă, a verificat ordinea în care erau aşezate cărţile din bibliotecă şi a găsit totul la locul lui. În drum spre baie, a observat prin uşa întredeschisă a dormitorului o umflătură neobişnuită sub cuvertura de pe pat. Păşind încet mai aproape, a observat cu stupoare că proeminenţa se ridică şi se lăsa în ritmul respiraţiei lui. Cu un gest repezit, a dat cuvertura la o parte şi s-a privit pe el însuşi, cu ochii ieşiţi din orbite, cu faţa contorsionată şi un rânjet respingător. O zdruncinătură a anulat atunci spaţiul şi timpul, şi Sebastián s-a trezit în locul clonei sale. Şi-a înfipt toate cele zece degete în pulpă şi a izbit peretele cu palmele, până când acestea au început să-l usture, apoi s-a ridicat şi a tras draperiile. Deasupra acoperişurilor caselor vecine, strălucea o fâşie luminoasă şi verzuie.

Duşul nu-i schimbă cu nimic impresia că s-a trezit de prea puţine sau de prea multe ori într-o lume guvernată de legi defazate. Cel mai rău era că nu mai exista absolut nimeni care să-l scoată din situaţia asta. Nu avea voie să discute cu nimeni, nu avea voie să ceară sfaturi, să se întrebe dacă a visat sau nu ziua precedentă. Sau dacă, dimpotrivă, s-a trezit într-un popas oarecare de la marginea autostrăzii A81 dintr-un somn care dura de mai

bine de zece ani. Adevărul, îşi spunea Sebastián, e doar un pact încheiat între şase miliarde de acţionari. Aceştia au fost obligaţi să semneze în unanimitate acordul. De aceea, trezitul de dimineaţă nu mai prezenta nicio garanţie. Nu-i mai rămânea altceva decât să accepte noua zi şi fără un certificat de autenticitate.

Apa rece i-a încărcat membrele cu energie. S-a chinuit să-şi înăbuşe dorinţa de a năvăli imediat în camera de lucru ca să distrugă câteva dintre adnotările sale teoretice care uneori îi păreau lucrul diavolului, menite să disloce timpul şi spaţiul şi, implicit, să bulverseze condiţiile fireşti de supravieţuire a omului. La opt fix, a format numărul taberei de cercetaşi din Gwiggen şi s-a scuzat pentru fiul său, invocând o gripă subită. O fată îl informă în dialect austriac că nu îi poate returna suma plătită pentru Liam. Sebastián n-a ţipat şi nu s-a milogit; a spus doar „la revedere” şi a închis.

După acest succes, s-a hotărât să se ocupe de Volvo-ul avariat. Avea nevoie de un mijloc de transport de încredere şi îi făcea plăcere să se îndeletnicească pentru moment cu o problemă obişnuită. Aşa că s-a dus în oraş, a trecut pe lângă culisele perfect înscenate ale unei dimineţi de luni, pe lângă nişte tineri care circulau cu bicicleta, îmbrăcaţi în costum, cu servieta pe portbagaj, şi care se străduiau să se bucure de vremea însorită. Pe drum s-a gândit la încă trei principii pe care trebuia să le respecte pentru următorii paşi. Planificare maximă, 24 de ore din 24. La fel şi pentru execuţie. Succesul era garantat.

Desigur, obiectivul ar fi fost să lase cât mai puţine urme, acest lucru însă era mai degrabă o şansă minoră decât o condiţie *sine qua non*.

Un mecanic cu coadă şi ochelari nichelaţi trăgea de o fişă de bujie desprinsă şi l-a felicitat pe Sebastián pentru norocul de a mai poseda o maşină. Acesta n-a comentat referitor la importanţa norocului şi i-a promis că se întoarce într-o oră. Apoi a băut o cafea la tejgheaua unei patiserii. La radio se difuzau ştiri despre noul plan de

reformă al guvernanţilor. Brutăreasa vindea chifle denumite după produse de *fitness* şi stătea de vorbă cu clienţii despre Apocalipsă. Singurul avantaj al situaţiei în care se afla Sebastián era că acum nu-l mai interesa nimic. A plătit, apoi şi-a luat în primire maşina reparată, dar şi spălată, graţie unei săptămâni promoţionale de la atelierul auto. I-au aspirat până şi portbagajul.

Acum ceasul indica douăsprezece şi câteva minute; Sebastián a agăţat în cili prosopul de bucătărie şi şi-a dus spre uşa de la balcon. Soarele s-a înălţat deasupra coamei acoperişului şi a desenat un pătrat de lumină printre ramurile copacilor din curtea din dos. O pisică se plimbă pe piatra de macadam, cade şi-şi întinde un picior în sus, ca să se spele. Fundalul e simplu şi clar; ieşirea în oraş i-a priit lui Sebastián. Cu toate astea, n-a reuşit să-şi facă un plan: Fiecare încercare de a se apropia măcar în gând de Dabbeling se termina dezastruos. Singura diferenţă eră că acum, când se gândea la medicul-şef, nu mai simţea compasiune, ci doar ură. I se părea că, într-un mod inexplicabil, acesta poartă vina pentru tot ce i s-a întâmplat. E adevărat, Sebastián se fereşte să se împotrivească moral unei erori atât de utile. Dar faptul că Dabbeling e neînsurat şi nu are copii îl bucura din motive; logistice, nu din cauza sentimentului de simpatie faţă de semeni.

Pentru a treia oară, Sebastián trage sertarele dulapurilor din bucătărie şi deschide uşa dulăpiorului de sub chiuvetă.

Cuţit pentru pâine. Ţepuşe pentru frigărui. Tirbuşon, zdrobitor pentru cartofi fierţi. Ciocan.

Deşi Sebastián e conştient că oamenii ucid cu uşurinţă, nu i s-a părut niciodată un lucru la îndemâna oricui. De obicei îl enervează filmele în care o psihopată apucă pistolul scăpat şi îl execută pe atacator cu un singur glonţ în cap, fără să se sinchisească de vreo căzătură sau de lipsa cunoştinţelor în ceea ce priveşte mânuirea armelor. Sebastián îşi poate închipui că oamenii normali

sunt capabili să tragă cu arma, dar nu să şi nimerească de fiecare dată. Oamenii normali folosesc o sumedenie de unelte în fiecare zi: şnururi de legat pachete, pungi de plastic, fărăşe, ţepuşe pentru frigărui (mă întreb, de astea nu e nevoie?), şi de obicei nu se gândesc să le utilizeze drept arme.

Alcool etilic. Insecticid.

Sebastián se gândeşte serios să apeleze la un specialist. Unui anestezist i-ar fi la îndemână să facă rost de cele necesare. Şi dacă l-ar suna pe Dabbeling şi l-ar prosti cu vreo poveste melodramatică? Pentru predarea substanţei, s-ar întâlni acasă la el. Ar ciocni nişte pahare cu vin roşu. Cu ceva noroc, ar putea părea că s-a sinucis.

Furculiţe pentru prăjituri. Bandă adezivă. Foarfece de curăţat păsări de curte. În spate se vede o sticlă veche fără etichetă, plină ochi cu un lichid transparent. Sebastián o deschide şi o miroase. Nimic. Un nimic ostentativ, un nimic absolut.

Pe vremuri, mama lui ţinea apa distilată pentru călcat pe raftul de sus al cuierului. Dacă beai din ea, apa moartă se strecura în celule, le umfla şi te făcea să crezi că plesneşti. Un curent rece atinge gâtul lui Sebastián. Motocicleta sport a lui Dabbeling e parcată în refugiul de lângă clubul de ciclism. Cele două termosuri cu apă atârnă de şa.

Dacă cineva de la universitate har întreba pe Oskar despre metodele sale, el ar răspunde că arta gândirii nu constă în inventarea răspunsurilor, ci în anticiparea întrebărilor. Poate că omul, se gândeşte Sebastián, este tot o problemă care poartă în ea răspunsul codificat. Poate e acel ceva pe care specialiştii spiritului îl numesc „soartă”. Un Superman al sportului precum Dabbeling trebuie să moară pedalând.

Aplecat asupra tastaturii, Sebastián nu se poate abţine să nu se gândească la Oskar. Oskar, cel neclintit în mândria şi demnitatea sa. Probabil că nici el n-ar fi găsit acum soluţia salvatoare, dar ar fi ştiut cum să se ridice

deasupra întâmplărilor, măcar spiritual. În treacăt fie spus, lui Sebastián îi e ruşine că-şi doreşte tocmai sprijinul lui Oskar. Apoi găseşte pe internet articolul cu pricina. În pofida unor concepţii populare, consumul de apă distilată nu dăunează sănătăţii. Ba dimpotrivă, cei câţiva împătimiţi ai traiului sănătos sunt de părere că, datorită sterilităţii ei, e chiar benefică. Sebastián citeşte articolul de parcă şi-ar citi condamnarea la moarte.

Imediat după aceea, se aşază din nou la masa din bucătărie, dar simte că îi cade capul. E fizician, nu chimist. Şi cu atât mai puţin criminalist; probabil nici măcar nu are aptitudini pragmatice. Angajatorii săi au ales persoana nepotrivită. Timp de jumătate de oră, se prăbuşește în modul condiţional al unui trecut alternativ. De n-ar fi fost atât de pornit să stea acasă singur şi să lucreze. De nu s-ar fi încurcat cu teorii idioate. Dacă ar fi profitat din plin de timpul petrecut cu Maike şi Liam. Acum toate astea i se sparg în cap.

Poziţia chircită e o amintire dureroasă pentru coloana sa când se ridică în picioare ca să ia un pahar din dulap. Pentru că nu-i simte gustul, apa distilată i se pare un cadavru lichid. Sebastián îşi înfrânge greaţa şi bea. La al doilea pahar îi vine să plângă. îl bea şi pe-al treilea, şi lacrimile i se scurg după guler. Prin uşa întredeschisă a balconului se aude zornăitul vaselor din apartamentul de dedesubt şi marchează bariera în spatele căreia cotidianul străin se desfăşoară nemilos şi firesc. Dacă ar fi în puterea lui, cu un singur gest, Sebastián ar face să amuţească toate farfuriile, toate mâinile care le fac să zornăie, ciripitul păsărilor şi zumzăitul îndepărtat al motoarelor maşinilor, în general, tot ce înseamnă lumea de afară, un varieteu.

În timp ce stă nemişcat, uscându-şi obrajii umezi în aerul cald, savurând micul său răgaz, creierul obosit îi invocă din nou un citat din Oskar. Pentru tine, prietene vrednic, gânditul e un efort. O soluţie care pare a fi de la sine înţeleasă înainte de a fi fost gândită e una genială.

Sebastián iese din casă şi coboară în pivniţa în care îşi depozitează uneltele folosite mai rar.

K

În mod normal, n-ar fi fost nevoie de alarma telefonului mobil. Sebastián nu şi-a luat însă ochii de pe indicatorul ceasului de perete. Volvo-ul e parcat pe o străduţă lăturalnică. Întunericul învăluie pinii plictisiţi de lângă ziduri. Dacă se apleacă înainte, Sebastián vede o parte din Carul Mare şi, pe fundal, o fâşie mică de cer albastru. Întotdeauna a fost de părere că oamenii ar trebui să înlocuiască constelaţia asta cu una nouă, de îndată ce li se iveşte ocazia. Când deschide uşa de pe partea şoferului, îl izbeşte un miros de pământ reavăn, de pădure: mirosul plantelor care-şi procură hrana din resturile putrezite ale generaţiilor anterioare. Pune piciorul pe solul primăvăratic, un gest care-l iluminează şi-i dictează automat mişcarea următoare. Sebastián scoate rucsacul din portbagaj şi porneşte la drum.

O pădure consideră drept normale anumite activităţi care au loc pe teritoriul ei. Sebastián nu se simte ridicol din cauză că urcă muntele la trei şi jumătate dimineaţa. Reuşeşte să se concentreze pe deplin ca să nu se împiedice în rădăcini, poate să-şi elibereze mânecile de ţepii afinului şi să înfrunte oboseala care-l îndeamnă să se întindă pe pământul răcoros şi să urmărească răsăritul soarelui în liniştea deplină.

Odată ajuns la marginea pădurii, observă că noaptea se îndepărtează deja printre copaci. Penumbra domneşte peste valea largă, acoperită de iarbă, care se întinde de la strada Schauinsland până sus. O vacă înalţă capul şi, văzând că Sebastián îşi duce degetul la gură, îşi vede în continuare de păscut. El se strecoară prin sârma ghimpată şi menţine o distanţă respectabilă faţă de animale. Nici nu apucă bine să traverseze păşunea şi să se strecoare printre tufişurile apropiate, că soarele se şi arată în cuibul dintre cele două piscuri. Aerul tăios ascute conturul obiectelor din jur. Fiecare copac e o entitate de sine stătătoare,

fiecare pin – o recuzită la locul ei. Într-un ungher de pe pământ se întind lănci de lumină. Pe unde e loc, creşte iarba. Insectele roiesc deasupra petelor însorite. De undeva se aud zgomotele ca de atelier ale ciocănitoarei. În această perioadă a zilei, creaţia le aparţine animalelor şi fiecare om pare primul sau ultimul de pe lumea asta.

La repetiţia generală din urmă cu trei ore, Sebastián a traversat deja strâmtoarea. Dar nici cunoştinţele sale geografice nu-i uşurează ultima parte a traseului. Crengile moarte formează un adevărat baraj, păduricea deasă îl face să înainteze ca racul, iar pe alocuri, urcuşul abrupt îl obligă să se caţăre ajutându-se şi cu mâinile. După cinci sute de metri, e ud leoarcă şi se aşază pe un butuc să-şi mai tragă sufletul. Nici nu apucă să-şi scoată geaca şi s-o lege în jurul mijlocului, că e atacat imediat: trei ţânţari îşi înfig trompele în braţul drept, şapte în braţul stâng. Elimină escadrila dintr-o lovitură; înlocuitorii ei nu întârzie însă să apară. În jurul lui dansează un roi întreg, dornic să găsească locurile optime în care să aterizeze şi pe unde să-şi înfigă trompa în pielea lui. Doar femelele înţeapă, i-a spus cândva Oskar pe malul lacului Geneva. Femelele se luptă, mănâncă şi înţeapă. De asta zicem *o* furnică, *o* viespe, *o* albină. Sebastián macină între palme cadavrele micuţe, amestecându-le cu propriul sânge.

Dacă dă capul pe spate, vede tufişurile de la marginea drumului, întoarse în jos. Din depărtare se aude murmurul a două mori de vânt cu vedere asupra întregului oraş, ale căror palete se rotesc deasupra pajiştii tăietorilor de lemne. Un grup de cercetaşi mărşăluiește prin pădure fluierând. Pe spinarea lor fragilă poartă oale şi lopeţi Linemann şi se adună la marginea unei poieniţe aflate la două sute de kilometri spre est, dar Sebastián n-are cum să ştie ceva despre asta.

Când mai ia o gură de apă moartă, ceva îl supără la ochiul drept: din depărtare se aude un zornăit. Se apropie ceva mare. Sebastián tresare. Nervii întinşi la maximum îi trimit imagini despre urşi bruni. Variantele de reacţii

adecvate întârzie să apară. Se uită cum masa nedefinită se ridică în două labe, fără să ia forma ameninţătoare a unui urs, ci doar pe cea a unui bărbat gârbovit. După vârstă i-ar putea fi tată. Chipul îi e umbrit de o pălărie de pai sub al cărei bor ochii îi joacă neliniştiţi în cap. Durează ceva până când Sebastián pricepe situaţia. Bărbatul e încărcat peste tot cu fel şi fel de obiecte. Pe umărul drept duce un minciog, pe cel stâng se leagănă două aparate de fotografiat, sub braţ cară o colivie în formă de lampion, în mână, o plasă de prins fluturi. Îşi ţuguie buzele neîncetat şi îşi scutură capul înainte şi înapoi, de parcă ar vrea să salute toate obiectele din jur cu mici pupături în aer. În sfârşit, întinde braţele ca şi când şi-ar fi amintit că îl aştepta pe Sebastián în locul respectiv.

— Copile! strigă cu un „o” rotunjit. Nu mă aşteptam la companie la ora asta. O s-avem o zi frumoasă. Ia uită-te.

Cizmele de cauciuc plescăie în jurul gambei, în timp ce aşteaptă cu genunchiul ridicat, de parcă ar vrea să traverseze un râu.

— Cele mai bune exemplare sunt şi cel mai greu de prins. Preferă să stea izolate sau la umbră, şi nu ies decât în zori. Sunt ca o mască a lumii sau, mai bine zis: o oglindă, o imagine dublată.

Plasa pentru fluturi aterizează pe pământ. Bătrânul îi întinde lui Sebastián colivia în formă de lampion. Neajutorat, acesta o cuprinde cu palmele. Dindărătul pereţilor transparenţi îl priveşte o figură schimonosită. Ochii rotunzi dezvăluie albul irisului. Un nas lat, nişte pomeţi închişi la culoare şi o gură cu buze rozalii îi amintesc de capturarea unui animal de pradă. Sebastián n-ar putea să vorbească nici dacă ar şti ce să zică, aşa că se simte străpuns în mod neplăcut de privirea fixă a măscăriciului.

— Din familia moliilor-şoim, spune vânătorul de fluturi şi se loveşte peste pulpă, nu atât de bucurie, cât din cauza ţânţarilor. *Smerinthus ocellata*, un exemplar de excepţie. Priviţi-o pe doamnă drept în ochi.

Întorcând colivia, Sebastián zăreşte o mască de gaze în miniatură: ochi faţetaţi şi o trompă. Într-o parte şi alta se înalţă nişte antene cu mici perişori, asemănătoare unor ferigi microscopice. Molia-şoim îi aruncă o privire scurtă înainte de a se retrage într-un colţ, cu aripile strânse, transformându-se într-o bucată de scoarţă de copac. Sebastián restituie lampionul.

— Aşa e natura, spune căutătorul de fluturi. Un labirint de caricaturi şi bufonerii. Oamenii se duc de nas unul pe altul.

Satisfăcut, îşi atârnă din nou colivia pe braţ şi-şi ridică plasa. Pe picior de plecare, se întoarce şi se uită pentru prima oară în ochii lui Sebastián:

— Şi matale?

Abia acum îşi dă seama Sebastián cu cine are de-a face: acel martor care apare tot timpul la sfârşitul unui caz de omor. În loc să intre în panică însă, îi vine să râdă isteric şi reuşește să se controleze cu greu. Un omor face parte dintre acele câteva lucruri pe care credea că nu le va face niciodată. Din cauza prezenţei unui observator neutru, conştientizează brusc absurditatea planurilor lui şi-şi dă seama că până acum nu s-a gândit deloc la semnificaţia şi urmările crimei pe care se pregăteşte s-o comită. „Să nu ucizi” – o poruncă precum asta nu răzbate dincolo de subconştient. Din când în când oamenii uită s-o treacă în catalogul cu situaţii de excepţie. În plus, nu prea are timp nici măcar pentru o întrebare atât de simplă ca cea a moşului.

— Caut ciuperci, spune şi-şi freacă încurcat mâinile de pantaloni, de parcă lipsa cuţitaşului şi a coşului pentru ciuperci s-ar putea şterge la fel de uşor ca murdăria. Amuzat, vânătorul de fluturi îl măsoară din cap până-n picioare, evaluându-i echipamentul sărăcăcios.

— E cam devreme pentru asta.

— Probabil că de aia n-am găsit niciuna.

Moşuleţul dă din cap aprobator, de parcă s-ar bucura de răspunsul prompt. Îşi ia la revedere legănând colivia şi-

şi vede de drum.

Sebastián pune rucsacul în spinare şi-şi continuă ascensiunea. După câteva minute nici nu-şi mai aminteşte dacă s-a întâlnit cu adevărat cu vânătorul de fluturi. În mintea lui suprasolicitată, amintirile legate de ultimele patruzeci de ore se amestecau cu gândurile despre cele ce vor urma şi se depuneau în straturi haotice. Când închidea ochii, i se ivea chipul ca de pisică al unei molii-şoim. Caricaturi şi bufonerii, îşi spune Sebastián.

Privind în direcţia în care a dispărut moşuleţul, vede un cârd de păsări care par să fi ocupat toate crengile din jur. Sebastián le vede ţopăind pe pământ şi legănându-se în tufişuri. Cu cât se uită mai mult, cu atât i se pare că se înmulţesc mai repede. Piţigoi, gaiţe, ciocănitori, sturzi. Sebastián se întreabă de unde le cunoaşte pe toate. Şi dacă nu cumva îl cunosc şi ele pe el.

Ajuns la şosea, găseşte fără probleme semnele pe care le-a lăsat. Chiar dacă o repetiţie generală nu-şi prea are rostul fără actorul principal, el şi-a luat sarcinile. În serios. A stabilit drumul pe care urmează s-o ia, a măsurat distanţele, a verificat punctul cel mai îndepărtat de unde încă vede, a aproximat gradul de înclinare a curbei. A verificat rezistenţa crengilor şi apoi a făcut un ultim tur prin împrejurimi. Ajuns la luminişul tăietorilor de lemne, şi-a amintit de excursia făcută cu Maike şi Dabbeling. Pe atunci, în faţa hanului dărăpănat era înşirat un rând de motociclete strălucitoare. Bicicliştii se căţărau pe coama dealului sau coborau ca fulgerul, cu cauciucurile fluierând.

Şi-a dat seama imediat care ar fi locul potrivit. Pe marginea de sus a văii, drumul se îndepărta de pădure şi se încrucişa cu o curbă lungă de câţiva kilometri care urca muntele. Unghiul de înclinare permitea o viteză de cel puţin şaizeci de kilometri pe oră. Un biciclist care venea dintr-o zonă însorită şi se scufunda apoi în porţiunea umbrită de coroanele copacilor trebuie să fi rămas orbit în cele câteva sute de metri care urmau. Sebastián a ales doi copaci care încadrau drumul în stânga şi-n dreapta ca

stâlpii de susţinere ai unei porţi şi a însemnat scoarţa la o înălţime măsurată cu precizie, iar acum pipăie urmele cu degete tremurânde.

Cu câţiva metri mai sus găseşte un loc de unde poate vedea tot drumul. Se aşază pe jos, deschide rucsacul şi scoate o pereche de mănuşi de latex pe care le-a luat din trusa de prim ajutor a maşinii şi-şi aranjează uneltele într-o ordine prestabilită. Până acum a avut destul timp să se pregătească; următorul pas nu-l mai poate controla. Poate că Dabbeling îşi face antrenamentele marţi, dis-de-dimineaţă – sau poate că nu. Dacă nu, Sebastián se va întoarce şi miercuri, şi joi, şi tot aşa, la nesfârşit. De fapt, până când or să-l ia şi-or să-l bage la balamuc sau la zdup.

Soarele care răsare îi încălzeşte umerii cu nişte pete mici, de mărimea unei monezi. Aerul nocturn a rămas prins în vale şi acum îi răcoreşte fruntea şi gâtul. Cu toate acestea, în vârful degetelor de la mănuşile de latex se adună umezeala şi Sebastián nu îndrăzneşte s-o şteargă. Inima îi bate atât de tare, încât secundele i se par de două ori mai lungi. Se scurge jumătate de oră fără să se întâmple nimic. Simte că picioarele îl ustură din ce în ce mai tare. Nişte furnici se chinuiesc să porţioneze o larvă şi să transporte bucăţelele la intrarea muşuroiului. Sebastián urmăreşte cu plăcere fojgăiala dintr-un întreg oraş, care nu se interesează câtuşi de puţin de treburile celor mari. Din perspectiva furnicilor, prezenţa şi mişcările lui Sebastián par la fel de suprarealiste ca mişcarea planetelor pentru oameni. Ar fi mai mult decât mulţumit dacă ar reuşi să primească un post printre furnici. Şi-ar îndeplini sarcinile şi n-ar ieşi din rând. N-ar fi un individ izolat, pe care să nu poţi conta, ci o rotiţă mică în sistem.

Ridicând privirea, observă o pasăre mare care pare să aştepte şi ea ceva. O fraieră, se gândeşte Sebastián. Brusc, pasărea se scutură şi îşi ia zborul. S-o fi speriat de huruitul de motor. Acum aude şi Sebastián: cauciucuri pe asfalt. Nimic altceva. Nicio voce de om, niciun sunet de metal contorsionat. Profesioniştii lucrează silenţios.

Un spate galben se vede urcând chinuit. Roţile se învârt încet în ritmul pedalatului, membrele se luptă încordat împotriva gravitaţiei. Deşi bărbatul trece la doar câţiva metri sub Sebastián, are capul plecat şi nu i se vede faţa; poartă o cască albă de plastic. Sebastián acordă o cotă de 80% probabilităţii că ar putea fi chiar Dabbeling. Faptul că nu poate fi sigur i se pare o stare de fapt naturală. Îl urmăreşte de după copaci cum trece de han şi începe să urce dealul în curba lată. Trec zece minute înainte să mai mişte vreun deget, după care biciclistul dispare din câmpul vizual. Liniştea îl invită apoi la o serie de mişcări agitate.

Cu sculele în braţe, aleargă în jos de-a lungul drumului. Derulează sârma de oţel, o înfăşoară în jurul primului copac şi trece capătul printr-un inel care atârnă de el. Legătura e strânsă; Sebastián verifică de câteva ori dacă ţine. Scârţâitul amplu îi calmează nervii. În timp ce traversează drumul cu sârma ca s-o lege de al doilea trunchi, îl urmăreşte în gând pe Dabbeling. Tocmai a ajuns la partea cea mai abruptă, acum ia ultima curbă. Amândoi simt sângele pulsând sub piele; amândurora le curge sudoarea pe lângă ochi; amândoi sunt implicaţi într-o treabă care îi leagă. Dabbeling trece de linia ştearsă de sosire de la capătul drumului în ascensiune. Poate îşi verifică ceasul, îşi pune geaca şi-şi acordă un moment de glorie, o privire în jos, spre valea pe care a învins-o prin propriile puteri în doar 35 de minute. Sau poate că îşi întinde doar picioarele, stând pe jos, învârtind roata şi gândindu-se la coborâre.

Cu răsuflarea tăiată, Sebastián stă pitit după ultimul copac de la marginea depresiunii şi se holbează atât de intens la capătul curbei încât ajunge să nu mai distingă culorile. Cât pe-aci să piardă momentul în care tricoul galben al lui Dabbeling începe să apară fulgurant printre crengi. Medicul-şef e rapid. La viteza asta, Sebastián nici nu are timp să se pună la adăpost. Doar câţiva paşi, şi Sebastián ajunge la sârma pe care a întins-o cât a putut.

Apoi se furişează prin tufiş cu genunchii îndoiţi şi picioarele greoaie care nu s-ar mai opri şi ar alerga prin pădure şi peste păşune ca să se arunce în sfârşit în maşină. Sebastián se forţează să se oprească, se întinde pe jos şi îşi pune mâinile deasupra capului, de parcă s-ar teme de o explozie.

Frumuseţea timpului constă în faptul că trece neîmpins de la spate şi nu se lasă impresionat de cele întâmplate pe parcurs. Următoarele câteva secunde vor trece imediat, iar ceea ce cu câtva timp în urmă părea imposibil se întâmplă şi trece numaidecât. Aşteptarea nu e grea. Viaţa însăşi constă din aşteptări. Prin urmare, spune Sebastián, viaţa e o joacă de copil.

Scârţâitul de roţi se apropie, se amplifică, anvelopele fluieră strident, apoi trec mai departe rapid. Înainte de a se domoli din cauza efectului de ecou, scârţâitul e întrerupt de un sunet umed de tăiere. Se aude imediat o voce umană, prima silabă a unui cuvânt neterminat. „Ce

Materia dură trece prin materia moale. Urmează o clipă sufocantă de linişte, după care metalul se izbeşte de asfalt cu un ton protestatar. Un impact, apoi alunecarea unui corp greoi. Barele se lovesc de mai multe ori de drum, piese mici se împrăştie în toate direcţiile. Un obiect aterizează în tufiş, sare şi bubuie de parcă un animal mai mare ar fi rupt-o la fugă speriat.

După asta se aşterne tăcerea. Ceva s-a prăbuşit şi a alunecat în ziua abia începută; cercurile concentrice de pe suprafaţa timpului s-au netezit; oglinda de nepătruns reflefită lumina dimineţii. Netulburate, păsările îşi reiau concertul filarmonic întrerupt. Culoarea luminii e neschimbată, o adiere uşoară mângâie frunzele cu gesturi dibace. Iată cât de puţin complicată e trecerea unui om pe tărâmul celălalt, printr-o poartă formată din copaci, cu un pic de tărăboi, ca apoi totul să revină la normal. Mai că n-a părut amuzant, ca lucrurile care fac prea mult zgomot pentru nimic. E bine că e doar Dabbeling, că nu-i vorba de cineva mai drăguţ. Am avut o idee nemaipomenită, îşi

spune Sebastián şi gândul ăsta îl sufocă imediat, încât se apleacă şi se pregăteşte să vomite.

Ridicându-se din nou, constată că ameţeşte şi se împleticeşte ca un om beat. Şi-a pierdut de tot controlul membrelor. Asta a fost singura lui şansă; acum însă vrea să dispară imediat. Tensiunea începe să slăbească, îl transformă într-o victimă lipsită de apărare în faţa oboselii. Aproape că nu-l mai interesează dacă sârma i-a venit sau nu de hac lui Dabbeling şi nici în ce măsură. Situaţia de faţă cere însă îndepărtarea capcanei. În ceea ce priveşte problema asta, Sebastián simte că datorează omenirii măcar atât, chiar dacă nu ştie exact de ce.

Cei aproape şaizeci de kilometri pe oră pot duce un corp destul de departe, până la următoarea curbă sau chiar până în oraş, îşi spune Sebastián şi crede că e pregătit pentru orice i-ar putea fi dat să vadă. Dar odată ajuns pe drum, îşi duce mâna la inimă, ca un actor de mâna a doua. Ceea ce vede depăşește puterea lui de înţelegere.

Pe drum, nimic. Doar asfaltul încălzit de soare, acoperit de umbrele frunzelor, ca o decoraţie *art nouveau*. Viteza a făcut curat la locul de muncă; până şi ultimul şurub s-a ascuns pe sub crengile căzute de pe jos. Sârma de oţel străluceşte ca o coardă de chitară întinsă şi prezintă o singură modificare în partea din mijloc, spre stânga. O pată închisă la culoare. Sebastián desface nodul, slăbeşte strânsoarea legăturii şi, derulând cablul, se murdăreşte cu ceva roşu şi proaspăt. Pielea de sub mănuşi i s-a înmuiat ca după un duş prea lung. Cu ultimele puteri, îşi împachetează lucrurile.

Puţini oameni stăpânesc arta de-a se teme de ceea ce e de temut. Unii coboară din avion cu genunchii tremurând; pe o scară telescopică însă, se urcă imediat să schimbe becul din baie. Dacă o pasăre pică de undeva, din cer, oamenii se gândesc la sfârşitul lumii. Iar dacă se întâmplă să păţească şi o tragedie, care nu e niciodată generală, ci întotdeauna personală, îşi închipuie că au

văzut tot ce putea fi mai rău. Când colo, sperietura adevărată urmează abia de-atunci încolo. În pâlnia întunecată a sordidului, stau împreună pe o podea falsă şi se ţin de tâmplele zvâcnind de la explozie. Au impresia că au ajuns la rădăcina răului şi-şi plănuiesc evadarea după un scurt răgaz. Nu-şi dau seama că, de fapt, se află în anticamera propriului purgatoriu şi că ceea ce va urma nu e evadarea, ci căderea în gol.

Peste tot în oraş se aud uşile trântite ale cabinelor de duş. Femei şi bărbaţi goi păşesc pe gresia rece, îşi privesc confuz chipurile ude din oglindă şi îşi usucă părul din care picură apa. Dacă ar fi să se uite la ceas, şi-ar putea închipui că tocmai s-a trezit şi se pregăteşte de o zi normală de marţi la universitate. Oboseala a dispărut ca prin minune. De când s-a schimbat în maşină şi a aruncat hainele şi cablul cu dispozitivul de prindere într-un tomberon pregătit pentru golire, îşi simte capul uşor ca un balon cu heliu care se pregăteşte să-şi ia zborul spre un acoperiş. Şi-a cumpărat nişte chifle, a parcat maşina şi a luat ziarul. Scoate un costum de vară din şifonier şi se îmbracă din cap până-n picioare în culorile inocenţei, de parcă ar avea un motiv de sărbătoare. Parchetul e un sprijin de nădejde sub picioarele-i goale; aroma cafelei proaspăt făcute e divină. Stând în uşa deschisă a balconului, Sebastián are un sentiment de împlinire. E convins că fiul lui e încă în viaţă. O dimineaţă atât de însorită, fără nicio adiere de vânt, animată de cântecul păsărelelor se poate lipsi de o apariţie atât de rigidă ca Dabbeling, dar nu şi de o mică minune precum Liam. Aceeaşi lumină care încălzeşte faţa lui Sebastián îl mângâie pe cap, undeva aproape, şi pe băiatul adormit. O gură de aer inspirată de Sebastián a umplut şi plămânii lui Liam. Până şi vârful degetului cu care atinge o viţă de *wisteria* îi zvâcneşte în ritmul inimii copilului său.

Îşi toarnă nişte cafea, atent, din obişnuinţă, să nu facă zgomot, şi se aşază cu ziarul la masă. Preţ de câteva minute îşi permite iluzia unei dimineţi de duminică şi îşi

închipuie că Maike şi Liam dorm în continuare, iar el s-a trezit din nou prea devreme, acordându-şi două ore care-i aparţin numai lui. Bananele din fructieră miros de parcă s-ar pregăti să se întoarcă în America de Sud. Sebastián nu vrea să se mişte de pe scaun până când nu aude tălpile târşâite ale lui Liam apropiindu-se pe hol. Probabil ar fi cea mai bună, poate chiar singura metodă decentă prin care l-ar putea aduce înapoi pe fiul său – asta dacă nu i-ar lipsi şi ultima fărâmă de speranţă. Când o musculiţă de oţet nimereşte în cafeaua lui, îşi face procese de conştiinţă pentru moartea insectei, până când îşi dă seama că musculiţele astea minuscule sunt atât de asemănătoare şi atât de numeroase, încât trebuie să renască măcar şi din considerente organizatorice.

Cu o farfurie plină de sandvişuri şi cana umplută din nou cu cafea, trece în camera de zi. Manevrează telecomanda de parcă şi-ar aştepta filmul preferat la un picnic improvizat pe canapea. Şi fiindcă apele curgătoare din oraşul său nu reuşesc să-i capteze atenţia, schimbă de pe postul naţional pe Erste. Ca să nu adoarmă, dă volumul mai tare. După o oră, dă drumul la radio. Cafeaua s-a răcit, de sandvişuri nu s-a atins deloc. Sebastián schimbă conştiincios posturile şi frecvenţa. Tresare când aude ceva despre scandalul medicilor. Un expert oarecare vorbeşte despre faptul că industria farmaceutică nu se dă în lături de la testarea anumitor medicamente pe oameni. De pildă, a substanţelor anticoagulante, folosite la operaţii pe cord. Dar până acum, teste de genul ăsta s-au făcut în Africa şi nu în Bad-Württemberg. În rest, mass-media a comentat furturile din Canada, cercetările celor din Asia în domeniul cancerului şi popularitatea formaţiilor scandinave, fără a se obosi cu un caz bizar de omor, care s-ar fi încadrat totuşi în zona de interes a unor asemenea posturi. Imaginile cu războiul din Orientul Apropiat acompaniază radioul care difuzează acum muzică pop de proastă calitate. În paralel cu un serial american, o femeie citeşte indicele bursier. Toate lucrurile par să se lege. Un singur

lucru lipseşte din marea reţea de legături, şi anume, ştirea că un medic-şef de la Spitalul Universitar a decedat în mod misterios.

Furia lui Sebastián îndreptată împotriva programelor TV şi radio în care nu poate avea încredere se transformă în nervi provocaţi de propria prostie. Şi dacă acel cadavru nu va fi găsit? Şi dacă absenţa lui Dabbeling de la serviciu nu va constitui o dovadă destul de solidă a decesului pentru răpitori? Dacă a nimerit pe altcineva? Un om normal n-ar fi fugit de la locul faptei aşa, fără cap, fără să fi căutat victima, fără să se fi convins că aceasta a decedat şi fără să se fi asigurat că mortul va fi descoperit de cineva. Însă Sebastián nu se putea considera normal. Lucrurile se întâmplaseră fără voia sa.

Înţepătura de ţânţar îi transmite o mâncărime care i se urcă pe coloană şi pe ceafă şi se înfige în cele mai adânci circumvoluţiuni ale creierului. Sebastián îşi încrucişează braţele şi se scarpină cu degetele îndoite, cu privirea aţintită asupra televizorului, legănându-şi torsul ca un animal în captivitate.

E deja seară şi Sebastián se pregăteşte să părăsească locuinţa pentru a se întoarce, precum criminalul tipic, la locul faptei, când un post de radio local anunţă ştirea mult aşteptată. Puţin mai târziu, află şi televiziunea. Sebastián distinge imagini succesive cu partea de pădure pe care între timp a ajuns s-o cunoască foarte bine şi care pe ecran arată cu totul diferit faţă de cea din amintirea lui. Benzi de demarcaţie alb-roşii, bucăţi dintr-o bicicletă dezmembrată în plan îndepărtat. Trei vaci se uită în cameră rumegând. Un *zoom* exagerat separă culorile în suprafeţe pixelate. Cu ceva imaginaţie, se pot distinge membrele contorsionate ale unui cadavru întins printre frunze şi tufişurile de mure. Palma întinsă a unui poliţist acoperă obiectivul camerei. Un reporter agitat, pe care soarele ce tocmai apune îl face să transpire abundent, nu vrea să anticipeze observaţiile criminaliştilor, dar nu poate să nu amintească faptul că medicul mort a lucrat în secţia lui Schlüter. Prezintă

amănuntul picant pe un ton triumfător. După căutări îndelungate, poliţia a găsit şi capul victimei. Era prins într-o praştie formată din două crengi şi urmărea cursul evenimentelor cu ochii larg deschişi.

Când televizorul amuţeşte, lui Sebastián i se pare că se află undeva sub apă. Fiecare mişcare e încetinită, fiecare inspiraţie provoacă un vârtej, fiecare gând e o bulă care se ridică la suprafaţă. Şi-a îndeplinit sarcina, pierzând astfel dreptul la existenţă. Nu mai are planuri, nu mai are niciun motiv să se mişte. Noaptea trecută a inventat o teorie legată de rostul vieţii, pe care acum o invocă din nou, în liniştea subacvatică a locuinţei sale.

Viaţa se desfăşoară invers, ca orice altă poveste, dinspre sfârşit spre lucrul care a declanşat orice acţiune. Şi fiindcă oamenii gândesc de obicei de la cap la coadă, rostul existentei lor le rămâne un mister. Cel care recunoaşte principiul respectiv şi-şi dă seama de scopul pentru care a fost plăsmuit poate considera întâmplările din viaţă drept parte a misiunii sale pe această lume.

Misiunea lui Sebastián pe lumea aceasta e, fără îndoială, salvarea lui Liam. Având în vedere cele întâmplate, la care vrea să se gândească pe deplin conştient, îşi poate imagina scena demascării şi a arestării sale; dezamăgirea şi prăbuşirea lui Maike, groaza părinţilor lui; mustrările de conştiinţă, condamnarea la închisoare pe viaţă. Se consideră pregătit pentru chestiile astea. Stă în aceeaşi poziţie, simte un gust amar pe limbă, un gust de canalizare şi un cer neschimbat, şi nu-şi mai poate ascunde nedumerirea în ceea ce priveşte soluţia pentru problema sa. Înaintea lui, pe măsuţa de lângă canapea se află două telefoane, telefonul mobil şi aparatul fără cablu al telefonului fix, ambele proaspăt încărcate, verificate de mai multe ori, funcţionale. Dar nu sună niciunul. Acest lucru semnalizează o întrerupere definitivă a tuturor conexiunilor cu realitatea. Nu sună nimeni, nici răpitorii, nici Liam, nici măcar Maike sau poliţia. Tocmai îşi dă seama de asta şi nu trece mult până când podeaua

începe să se surpe sub el. De-acum încolo, e în cădere liberă.

La prelegerile sale, lui Sebastián îi place să-şi prezinte propria tipologie a aşteptării. Aşteptarea (astfel începe) e un dialog intim cu timpul. Aşteptarea îndelungată e mai mult decât atât: este duelul timpului cu cercetătorul lui. Doamnelor şi domnilor, cu următoarea ocazie când vreţi să vă interesaţi de ceva la secretariat, nu luaţi nici b carte cu dumneavoastră. (Râsete.) Lăsaţi-vă în voia timpului, abandonaţi-vă în faţa lui, predaţi-vă. Discutaţi cu propria dumneavoastră conştiinţă preţ de un minut. Încercaţi să aflaţi care naiba e legătura dintre mecanismul de la încheietura dumneavoastră şi propria persoană. Întrebaţi-vă ce înseamnă aşteptarea asta: un indiciu referitor la o întâmplare ce urmează să se desfăşoare în viitor? (Tăcere.) Dar ce înseamnă prezenţa? (Tăcere îndelungată.) Aşteptând, vă veţi da seama că momentul imediat următor nu există. E tot timpul o secvenţă care a trecut sau care nu e încă prezentă atunci când conştiinţa dumneavoastră o percepe ca atare. Trecutul şi viitorul, ca şi conştiinţa dumneavoastră, sunt lipite unul de celălalt. Dar atunci omul unde se află, doamnelor şi domnilor? Se poate ca-n realitate să nici nu existăm, de fapt? (Râsete reţinute, domolite în scurt timp.) Oare nu existăm, fiindcă haina timpului nu are găuri pentru cap şi mâini? Şi mai gândiţi-vă la un lucru: omul nu aşteaptă doar trecerea nesfârşitei pauze de masă a timpului. (Un râset izolat, care se termină cu dresul vocii.) Dumneavoastră, de pildă, aşteptaţi să-mi termin prelegerea. La finalul ei, vreţi să luaţi masa la bufet, apoi, în timp ce mâncaţi, aşteptaţi următorul curs, iar în timpul lui, vă gândiţi deja la sfârşitul programului de lucru. Desigur, de fapt, tot timpul aşteptaţi weekendul şi, mai ales, vacanţa dintre cele două semestre. Aşteptarea, doamnelor şi domnilor, este compusă din straturi fără sfârşit. În sfârşit, aşteptaţi să vă luaţi diploma şi să vă finalizaţi studiile şi să vă găsiţi o slujbă. Aşteptaţi să se

facă mai frumos, să vină vremuri mai fericite şi aşteptaţi marea iubire. Cu toţii aşteptăm, vrând-nevrând, moartea. Timpul de aşteptare dintre diversele etape ale vieţii îl umplem cu tot felul de îndeletniciri. Aţi observat ceva? (O pauză lungă, întinsă artificial.) Viaţa constă din aşteptare, aşteptarea e ceea ce oamenii numesc viaţă. Aşteptarea e prezenţă. Atitudinea generală a oamenilor faţă de viaţă. Aşteptarea trasează contururile Creatorului pe pereţi. Aşteptarea (aşa obişnuieşte Sebastián să-şi termine discursul, pe un ton ridicat) e stadiul intermediar pe care îl considerăm existenţa noastră!

Cuvântările lui sunt apreciate. Studenţii au impresia că profesorul înţelege toate laturile fenomenului şi încearcă să le vorbească pe limba lor, adaptându-şi discursul pentru vremurile în care trăiesc.

În realitate, Sebastián n-a înţeles nici măcar o dată tipologia aşteptării. În tot acest timp, a trecut cu vederea o categorie cât se poate de importantă. Ea nu are prea multe de-a face cu timpul; poate doar cu abolirea lui. E o aşteptare care te solicită pe deplin şi care nu permite diversiuni: nici să te uiţi la televizor, nici să citeşti vreo carte; nu te lasă să te hrăneşti şi nici să te duci la toaletă. Această aşteptare împiedică decăderea raţiunii şi sinuciderea, distrugerea propriului trup. Este aşteptarea celui decăzut, aşteptarea unui premiu care întârzie să apară.

Capul lui Sebastián se odihneşte pe spătarul canapelei. Mâinile stau pe pulpe, picioarele sunt îndepărtate cam cât lăţimea umerilor. În poziţia asta, corpul nu are nevoie de simţul echilibrului; până şi un mort ar reuşi să-şi menţină echilibrul aşa. Sub pleoapele pe jumătate lăsate vede partea superioară a unui raft, coafura extravagantă a unei plante de apartament, care s-a angajat să dea zece lăstari pe săptămână, precum şi marginea de sus a unuia dintre tablourile pe care Maike le-a împrumutat de la unul dintre artiştii ei de la galerie. Mult roşu pe fond negru. Nu-şi mai aminteşte titlul picturii. Cu

toate astea, e perfect mulţumit de câmpul său vizual. Nu-l preocupă nimic, în timp ce gândurile îi pendulează între două puncte, fără să ajungă la vreun rezultat. Pe de-o parte, e convingerea că a făcut singurul lucru pe care-l putea face (fără poliţie, fără să sufle cuiva vreo vorbă), pe de altă parte, teama că ar fi putut pune în pericol viaţa propriului copil prin lipsă de implicare. Nu există loc pentru meditaţii sau soluţii de compromis. Nici pentru întrebarea: cât mai durează oare până când cineva o să-l sune. Şi nici gândurilor referitoare la absenţa poliţiei, de care s-ar putea bucura măcar acum, când fiecare minut care trece îi poate da speranţa că va scăpa basma curată din crima aceasta diletantă.

Soarele a apus; aerul nu mai miroase de mult a Liam, cel în viaţă. Nicio dovadă că aşteptarea lui Sebastián n-ar fi începutul unui priveghi de o viaţă. Îi creşte barba. Şi unghiile, şi părul. S-a întunecat de mult; apoi se luminează încet.

A doua zi, în jur de amiază, i se mai liniştește şi chiorăitul maţelor. Organismul şi-a consumat rezervele de glucide şi proteine şi se pregăteşte să atace şi lipidele din straturile de grăsime. La un moment dat, durerea de spate a devenit de nesuportat, apoi a dispărut. De atunci, Sebastián nu mai stă pe canapea, ci a devenit una cu ea. Contururile sale se şterg, devine o piesă de mobilier, un obiect care aparţine casei, care se află într-un oraş, care oraş, la rândul lui, e pierdut într-o reţea de străzi, căi ferate, cursuri de apă şi culoare de aer, care împânzesc globul terestru, care se învârte în jurul soarelui, parte a Căii Lactee; şi aşa mai departe. Starea intermediară dintre trezie şi somn e întreruptă de momente de luciditate în care-şi dă seama de ceea ce îi rezervă viitorul: că nu va mai fi niciodată omul normal pe care l-a cunoscut cândva. Că nu se va mai putea întoarce niciodată la viaţa lui de până acum.

Sunetul telefonului poate avea forţa unei apoplexii. Stomacul se face ghem, braţul stâng tresare. Mai întâi,

Sebastián aruncă aparatul de pe masă, apoi îl lipeşte de ureche, de parcă ar vrea să facă legătura direct cu creierul. Poartă un dialog al cărui sens îl percepe abia după ce închide. Maike îi povesteşte din nou despre munţi, vânt şi vreme frumoasă şi îl întreabă dacă, în rest, lucrurile sunt în regulă. Îşi explică bâlbâielile lui Sebastián prin retragerea sa totală în deşertul ideatic. Nu prea mai poate să vorbească, a primit o invitaţie la cină; nici Sebastián n-are timp de taclale, se află, pare-se, în miezul unui şir de idei teoretice.

Când zăreşte din nou telefonul din faţa lui, de nervi, îl apucă tremuratul. Apelul neaşteptat a accentuat de o sută de ori absenţa celuilalt. Agitaţia îl alungă de pe canapea. Nu mai are stare, se plimbă prin toată casa. Îl mănâncă din nou braţele, de data asta atât de supărător, încât vacarmul din capul lui se intensifică de parcă s-ar auzi prin nişte difuzoare. Sebastián smulge un sertar al dulapului din camera de zi şi-l trânteşte de pământ, până când îşi găseşte briceagul. Se zgârie cu partea boantă peste înţepătura umflată; la vederea sângelui se mai linişteşte. Înfige briceagul în spătarul fotoliului. Se loveşte de ramele uşilor, răstoarnă scaunele din jur. Ziarele se zburlesc, ca nişte păsări speriate în văzduh. O vază se izbeşte de perete, petele de umezeală de pe perete iau forma unei palme întinse. Sebastián dă cu capul de pata de pe perete, până când camera se transformă într-un dispozitiv care zumzăie monoton. La un moment dat se trezeşte pe balcon, unde trage aer în piept. Peisajul îl înconjoară ca balustrada unui vapor, care se deplasează în noapte cu o viteză ameţitoare. Când vede un porumbel aterizând pe o jardinieră, se răsteşte la el. Unde e băiatul meu, împuţitule, unde e Liam?

Degetele sale se reped în penele din coada porumbelului, înainte ca acesta să plonjeze speriat în golul de după grilajul balconului. E periculos să deranjezi un om care aşteaptă ceva.

Oskar răspunde după al doilea semnal.

— Las-o baltă, Jean!

— Care Jean?

— Sebastián! Râsul exuberant al lui Oskar l-ar fi bucurat cu siguranţă pe Jean, indiferent cine o fi fost el. De când aştept să mă suni!

Pauza care urmează dă de înţeles că Oskar zâmbeşte în continuare. Se aude o canapea scârţâind. Sebastián şi-l imaginează pe Oskar întinzându-şi picioarele relaxat, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă, care îi vin perfect. Tocmai a ajuns acasă. Noaptea, îi povestea el cândva lui Sebastián, poţi să pescuieşti oameni din oraşul ăsta de parcă ai scoate păstrăvi dintr-o crescătorie suprapopulată.

Sebastián stă aplecat peste masa din sufragerie, pe acelaşi loc pe care a stat şi la ultima cină cu Oskar şi cu familia sa, cu doar câteva zile în urmă. Şi-a suflecat mânecile; pe braţe e plin de cruste. Materialul deschis al costumului e pătat în mai multe locuri. Îşi simte mirosul la fiecare mişcare pe care o face. Transpiraţia unui om speriat, miros de insomnie şi duhoarea unei aşteptări despre care nu poate să zică nimic decât că durează de prea mult timp.

— Cât e ceasul?

Zâmbetul lui Oskar s-a transformat din nou în râs.

— M-ai sunat ca să mă întrebi cât e ceasul? E trei dimineaţa.

— Dumnezeule, spune Sebastián. Se luminează în curând.

— Vorbeşti ciudat. De parcă ai fi la o mie de ani lumină şi ai fi murit de o mie de ani.

— Să ştii c-ai nimerit-o.

De îndată ce Oskar şi Sebastián încep să vorbească mai liniştit, se aşterne o pace molcomă, o melodie care vibrează adânc. Armonia vocilor lor răsună într-un spaţiu intim, izolat de restul lumii care, de dragul lui Sebastián, întrerupe din când în când legătura cu anticamera de la biroul său pentru a forma numărul de serviciu al lui Oskar.

Apoi îl întreabă cum şi-a petrecut ziua, dacă merge treaba, şi cum e vremea prin Elveţia. Şi acum îi vine cheful să-l provoace la dialog, să-l întrebe de noaptea trecută şi să-i povestească ce-a făcut el. Hipnotizat de vocea familiară, se gândeşte că după un timp va închide telefonul şi se va pierde inconştient în neantul de care tocmai încearcă să scape prin acest apel.

— De ce stai şi aştepţi să te sun numai eu?

— Ca să-mi spui sfârşitul poveştii ăleia cu lumile multiple.

Sebastián nu s-a mai gândit deloc la *Circumpolar*. Privind înapoi, agitaţia asta i se pare atât de ridicolă, încât fruntea şi obrajii încep să-i ardă de ruşine.

— E vorba de altceva, spune repede. Am omorât pe cineva.

— Aşa, şi? întreabă Oskar.

Sebastián tace. Acest „aşa, şi” indiferent, spus pe acelaşi ton pe care l-a folosit şi el, e o ofensă, dar şi un cadou preţios, în acelaşi timp. E o armă minusculă, dar ascuţită ca lama, pe care, în caz de nevoie, o poate folosi împotriva conştiinţei sale. Normal că ar fi putut anticipa reacţia lui Oskar. Prietenul lui nu e genul care să sară de pe scaun şi să-şi încordeze muşchii. Nu-şi pune mâinile în cap şi nu-şi smulge părul. Ignoranţa sa nu e o stare în spatele căreia să se ascundă o fiinţă temătoare. Ignoranţa asta e din granit şi cunoaşte o singură limită, care se întinde tocmai până acolo de unde începe ideologia lui Sebastián. Ca de obicei, Oskar dă dovadă de o atitudine pe care Sebastián o urăşte cel mai mult şi pentru care acum se simte nespus de îndatorat: cea de fatalist.

— Dabbeling? adaugă până la urmă Oskar.

— De unde-ai ştiut?

— Păi dau de poza lui peste tot. Faza cu cablul m-a pus pe gânduri. Îţi mai aminteşti de ideea lui Liam cu naziştii din decapotabilă.

— Uitasem de ea. Mă gândeam că e ideea mea.

— Ideile proprii sunt mai rare decât ne-am dori.

În timp ce în Freiburg Sebastián îşi lasă capul pe masă, Oskar se fâţâie pe canapeaua rablagită din Geneva, încercând să găsească o poziţie comodă. În comparaţie cu aspectul îngrijit al proprietarului său, piesa asta de mobilier e o calamitate. Una pe care însă Oskar şi-o poate permite. Prin fereastra înclinată a mansardei, priveşte spre cer. Luna, orbitoare ca un reflector de scenă, inundă camera cu o lumină albă. Oskar îşi aprinde o ţigară şi scoate fumul pe gură şi pe nas, aproape letargic.

— Din gelozie? întreabă. Din cauza lui Maik?

— Ce tâmpenie! strigă Sebastián un pic revoltat.

— Şi atunci? Un acces de furie??

— Oskar…

— Sau un experiment legat de ireversibilitatea timpului?

— Oskar! Omul ăla e mort. Ţie chiar nu-ţi pasă deloc?

Din gura criminalului, replicile astea sună a varieteu prost. Însă, având în vedere gravitatea problemei, Oskar se abţine de la comentarii.

— *Cher ami*. Oskar mai trage repede două fumuri şi stinge ţigara în scrumiera de pe podea, de lângă canapea. Viaţa e un caz de excepţie a naturii. Îţi plăcea de Dabbeling?

— Asta n-are a face acum!

— Răspunde-mi.

— Nu, nu-mi plăcea de el.

— Avea familie?

— Cu toţii avem familie.

— Nevastă, copii?

— Nu.

— Avea stil?

— Ai luat-o razna!

Receptorul începe să gâjâie când Sebastián îşi scoate cămaşa din pantaloni şi-şi şterge fruntea cu poalele ei.

— *Mon dieu*, spune Oskar. Vorbeşti ca un adevărat farsor.

Oskar s-a ridicat şi a deschis geamul mansardei. Se

sprijină cu coatele pe pervaz şi-şi încordează spatele, de parcă s-ar pregăti să se adreseze unui public larg. Sebastián n-a intuit prea bine; în momentele astea, calmul lui Oskar nu se datorează exclusiv fatalismului său. De când *a* citit în ziar despre moartea lui Dabbeling, a avut destul timp să cântărească fiecare frază din dialogul anterior. Ce e mai greu abia urmează. De-acum încolo, fiecare cuvânt trebuie să-şi găsească locul potrivit. De acum încolo, fiecare cuvânt e o aţă din frânghia cu care Oskar vrea să-l atragă pe prietenul său pe partea lui.

Vrea să-i reamintească faptul că universul îşi datorează întreaga existenţă unei tulburări în propriul echilibru. Că şi existenţa conştiinţei umane e o consecinţă a unei diviziuni monstruoase, între polurile căreia (mic şi mare, cald şi rece, negru şi alb) se întinde gândirea. Fără opoziţie, n-ar exista nici diferenţe; nici spaţiu, nici timp. Fără opoziţii, „nimic” şi „tot” ar însemna acelaşi lucru. Dacă diferenţele reprezintă condiţia obligatorie a lumii materiale, atunci cum să creadă omul în validitatea morală a opoziţiei dintre „bine” şi „rău”? Cum să te revolte dispariţia unui om ca Dabbeling, despre care nu se ştie nici măcar dacă avea sau nu stil? Oskar acordă o importanţă deosebită introducerii: moralitatea e apanajul celor slabi de înger. Cei care domină ringul sunt cei inteligenţi.

Face o pauză ca să tragă aer în piept, când Sebastián îl întrerupe.

— Asta nu e tot, Oskar. L-au răpit pe Liam.

În jurul globului luminos se agaţă stele izolate. Oraşul ăsta, îşi spune Oskar, e un sac monstruos, legat la gură, plin de temeri, tristeţe şi greaţă, şi poate un pic de noroc.

— Dar Liam e în tabăra de cercetaşi, spune tărăgănat.

— Ascultă-mă puţin, spune Sebastián. Moartea lui Dabbeling e preţul cu care-l pot răscumpăra pe Liam. Înţelegi?

Canapeaua fiind chiar sub geam, Oskar nu trebuie

decât să se întoarcă pentru a se aşeza.

— Păi… Oskar nu obişnuiește să-şi întrerupă propriul discurs. Atunci înseamnă că Liam e cu tine acum, nu?

Sebastián îşi acoperă faţa cu palmele. Această întrebare simplă ar fi un motiv destul de întemeiat ca să pună capăt discuţiei şi să se întindă din nou pe canapea, în loc de asta însă, începe să vorbească.

După câteva propoziţii clare (duminică seara, refugiul, medicamentele pentru greaţa din timpul călătoriei), începe să se piardă în detalii. Îi povesteşte despre camionagiii amuzaţi, despre furnici care cărau viermi morţi, despre vânători de fluturi şi despre o tipologie dezvoltată a aşteptării. Vorbitul îi face bine, reuşește să descrie tot ce vrea, totul e compus din detalii neînsemnate, care la sfârşit se încheagă într-o poveste. Când îşi termină discursul, i se pare că a vorbit ore-n şir când, de fapt, Oskar n-a fumat decât o singurăţ igară.

Tăcerea care urmează e mai întâi o pauză, apoi o situaţie imposibilă şi în sfârşit o stare de fapt naturală. Sebastián a spus tot ce ştia, iar discursul pregătit în prealabil al lui Oskar era din alt film. Legătura telefonică mută e ca o uşă deschisă între două încăperi goale. În Freiburg, primele semne ale dimineţii ies din ascunziş și se întind spre degetele lui Sebastián. În Geneva, Oskar îşi aprinde o ţigară după alta. În ambele oraşe se aude ciripitul păsărilor abia trezite. Noaptea maiestuoasă se lichefiază şi se destramă din toate părţile. Ziua cea nouă se arată peste tot ca o stâncă ascuţită, gata să julească pielea oricui i-ar sta în cale.

Când Oskar ia din nou cuvântul, e deja lumină. Vocea lui e stinsă, abia reuşește să răzbată peste distanţa dintre cele două linii telefonice.

— Şi Maik nu ştie nimic?

— Până acum, nu.

— Anunţă poliţia.

— Ce vorbeşti?

— M-am gândit bine. Ar fi bine să anunţi poliţia.

Respiraţia lui Oskar şuieră prin membranele microfonului. Spune-le doar atât: că a dispărut Liam. Şi imediat ce s-a întors… Sebastián? Liam o să se întoarcă. Spune-mi că ţi-a intrat în cap.

— Da.

— Deci, imediat ce s-a întors, ne ocupăm şi de restul.

Aspectul fizic al lui Sebastián nu s-a schimbat mult, doar lumina dimineţii îl face să pară puţin mai slăbit. Chipul lui nu mai străluceşte. Nicio lumină misterioasă nu dă semne că tocmai a ajuns la capătul răbdării. Căderea în gol tocmai a luat sfârşit. Decizia lui Oskar a demolat sistemul în care nu exista nicio realitate demonstrabilă şi în care acelaşi număr de motive încurajau sau descurajau orice fel de iniţiativă. Cu braţul întins, Sebastián încearcă să atingă spătarul scaunului pe care prietenul său a stat la ultima lor întâlnire. Braţul îi e prea scurt; nu-l ajunge.

— Vrei să vin? întreabă Oskar.

— Ce?

— Vrei să mă urc în tren şi să vin la tine?

— Nu.

— Mi-ar face plăcere. Gândeşte-te bine la ce-o să le zici ălora.

— Bine, bine.

— Sebastián, eu…

Linia e moartă. Niciunul n-ar putea spune cine a închis primul.

Capitolul patru în şapte părţi. Rita Skura are o pisică.

Omul e o gaură în vid. Comisarul intră în joc cu efect întârziat

1

Rita Skura are o pisică. Când o ridică de jos, animalul îşi întinde ghearele de la toate cele patru labe, de parcă şi-ar pregăti mici trenuri de aterizare în cazul în care i s-ar da drumul. Rita Skura nu i-ar da niciodată drumul pisicii, dar ea nu se bazează deloc pe aşa ceva. Dacă ar cădea vreodată, s-ar ridica imediat şi şi-ar mângâia mustaţa cu o mină îngrijorată. Tocmai de aceea îşi iubeşte Rita atât de

mult animalul de casă. Are două calităţi la care ea însăşi a trebuit să renunţe până la sfârşitul vieţii: o suspiciune sănătoasă şi o eleganţă naturală.

În copilărie, Rita credea în toate prostiile şi a căzut victimă mai multor ştrengari de la şcoală. Rita era cea care se uita în sus, căutând un OZN, în timp ce cineva îi trăgea un şut în picior. Rita s-a urcat în fustă scurtă în castan, ca să salveze o pasăre, în timp ce, jos, nişte băieţi discutau chicotind despre culoarea chiloţilor ei. Nicio farsă nu era destul de umilitoare pentru ea. Îşi pierdea toate creioanele colorate la pariuri aranjate şi stătea ascunsă ore-n şir, fără ca cineva s-o caute. La hoţii şi vardiştii, nimeni nu voia s-o cheme în echipa lui.

Cu toate astea, Rita ştia deja ce vrea să se facă la vârsta de zece ani. Când au auzit-o, părinţii ei şi-au pus mâinile în cap. Dar calităţile lăudabile ale Ritei erau contracarate şi de o incredibilă doză de încăpăţânare. Ţinea morţiş la decizia ei, susţinea, inteligent, dar, în aceeaşi măsură, paradoxal, că omul se pricepe mai bine la lucrurile cu care n-are de-a face şi s-a înscris la interviu.

A răspuns corect doar la jumătate din întrebări; un rezultat care se baza doar pe principiul probabilităţii. Cu obrajii îmbujoraţi, a jurat să-şi tempereze încrederea absolută în bunăvoinţa oamenilor şi în normalitate prin hărnicie şi grijă mare la detalii. A fost angajată.

Cu instruirea nu i-a fost deloc uşor. La cursurile de criminologie trebuia să joace tot timpul rolul martorului naiv, care se lasă condus în capcană răspunzând la toate întrebările înşelătoare. Nu trecea o zi să nu se gândească la capitulare – până când a întâlnit un instructor pe nume Schilf, care a măsurat-o din cap până-n picioare din prima zi de curs şi a luat-o lângă el în pauza de masă. I-a explicat că are calea deschisă în criminologie, atâta timp cât îşi însuşește o simplă regulă: trebuia să înveţe să-şi privească naivitatea din perspectiva orizontului de aşteptare al duşmanului şi să tragă concluzia opusă celei pe care i-o dicta conştiinţa. Adică, să procedeze diametral opus faţă

de ceea ce-i spunea inima.

Din clipa aceea, lucrurile s-au îmbunătăţit. S-au perfecţionat chiar. Naivitatea Ritei era atât de previzibilă, încât, conform sfatului lui Schilf, a reuşit să atingă o cotă astronomică de cazuri rezolvate. Îi ajungea să se uite la fotografia unui suspect şi să-l creadă vinovat, ca să-şi dea seama că omul era nevinovat. De câte ori citea declaraţia vreunui suspect şi-l considera credibil, îi era clar că respectivul minţea. Rita cea naivă a devenit atât de încrezătoare în sine, atât de lipsită de remuşcări, de parcă ar fi vrut să se răzbune pentru calamităţile din propria viaţă. Se răstea la suspecţi, întrecându-şi nu numai colegii, ci şi instructorii cu intuiţiile ei criminalistice. Când au numit-o comisar şi mustăciosul şef al poliţiei i-a strâns mâna, Rita i-a răspuns cu acelaşi gest, până când superiorul ei s-a strâmbat de durere.

Cu toate astea, Rita ştie că pisica ei e mediatorul cel mai bun de pe lume. Cât despre ea, cu siguranţă nu va deveni o legendă în domeniu. Dar poate fi prima femeie care să conducă secţia de poliţie din Baden-Württemberg. Şi asta ar mulţumi-o pe deplin.

Ceea ce nu s-a îmbunătăţit deloc prin schimbarea ostentativă prin care a trecut e completa lipsa de eleganţă. Deşi părinţii Ritei sunt oameni obişnuiţi în ceea ce priveşte aspectul, un accident genetic le-a transformat fiica într-o curiozitate anatomică. La prima vedere, corpul ei pare un soi de parodie a visului bărbătesc. Sânii ei sunt atât de mari, încât par să-i tragă trunchiul înainte. Când merge e ca şi când s-ar împiedica; toată lumea îşi dă seama de asta. Umerii şi mijlocul sunt firave, picioarele încep prea de sus, ca la un manechin. Subinspectorii tineri numesc coamă părul ei ondulat ca un tirbuşon, cu toate că niciunul din ei n-a avut de-a face până acum cu un cal creţ. Rita ştie să explice de ce se gândesc oamenii la un cal sau mai degrabă la un ponei îndesat atunci când o privesc. La ea totul pare gonflat; prea mult păr, picioare prea lungi, buze prea groase. Arată ca un om care a fost gras cândva în

tinereţe şi care nu şi-a uitat fostele mişcări. Face paşi mari şi se leagănă ca o geamandură. Din mânecile jachetei croşetate se ivesc nişte mâini care par împrumutate de la un bărbat. Vocea însăşi s-ar potrivi mai bine cuiva masiv; până şi constatările nesemnificative par a fi rostite pe un ton jignitor.

Rita s-a obişnuit cu toate astea. Între timp s-a obişnuit să-şi spună părerile direct. Când zâmbeşte, îşi trage buzele în jos. Când spune „da”, trage aer în piept în loc să-l dea afară, ceea ce rezultă într-un „mda” dezaprobator care taie cheful oricărui interlocutor. Şi când se enervează, îşi strânge buzele, de parcă ar încerca să rostească un „B” care i-a rămas în gât. Bou, bagatelă sau bulibăşeală.

Faptul că pe stradă bărbaţii, dar şi femeile, întorc capul după ea nu i se pare măgulitor, ci o simplă reacţie la handicapurile ei fizice. Îşi încheie nasturii de la jachete şi bluze până sus, indiferent de anotimp. Vara poartă rochii înflorate demodate ale căror tivuri ajung până la mijlocul gambei, rochii pe care nicio croitoreasă nu le-ar defini drept şic. Pe corpul Ritei, această costumaţie are efectul unui abţibild ţipător lipit pe un Maserati. Un om deştept ar râde la vederea ei, unuia prost i-ar sări ţandăra. Pe Rita n-o deranjează cu nimic. Nu sunt prea multe femei angajate la criminalistică, şi alea puţine care sunt, susţin colegii, ar leşina la văzul unui cadavru scos din apă. De aceea, Rita are nevoie de un ambalaj care să demonstreze supremaţia intelectului asupra fizicului. Poartă îmbrăcăminte ironică şi sandale sarcastice, care provoacă oroare prin toată secţia. Când intră în birou, capetele se lasă de parcă în clasă ar fi intrat profesoara de latină. Când cineva o întreabă dacă are un strop de simţ al umorului, răspunde că nu există vreun enunţ pe lumea asta care să fie atât de penibil, încât oamenii să nu-l poată lua în serios. Şi atunci, la ce bun să mai râdem?

Singurul lucru care-o interesează cu adevărat e munca de poliţist. Are treizeci şi unu de ani, e nemăritată

şi n-are copii. Fiind membră a diviziei de criminalistică, e tot timpul pe drumuri, cercetând cadavre, neveste bătute şi lăsate fără suflare, pensionari care s-au înecat cu piure de cartofi şi sinucigaşi ciopârţiţi de trenul expres, fără să-i vină vreodată rău. Pe lângă asta, reuşește să coordoneze şi munca băieţilor de la Pază şi Protecţie. La şedinţele de lucru de dimineaţă critică vehement greşelile şi lacunele colegilor. Când cineva îndrăzneşte s-o înfrunte, face referinţă la o serie de alte cazuri, în care avusese dreptate din prima.

Pisica e printre puţinele creaturi căreia Rita îi doreşte binele. Când micuţul animal i se cuibăreşte în poală, îi simte temperatura corpului în câteva secunde, spre deosebire de căldura unui om, care are nevoie de minute bune ca să pătrundă prin haine. În plus, pisica are un rol bine stabilit, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea oamenilor. Ţine la distanţă păsările care nu mai tulbură liniştea apartamentului de la parter. Rita are tendinţa paranoică de a se simţi privită tot timpul, aşa că nu suportă nici spionii zburători.

După ce-a devorat şi al treilea ou, Rita se ridică de la masăşi-şi aşază pisica pe scaunul eliberat. Umple bolul din bucătărie cu măruntaie de pasăre ca să se revanşeze faţă de ea. De când un medic şi capul lui şi-au încheiat turul de bicicletă pe căi diferite, Rita nu prea mai ajunge acasă. Noaptea trecută şi-a părăsit biroul revoltată după ce a fost sunată de mustăciosul şef al poliţiei şi s-a trezit la fel de revoltată după doar câteva ore de somn. Chiar dacă are ceva experienţă în cazuri politice delicate, n-o miră că şeful poliţiei urlă la telefon şi-i cere să înfăptuiască un miracol. N-o deranjează nici faptul că e obligată să stea la serviciu până noaptea târziu şi că dimineaţa la şapte trebuie să se întoarcă deja la birou. Ceea ce face să-i urce sângele la cap e faptul că vor să-i bage pe gât un comisar mai mare în rang. Rita Skura e tânără, e femeie şi „Cazul Cablul de Oţel” e prima ei sarcină oficială. Şi chiar dacă acest caz i-ar scăpa de sub control, iar scaunul de sub

ministrul de interne, cel cu păr pe piept, ar începe să se clatine-Rita Skura nu are nevoie de întăriri. Dacă până seara nu-i prezintă rezultate concrete, or să-l cheme tocmai pe comisarul-şef de la Criminalistica din Stuttgart, un anume Schilf, ale cărui indicii au ajutat-o să ajungă ceea ce e acum.

Lumea aştepta cu nerăbdare cursurile lui ca profesor invitat. Renumele de profet în criminalistică l-a devansat. Se zvonea că detestă munca în echipă, că mu prea se afişează pe la Comitetul de Supraveghere şi că, într-o anumită măsură, îşi rezolvă cazurile în somn. Oamenii se aşteptau la un magician. Dar când, în sfârşit, l-au văzut intrând în sala de curs, dezamăgirea a străbătut sala ca o undă de curent. Deşi nu avea decât cincizeci de ani, tipul părea trecut. Sub jacheta ponosită, umerii îi atârnau de parcă ar fi încercat să pară mai mic decât era. Şuviţele blonde îi atârnau fără viaţă pe faţă. Stătea la tablă gârbovit şi rupea bucăţele de cretă între degete. Fără vreun motiv aparent, se oprea în mijlocul prelegerii, se lăsa tremurând de pe un picior pe altul şi trăgea cu urechea în jur, cu o mină speriată, de parcă ar fi auzit ecoul unui tunet amuţit de mult. Apoi, când îşi relua ideea, nimeni nu mai înţelegea ce spunea. „N-am memorie, de asta pot să prezic viitorul”. Sau: „De obicei, din două afirmaţii contradictorii, amândouă sunt corecte şi false în acelaşi timp”.

Şi mai ales: „Coincidenţa e numele celei mai mari erori umane”.

Niciunul dintre studenţi nu considera comportamentul său dubios o simplă faţadă (şi aici aveau dreptate). Mai degrabă, păreau să creadă că se află în faţa epavei jalnice a unui bărbat care pe vremuri avusese un succes nemaipomenit (aici se înşelau).

Când s-au cunoscut, Rita îl numea pe furiş un „drac genial”. Apoi, când în pauza aceea de masă a transformat-o deodată dintr-o prostuţă într-un om sceptic, l-a numit un „geniu dat dracului”. La sfârşitul ultimului seminar, când

şi-a luat rămas-bun de la ea, i-a apucat mâinile cu un gest natural, s-a uitat la ea de aproape şi i-a spus: Rita, copilă, astea da, amortizoare!

— Ea şi-a eliberat degetele, a arătat spre faţa lui şi i-a răspuns: Dar dumneavoastră ce fel de vizor distorsionat aveţi?

— S-au privit în ochi şi au râs. Rita nu l-a mai văzut de atunci.

Sigur că i-a plăcut de ţicnitul de Schilf. Şi tocmai de aceea, exact aşa cum învăţase chiar de la fostul ei instructor, nu avea încredere în el. Dacă exista ceva de care nu avea nevoie acum, era prezenţa unui geniu, împotriva căruia n-are cum să răzbată prin sârguinţă şi perseverenţă şi care vede perfect prin sistemul ei de cunoştinţe şi tehnici de lucru. Până acum, Ralph Dabbeling e cazul ei cel mai important. Moartea lui care, mai mult ca sigur, conţine răspunsul la scandalul medicilor şi îi aparţine în exclusivitate.

Deşi pe la ora şapte e deja destul de cald, Rita îşi pune jacheta croşetată peste rochie înainte de a pleca de acasă. Demarează de pe strada Heinrich von Stephan în micul ei Corsa roşu aprins, îşi trece cârdul de identitate prin cititorul de la intrare şi parchează sub acoperişul din tablă ondulată, acoperit de muşchi. Ignorând intrarea de serviciu, înconjoară clădirea şi intră, ca în fiecare zi, pe poarta principală, cu umerii drepţi şi bărbia ridicată.

La recepţie, un bărbat stă cu ambele mâini sprijinite pe tejghea şi fruntea lipită de geamul din plexiglas, de parcă n-ar fi în stare să seţ mă pe picioare singur. Rita îi cunoaşte pe tipii ăştia şi i se par scârboşi. Cel din faţa ei e înalt şi arătos, genul care a făcut ceva în viaţă. Părul e de un blond spălăcit şi pare nespălat. Hainele trebuie să fi costat o avere; acum însă sunt pătate cu sânge şi şifonate de sus şi până jos. Probabil că tipul a stat în hainele astea zile-n şir. Nu contează dacă oamenii ăştia vin de bunăvoie sau sunt luaţi de pe stradă – sunt în stare să provoace un scandal al cărui deznodământ nu e niciodată clar pentru

nimeni.

Când trece pe lângă el, Rita îşi ţine din instinct respiraţia ca să evite eventualul damf de alcool. Străinul cu sandalele desfăcute nici măcar nu se întoarce. Se uită drept înainte fără să clipească. Funcţionarul de serviciu ridică mâna ca s-o salute, în timp ce continuă să vorbească în difuzor. În fiecare dimineaţă, Rita se opreşte în casa scărilor şi se gândeşte cât e de norocoasă că nu mai trebuie să îndeplinească astfel de sarcini zilnice.

Rămasă aproape fără aer, ajunge în biroul de la etajul trei, îşi scoate jacheta croşetată şi se lasă în fotoliul negru, de piele. În spatele biroului din sticlă mată se simte în continuare un copil care, din joacă, se plimbă prin casă în papucii părinţilor. Dar asta n-o deranjează. Ştie că are propriul birou, chiar dacă gradul actual nu i-ar permite asta, doar pentru că nimeni n-a vrut să împartă o încăpere cu ea. Îi place camera asta, mai ales cablurile computerului ascunse sub podea, care urcă pe piciorul mesei printr-o gaură făcută în mochetă. împreună cu un şir de mape etichetate fără cusur de pe raftul cu acte, aceste fire dau un aer de profesionalism, în care Rita se scaldă de parcă ar fi sânge de dragon, ca după aceea să se simtă pregătită de luptă.

Lângă tastatură se întinde un teanc de corespondenţă nedesfăcută. Geamurile au stat deschise pe timpul nopţii şi aerul rece s-a blocat între pereţii groşi, unde va mai rezista încă un pic. Undeva jos, stolul de vrăbii face scandalul de rigoare pe gardul viu pe care un fost grădinar de cimitire îl îngrijeşte excesiv. Rita se uită cu voioşie spre coroanele copacilor din celălalt capăt al parcării. Sunt atât de departe încât niciun parazit cu pene nu poate să tragă cu ochiul în biroul ei. Dacă ar fi fost la parter, Rita Skura ar fi venit cu pisica la serviciu.

Pentru scurt timp, frunzăreşte dosarul lui Dabbeling. Cele mai impresionante sunt fotografiile care reuşesc s-o îngrozească şi după a o sută privire. Capul lui Dabbeling, agăţat de nişte crengi, ca un decor de Trenul Groazei.

Acelaşi cap, aşezat pe o targă lângă corpul contorsionat căruia îi aparţinuse până nu demult. Din trunchi atârnă o bucată albă şi curată din şira spinării; capetele venelor din gât, căile respiratorii şi tractul digestiv amintesc de tuburile atârnânde ale unei maşinării stricate. Victima, explică raportul medicilor legişti, a observat capcana în ultimul moment şi a ridicat capul sub efectul şocului; în caz contrar, cablul de sârmă i-ar fi despicat craniul. Pentru gestul acesta nobil, Rita se simte îndatorată lui Dabbeling. Condiţia lui e şi aşa destul de problematică.

Sub documentele nou-venite, se află raportul laboratorului de criminalistică. Rezultatele o fac pe doamna comisar să bată din palme ca o fetiţă. Colegii de la Examinări şi Evidenţe Criminalistice au cercetat cei doi metri pătraţi de pădure doar în urma presiunilor ei, aducând în laborator şi un număr considerabil de furnici. Şi iată că raportul dezvăluie datele genetice ale unui bărbat care, deşi nu apare în nicio bază de date, va fi totuşi identificat în scurt timp. Şi anume, chiar de ea. Mai mult decât atât, în dimineaţa în care a avut loc crima, o locuitoare revoltată din Freiburg a denunţat o persoană necunoscută care i-a umplut tomberonul pentru resturi menajere cu o grămadă de haine murdare. Şi astfel, Rita avea aproape tot ce-i trebuia. Arma crimei, pantofii, pantalonii şi cămaşa de la faţa locului, mai puţin criminalul al cărui profil începea să se contureze din ce în ce mai clar. Firele de păr găsite indică un bărbat blond; după urmele pantofilor se pare că e un tip înalt de 1, 90 m şi în jur de 85 kg. Pare un tip arătos şi deştept, nu ca amărâţii ăştia pe care ţi-e milă să-i bagi după graţii.

Rita îşi va petrece dimineaţa la spital, căutând o persoană cu semnalmentele astea. La secţia de cardiologie circulă zvonul că pe Dabbeling îl şantaja cineva. Dar cum şi prin cine, asta nu vrea să afle nimeni. Practic, într-o situaţie explozivă ca cea de acum, oricine ar fi putut beneficia de pe urma morţii lui. Un concern farmaceutic care şi-ar putea pièrde reputaţia de milioane. O soră

medicală care se teme să nu-şi piardă slujba. Schlüter, şeful secţiei, pentru care un martor incomod ar deveni prea periculos. Pe cel din urmă Rita vrea să-l intercepteze înainte de a se putea baricada într-o sală de operaţii. De când Universitatea a luat măsuri disciplinare împotriva lui, acesta nu se mai arată deloc pe acolo. Reclamaţia care a stârnit scandalul a fost făcută de o persoană anonimă. Schlüter susţine că un cardiolog rival a vrut să-i însceneze ceva.

De fapt, Rita vrea să-i interogheze astăzi pe toţi care-i vor ieşi în drum. După-masă va mai da o fugă la clubul de ciclism. Colegii care se ocupă direct de scandalul medicilor o ţin la curent cu evenimentele noi. Rita aruncă documentele pe masă şi-şi întinde braţele. Se gândeşte să rezolve cazul acesta înainte ca Schilf, comisarul-şef, să-şi cumpere biletul de tren spre Freiburg. În orice caz, de lipsă de perseverenţă nu poate fi vorba.

Pe sergentul de poliţie Schnurpfeil îl recunoaşte după ciocănit. Ca de obicei, acesta se aşteaptă să fie poftit înăuntru, înainte de-a crăpa uşa şi de-a băga capul înăuntru, zâmbind la auzul invitaţiei repetate. Abia după ce Rita îi spune „Haideţi, intraţi odată!” îşi face curaj şi se materializează în mijlocul camerei. Schnurpfeil e cu zece ani mai tânăr decât doamna comisar şi e singurul om de acolo care, în felul lui stoic, reuşește să se înţeleagă cu ea. Tinerele stagiare îl consideră cel mai trăsnet tip din secţie. Cu toate astea, pare tot timpul nesigur pe el, de parcă sub muşchii lui s-ar ascunde un băieţel speriat, care se teme să nu fie descoperit şi scos de acolo. Schnurpfeil nu pare nici acum să se simtă bine în pielea lui. Când colegii îl întreabă cum reuşește să suporte capriciile Ritei Skura, Schnurpfeil ridică din umeri şi le răspunde că e deşteaptă şi un comisar bun. Nu-şi dă seama dacă părul ei seamănă sau nu cu o coamă de cal, iar restul părerilor şi le ţine pentru el. Atunci când apar veşti proaste, colegii îl bagă tot timpul la înaintare. Asta ştie şi el, la fel de bine ca ea. Se propteşte lângă birou şi-şi răsuceşte chipiul. Rita nu l-a invitat

niciodată să ia loc.

— Schnurpfeil, spune şi se preface că mai are ceva de verificat în dosar. Mergeţi cu mine până la spital?

— Da, spune Schnurpfeil şi, după o scurtă pauză, adaugă: Şi asta.

Ridică privirea şi încearcă din nou, de data asta zâmbind. Ceea ce colegii lui n-o să înţeleagă niciodată e că îi face plăcere să discute cu Rita Skura. N-are nimic împotriva metodelor de lucru mai ferme şi i se pare în regulă să fie strigat pe numele de familie, în stil militar. Până la urmă nu e decât un sergent tânăr, iar ea un comisar – care promite. De cele mai multe ori reuşește să-i dea replicile în aşa fel încât să n-o enerveze. Şi e mândru de asta.

— Spuneţi-mi versiunea îndulcită, spune Rita şi îşi dă şuviţele grele de pe obraz.

Vara e unul dintre numeroasele lucruri pe care Rita nu le poate suferi. Dacă ar fi după ea, anul ar avea doar două anotimpuri: toamna şi iarna. Când e frig, oamenilor le vine mai uşor să gândească şi se îmbracă mai sobru.

— Încă trei medici cu capetele tăiate?

Schnurpfeil evită să se uite la subsuorile neepilate.

— Răpire de copil, spune sec.

Rita îl priveşte pe sergent cu o asemenea ură de parcă el ar fi inculpatul, victima şi martorul, într-unul singur.

— Repetaţi, dacă aveţi curaj.

— Răpire de copil, spune din nou Schnurpfeil.

Rita îşi dă drumul la păr şi se trânteşte în fotoliul al cărui braţ se îndoaie în spate.

— Un tip cu părul blond şi cămaşa însângerată?

— De unde ştiţi?

Cu un gest prin care pare să sugereze că nu mai are nimic important de spus, Rita îşi reevaluează tonul răstit. Ar fi trebuit să-şi închipuie imediat. După ce l-a văzut pe amărâtul ăla la recepţie, ar fi trebuit să ştie că e măcar profesor.

— E tatăl?

— Băieţelul lui a dispărut de patru zile.

— Şi ce caută la noi abia acum?

— L-au ţinut pe loc răpitorii. N-a îndrăznit să vină aici.

— Pentru bani?

— Nu.

— Şi-atunci?

— Nu ştie.

— Ceea?

Rita sare în sus şi face un pas ameninţător către Schnurpfeil. Acesta pare să se gândească dacă ar fi bine să se retragă, dar se hotărăşte să n-o facă.

— Până acum, spune el, nimeni nu i-a pretins nimic omului.

— Dar au luat legătura cu el?

— În ziua în care a avut loc răpirea. I-au spus să aştepte.

— Ce poveste idioată.

Rita face stânga-mprejur şi deschide fereastra, trântind-o în lături. Mângâie aerul de câteva ori, de parcă ar vrea să înlăture nişte zmei pentru a-l vedea mai clar pe sergent.

— Nu sună a pedofil, spune. Probabil e o problemă de familie. Aţi făcut procesul-verbal?

— E gata. Tipul e jos.

Rita lasă mâinile să-i cadă brusc.

— Nu cumva e medic?

— E profesor de fizică la universitate.

— Doamne sfinte, strigă Rita, îţi mulţumesc!

Schnurpfeil rânjeşte de parcă Rita i s-ar fi adresat lui. Colega lui se sprijină de marginea biroului care-i presează fundul, făcându-l să pară mai lat, şi înalţă arătătorul ca de obicei când se simte depăşită de situaţie.

— Răpirile de copii, spune pe un ton pedagogic, nu sunt deloc pe placul presei.

— O să avem grijă să separăm lucrurile. Deocamdată

presa nu trebuie să afle nimic despre răpire.

Rita dă din cap aprobator; umerii i se destind. Ca de atâtea ori, şi acum i-a trecut prin cap ceva care o liniştește. >?

— Fiţi atent. Din păcate n-o să reuşesc să mă ocup personal de asta.

— Desigur, se înţelege. Şefa' zicea să preia Sandstrom.

— Sandstrom e un cretin, spune Rita. Să-i transmiteţi asta.

Schnurpfeil scoate un carneţel.

— Trebuie să-l ducă acasă pe domnul profesor. Şi să-i anunţe pe băieţii de la tehnică. Şi s-o ia pe tanti aia psihopată. Să pună microfoane, tot tacâmul. Şi să-l interogheze, până când nu mai poate. Despre probleme de familie, despre cercul de prieteni, serviciu. Dacă reuşesc, diseară mă întorc.

Schnurpfeil vâră carneţelul la loc.

— Mă duc repede până jos, spune, şi-i anunţ. Apoi vă duc la spital.

— Perfect.

Rita Skura se uită la tabloul cu mesaje pe undeva pe lângă Schnurpfeil, unde, lângă cele câteva poze de la locul crimei, e lipită şi-o fotografie cu pisica ei.

— Patru zile. Mi se face milă de profesorul ăsta.

I-au luat maşina. I-au luat mobilul. I-au luat cămaşa şi pantalonii şi le-au împachetat într-o pungă de plastic. L-au băgat într-un costum din hârtie care foşnește la fiecare pas şi în care arată ca o combinaţie între un cadavru şi un clovn. În momentul ăsta n-ar avea nimic împotrivă dacă l-ar vârî într-un sertar de aluminiu şi l-ar împinge spre perete cu o etichetă agăţată de degetul de la picior. În sfârşit ar fi răcoare şi linişte. În sfârşit ar reuşi să doarmă.

I-au luat cheile de la casă şi acum îi iau şi casa. Pe *9*

9

stradă stau trei poliţişti în civil şi ţin sub observaţie clădirea, tocmai ca să-şi dea seama dacă e ţinută sub

observaţie. Pe hol, un bărbat e întins pe burtă, are căşti pe urechi şi o cutiuţă neagră lângă el, şi bâjbâie cu o şurubelniţă minusculă la mufa telefonului. Altul stă sprijinit de perete, îi dă indicaţii preţioase şi scutură scrumul pe parchet. La masa din bucătărie stă inspectorul de poliţie Sandstrom şi-şi pregăteşte un sandviş cu şuncă, muştar şi castraveţi. A întrebat dacă poate să „împrumute” nişte *prosciutto di Parma*. Pe canapeaua din camera de zi, pe care de acum încolo Sebastián o va asocia tot timpul cu cea mai proastă zi din viaţa lui, o femeie minioană, cu picioare subţiri, înfofolită în haine de lână de culoarea muşchiului, stă ghemuită şi-şi vâră nasul cârn în albumul cu fotografii de familie. Nicio pasăre îmbrăcată în haine n-ar arăta mai exotic. Asta e filmul experimental pe care l-am aşteptat atâta, îşi spune Sebastián.

Dimineaţa devreme, când a pornit pe strada Heinrich von Stephan, i s-a făcut rău din cauza sentimentului de uşurare că de acum încolo cineva autorizat se va ocupa de cazul său. Declaraţia, lucrul de care s-a temut cel mai mult, s-a dovedit a fi sarcina cea mai uşoară. N-a trebuit decât să explice ce s-a întâmplat (automatul cu dulciuri, jucăriile de pluş triste, Vera Wagenfort) şi să-şi şteargă din minte singura propoziţie care i se învârtea în cap: Dabbeling trebuie curăţat. După aceea, totul a mers ca pe roţi. Un şir nesfârşit de întrebări referitoare la tot felul de posibilităţi. Dar niciuna despre aceea de a fi omorât pe cineva.

Însă acum tocmai munca celor avizaţi e cea care-l face să se simtă rău. Oamenii par preocupaţi de tot felul de probleme, mai puţin de recuperarea lui Liam. De fiecare dată când încearcă să se convingă că poliţia procedează conform unei rutine prestabilite, acelaşi gând îi răsună în cap altfel: sunt doar nişte oameni, incapabili să-şi facă treaba.

Stă în dormitor în faţa şifonierului, smulgând costumul de hârtie de pe el, de parcă ar despacheta un cadou supradimensionat pe care nici măcar nu-l vrea. Vrea

să se întindă pe pat, să-şi piardă cunoştinţa şi să cedeze restul vieţii cuiva care ar putea face cu ea ceva util. În timp ce se îmbracă, îşi dă un ultimatum. Până la miezul nopţii îi mai scuteşte pe poliţişti. Dar după aceea o să le spună ce voiau de fapt răpitorii de la el. C-ar trebui să-l întrebe pe şeful secţiei, pe Schlüter, unde e Liam.

Pe hol, tehnicianul ridică degetul mare ca să semnalizeze că a stabilit legătura. Psihologul zâmbeşte când îl vede pe Sebastián intrând în camera de zi: sub ciocul de pasăre se iveşte o despicătură orizontală. N-a spus nimic despre faptul că Sebastián încearcă să ascundă o dramă de familie cruntă. Dar îi urmăreşte fiecare mişcare cu coada ochiului şi frunzăreşte de-o veşnicie albumul acela. Primii ani de viaţă ai lui Liam sunt *9*

documentaţi în detaliu. După aceea, urmează doar câteva fotografii în care nu apare deloc, având în vedere că le-a făcut chiar el.

— Termin imediat. Şi-apoi începem.

Psihologul l-a convins că va trebui să-i povestească despre cele petrecute şi lui Maike. Dacă el nu e în stare, o să sune ea la Airolo. Munca asiduă depusă de tehnicieni pentru a înregistra convorbirea pare să indice faptul că toată lumea e convinsă de acelaşi lucru: Liam a fost răpit chiar de mama lui. Sebastián ştie că există cazuri în care părinţii îşi fură copiii unul de la celălalt. Doar că acum habar nu are cum să le explice musafirilor că în cazul lui această combinaţie e exclusă din *9*

start.

— Gata, acum merge brici, îi anunţă tehnicianul care fuma, ca şi când colegul lui ar fi reparat un veceu stricat.

Îi face cu mâna lui Sebastián şi îi întinde receptorul al cărui cablu se termină în cutia neagră. Sandstrom iese pe hol cu un sandviş cu şuncă. Miroase a muştar, îşi şterge nasul cu mâneca, teşindu-l în sus, ceea ce dă feţei lui o expresie porcină. Psihologul se sprijină de cadrul uşii, se scobeşte între incisivi cu unghia şi dă din cap prietenos

spre Sebastián. Dac-ar fi după el, l-ar suna pe Oskar, nu pe Maike, şi l-ar ruga să repete ce-a spus noaptea trecută: „Vrei să vin la tine?”

De data asta, Sebastián i-ar răspunde cu „da”.

Ridică cu greu receptorul demodat. În timp ce formează numărul hotelului din Airolo, are senzaţia că privirile poliţiştilor i se înfig în spate.

Era de aşteptat. Maike nu e în cameră. N-a plecat într-o excursie în Alpi ca să zacă într-o cameră de hotel. Face o tură, nu? De o sută de kilometri, nu-i aşa? Nu, sigur că nu şi-a luat mobilul, adevăratul lux constă tocmai în inaccesibilitate. Păi nu? Se aude un râs de expert. Da, cel târziu la cină. O să vă sune ea.

Sebastián o roagă pe doamna psiholog să-i cedeze canapeaua. Nu mai vrea să răspundă la întrebări. Îi roagă pe tehnicieni să oprească televizorul şi muzica. Oftând, poliţiştii încep să scotocească prin rafturile cu cărţi şi reviste, şi se apucă să le frunzărească. Psihologul deschide geamul şi-i urmăreşte pe Bonnie şi Clyde, care par să dezbată mersul lucrurilor în pârâu. Nu se mai aude nimic nou despre A81, acolo unde, după declaraţia lui Sebastián, doi poliţişti discută cu camionagii, femei de serviciu şi angajaţi de la restaurantele din zonă.

Urmează aşteptarea. Între timp, Sebastián a acumulat destulă experienţă în domeniul ăsta, aşa că nu durează mult până să-şi piardă simţul realităţii şi să nu mai ştie ce se petrece în jurul său. Cu capul dat pe spate, se holbează la tavanul a cărui suprafaţă albă se potriveşte perfect cu starea în care se află. În timp ce corpul pare să se scufunde sub un soi de nisip mişcător, conştiinţa se trezeşte şi dă rotocoale line în jurul său. Sebastián are impresia distinctă că timpul îşi iese din matcă. Lanţul secundelor se destramă în particule microscopice. Şinele i se dizolvă, lăsând totuşi în urmă ceva cu care se poate identifica. Un fel de santinele, în afara corpului şi a sufletului. De acolo, Sebastián poate să se gândească liniştit la motivele pentru care s-a agăţat atâta timp de o

teorie care nu reprezintă deloc percepţia sa despre spaţiu şi timp. Nu există lumi paralele printre care să se plimbe. Există un singur cosmos, un bubuit enorm în care, pe lângă propria-i prezenţă, detectează şi alte entităţi. Acestea poartă şi nume precum Maike, Oskar, Liam şi sunt ţesute într-o împletitură de curenţi în care materia şi energia sunt una şi aceeaşi. Şi anume, informaţie. O conştiinţă umană, compusă doar din amintiri şi trăiri, e informaţie pură şi nimic altceva. Oamenii ar trebui să stea la birou şi să-şi ia notiţe, e de părere santinela numită Sebastián. Ar trebui să afle dacă încercarea lui Oskar de a cuantifica timpul prin determinarea exactă a duratei Big Bang-ului se vrea tot o reducere a lumii la o maşină imensă de *9*

Informaţie. Ar trebui să se gândească dacă nu cumva au lucrat amândoi la aceeaşi idee în toţi aceşti ani, chiar dacă au abordat-o din perspective diferite: o teorie conform căreia timpul e produsul conştiinţei cu care se poate identifica, şi asta nu doar în sens filosofic, ci şi fizic. Ar trebui să se ia imediat legătura cu Oskar, oamenii ar trebui să cadă de acord… La auzul soneriei, închipuirile lui Sebastián se destramă şi lasă în urmă un singur enunţ: omul e o gaură în vid.

Cineva intră pe uşa apartamentului. O voce feminină îl numeşte pe Şandstrom idiot şi-l întreabă ce se va mai întâmpla în după-amiaza aia. Bună întrebare. Ceasul lui Sebastián îi semnalează că a stat cinci ore ca să admire suprafaţa albă a tavanului. Femeia intră şi smulge programul TV din mâna tehnicianului care fumează neîncetat. Sebastián îşi aminteşte c-a văzut-o şi dimineaţa, urcând scările în fugă la secţia de poliţie. I s-a părut respingătoare chiar şi aşa, din spate. Acum femeia îşi plimbă privirea prin încăpere, de parcă ar fi pierdut ceva şi s-ar fi întors să-l recupereze. Când se apropie de Sebastián, părul creţ pare simbolul unei nervozităţi perpetue. Sânii mari ies la iveală mai mult decât ar fi cazul prin jacheta tricotată. Striveşte degetele lui Sebastián cu o

fermitate surprinzătoare.

— Rita Skura. Inspector-şef.

Cel puţin îl lasă în pace şi îşi ia colegii la întrebări. Sandstrom şi psihologul împart declaraţia lui Sebastián în mod egal. Nici nu termină bine, că Rita Skura începe să-l înjure pe dobitocul de Schlüter care nu şi-a arătat faţa la spital toată ziua; se plânge că personalul se spală pe mâini ca şi când ar fi inocent; că, în ceea ce priveşte cazul medicului omorât, n-a mai apărut nimic nou şi că, tocmai de aceea, zilele de huzureală le sunt numărate. În timp ce se lamentează, sună telefonul.

Imaginea se blochează şi se transformă într-un haos de nedescris. În mijlocul vorbăriei şi alergării de colo-colo, Rita Skura preia comanda. Trimite un tehnician la aparat, pe Sandstrom pe balcon şi pe psiholog la telefon, împreună cu Sebastián.

— Răspundeţi doar când vă fac semn. Trageţi de timp. Faceţi pe prostul. Întrebaţi. Aţi înţeles?

— Cred că-i nevastă-mea, spune Sebastián.

Rita îşi scutură capul autoritar şi se sprijină de perete cu braţele încrucişate, fără să-l slăbească din ochi pe tehnician. Lui Sebastián îi vine să verse un pahar mare pe ea, s-o împingă şi s-o arunce pe geam ca pe o insectă neajutorată. Când pocneşte din deget, tehnicianul îi întinde receptorul.

— Taţi?

Vocea lui Liam nu se aude doar din difuzorul receptorului, ci şi din cutia lângă care se învârt benzile unui magnetofon.

— Stai aşa, tati. Manno, termină odată!

Liam vorbeşte cu cineva. În fundal se aude un chicotit, ceva bubuie. Apoi copilul se întoarce spre telefon.

— Scuze, râde. Aici există un singur telefon la care se potrivesc doar monede de 50 de centi. Philipp şi Lena mă tot trag de braţ. Li se pare amuzant sau ceva de genul ăsta.

— Liam? spune Sebastián.

— Tati? Te-ai supărat că n-am sunat deloc? N-aveam cum, pur şi simplu. Am plecat imediat, cu tot cu rucsacuri şi corturi. M-au băgat direct la ăia mai mari pentru că le-am povestit ceva despre efectul de focalizare şi despre depăşirea temperaturii de aprindere. Şi despre chestia aia greşită cu pietrele care fac scântei, când de fapt, pentru asta ai nevoie de pirită, şi aşa că m-au luat imediat cu ei…

— Liam! Eşti bine?

Izbucnirea lui Sebastián întrerupe fluxul lui Liam. O ezitare străbate linia, se scurge din aparat, îi cuprinde pe cei prezenţi şi umple holul ca o masă invizibilă, gelatinoasă.

— Da, normal, super, spune în sfârşit Liam. S-a întâmplat ceva, tati?

— Nu, replică imediat Sebastián. E totul în regulă. Doar că mi-am făcut…; griji.

În timp ce Liam se gândeşte, Sebastián îşi muşcă pumnul în locul în care oasele ies la iveală albind pielea, pentru a bloca eventualele sunete nepotrivite, emise de diafragma tremurândă.

— Unor copii le e dor de casă, spune Liam. Poate că şi ţie ţi-e dor de mine? * *7*

E mai mult decât poate suporta. Sebastián trebuie să încheie discuţia. Acoperă receptorul, se dă cu capul de perete, apoi trage din nou aer în piept.

— Te-ai prins! spune pe un ton jovial. Fii atent, Liam, trebuie să închid. Te sunăm… te sun mai târziu. Sau mâine. Adică vin eu la tine.

— Nu! Liam nu-şi poate ascunde dezamăgirea. Nu se poate! Mâine ne gândeam să…

— OK, Liam, distracţie plăcută! Ne vedem! Pa, Liam! Pa!

Receptorul cade, împreună cu Sebastián. Tehnicianul apasă o tastă, se face întuneric. Ceva moale îi închide ochii, vede o geacă străină, miroase a bărbat. Cineva îl aşază cu atenţie pe podea. Diafragma tremurândă îl face să scoată un ţipăt.

Sunt zile în care comisarul Schilf ştie de cum se trezeşte că nu-şi va părăsi locuinţa pe uşa de la intrare. Moşmondește prin casă fără zgomot, îmbrăcat în pantalonii kaki cu buzunare mari, pe care i-a cumpărat dintr-un magazin de haine pentru muncitori şi-i purta dinainte de a fi la modă la cei tineri. Trage geanta de voiaj burduşită de sub pat, iese din dormitor şi apasă clanţa cu ambele mâini, închizând uşa cu grijă. Apoi zăboveşte puţin lângă tejgheaua din bucătărie cu un pahar de Cola prea rece şi se uită prin casă de parcă ar vedea-o pentru prima oară. Timp de cincisprezece ani, aceste încăperi i-au servit drept adăpost, fără a se transforma vreodată într-un cămin. Mai ales în bucătărie se simte aerul acela de articol decupat dintr-o revistă de amenajări interioare. Schilf e înconjurat de obiecte lustruite de inox şi de aparate de uz casnic de ultimă generaţie, pe care nu ştie să le folosească. I s-ar părea de-a dreptul ridicol să stea pe un scaun dintr-ăla de bar. E o bucătărie tipică de burlac, după cum i-a explicat şi proprietarul, iar chiria e mică în comparaţie cu preţurile din Stuttgart. Din obişnuinţă, Schilf a lipit câteva cărţi poştale pe frigider. Sunt cu Mallorca, Lanzarote şi Gran Canaria. Le-a cumpărat în concediu.

Nu sunt scrise pe verso. Lasă paharul pe tejghea, scutură coşul de pâine, pune la loc fructiera nefolosită şi aruncă ziarele de pe pervaz, apoi deschide fereastra.

Bătând în retragere, noaptea împroaşcă bombe de vopsea colorată pe linia orizontului, spre est; apoi trasează nişte graffiti din nori, pe care soarele le va şterge în curând de pe zidurile zilei care tocmai începe. Printr-o fantă între clădiri, Schili se uită în jos spre intersecţia goală care lasă impresia că maşina nu s-a inventat încă, sau că, dimpotrivă, a fost deja uitată. Un trecător singuratic se plimbă pe lângă case, o fi vreun muncitor care tocmai a ieşit din schimbul trei sau vreun artist care suferă de insomnii. Are gulerul ridicat, deşi temperatura nu mai scade nici noaptea sub douăzeci de grade.

Comisarul îşi răsuceşte încheietura: e patru şi

jumătate, duminică dimineaţă; poate ar trebui să ceară drepturi exclusive pentru ora asta. Nu-l mai deranjează de mult să se trezească devreme. Reuşește să deschidă ochii şi să se dea jos din pat la orice oră din zi sau din noapte, de parcă n-ar fi dormit deloc şi n-ar fi avut niciun vis, rătăcind pe coridoarele pe care omul îşi petrece mai mult de o treime din viaţă. Să se trezească devreme fără nicio problemă face parte dintre puţinele calităţi dobândite odată cu vârsta. Când era tânăr, Schili se gândea că n-o să îmbătrânească niciodată. Şi că, atunci când îmbătrâneşte, omul nu se mai bucură decât de mâncare.

Zâmbeşte şi pune piciorul pe gratiile de pe refugiul scării de incendiu care, în ciuda grijii lui de a nu face zgomot, începe să se clatine şi să zornăie. Nici el n-ar putea da o explicaţie plauzibilă pentru modul acesta de a-şi părăsi propria casă. Uneori simte nevoia de a contracara felul grotesc în care realitatea o ia de cele mai multe ori pe arătură. Înainte de a închide fereastra, aruncă încă o privire spre cameră. Nu mişcă nimic. Totul pare la fel, ca şi când comisarul ar trăi singur de-o veşnicie. Când priveşte în urmă cu vreo douăzeci de ani, Schilf vede un om cu totul normal. Un om cu slujbă, cu un cămin, cu hobby-uri, chiar şi cu familie. Dar a urmat ruptura. În timpul unei misiuni, Schilf a împuşcat un bărbat care s-a întins doar ca să-şi scoată din buzunar cheile de la maşină. Sau poate că într-un weekend, când Schilf a plecat la vie, un presupus criminal l-a împins de pe carosabil – nevasta şi băieţelul lui erau pe bancheta din spate. Comisarul susţine că nu-şi mai aminteşte ce s-a întâmplat. „Ruptura” este numele convenţional al catastrofei care pare să-i fi provocat tulburările de memorie.

Ceea ce a urmat după ruptură necesita o persoană nouă. Dintre rămăşiţele existenţei sale, Schilf le-a selectat doar pe cele în stare de funcţionare. Printre ele se afla şi munca pe care o făcea mult mai bine decât colegii lui cu funcţii similare. Dimineaţa se trezea. Se hrănea în condiţii normale, apela la mijloace de transport în comun şi

cunoştea locul în care i se afla patul, în zadar aştepta însă ca aceste activităţi să însumeze viaţa unui om nou şi sănătos. Problema era că nu reuşise. să-şi pună capăt zilelor, chiar dacă cel care le trăia era de mult terminat. La un moment dat a înţeles că trebuie să meargă mai departe. Aşa că a devenit un specialist al mersului mai departe. Până când s-a poticnit de două lucruri care l-au dezechilibrat: de o femeie şi de o condamnare la moarte.

Vestea referitoare la condamnarea la moarte a primit-o stând într-un fotoliu Chesterfield care-l făcea să transpire şi ale cărui perne scârţâiau obscen. Acest fotoliu face parte din camera amenajată în stil englezesc a unui bărbat, în care medicul de familie al lui Schilf îşi conduce pacienţii după ce le-a iluminat diverse cavităţi ale corpului. Podeaua e acoperită de un covor gros, pereţii, de lambriuri închise la culoare şi cărţile de literatură clasică, decorate cu litere aurii, sunt accesibile prin intermediul unei scări mobile.

Femeia cu care s-a întâlnit reprezintă exact opusul camerei de bărbat. E brunetă, cu părul ondulat, cu un nas cârn, sfidător, ochi blegi care oglindesc obiectele din jur şi o constituţie care i s-ar potrivi mai bine unei fetiţe decât unei femei de patruzeci de ani. Comisarul a cunoscut-o la scurt timp după vizita fatală la medic, în zona pietonală a Stuttgart-ului. Mai bine zis, ea s-a ciocnit de el fiindcă el se oprise brusc. Asfaltul părea să se fi deschis sub picioarele lui, lucru care i se întâmpla pe atunci destul de des. Avea senzaţia că vede prin gaură un gol ameţitor, că se află undeva în afara spaţiului şi a timpului, unde toate lucrurile au legătură unul cu celălalt.

Încă din copilărie, comisarul crede că în substraturile lumii reale se găseşte un soi de substanţă arhaică a realităţii. Nişte persoane mai importante decât el s-au referit la numen1, la fiinţa propriului nostru sine[11] sau, pur şi simplu, la informaţie. Comisarul vorbeşte azi despre

11 Ding an sich (germ.) - termen folosit de Immanuel Kant.

„codul sursă”[12], referindu-se la ceva ce se ascunde sub suprafaţa vizibilă şi utilizabilă a cotidianului. Îi place această expresie care compară realitatea cu o maşină fabricată de om, cu un produs inteligent al intelectului. Fiindcă, după părerea lui, realitatea nu e altceva decât o creaţie care se naşte în fiecare secundă în capul fiecărui observator, fiind astfel *adusă pe lume*. De câtva timp, comisarul a dezvoltat o metodă de a descifra codul sursă. Aşa reuşește să-şi rezolve şi cazurile. Faptul că uneori pământul se deschidea sub picioarele lui, precum şi durerile de cap recurente erau motivele vizitelor sale timpurii la medic.

În spatele său foşneau pungi de plastic. Apoi s-a auzit un ţipăt şi cineva s-a ciocnit de spatele lui. De fapt, lovitura ar fi trebuit să-l dărâme. Deja îşi închipuia c-o să cadă, dar nu simţea teamă, ci mai degrabă nevoia de a se întoarce după agresorul său, odată aterizat pe pământ solid. Văzându-i expresia feţei, femeia a râs scuturându-şi pletele, fără să se sinchisească să-şi ceară scuze. În schimb, după ce comisarul şi-a văzut din nou de drum, a continuat să meargă în spatele lui de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu şi-au dat mâna şi nici nu s-au prezentat. A târât-o prin tot oraşul ca pe o baliză de ancorare. După vizita la doctor, avea de gând să facă ceva normal, de pildă, să-şi ia o bucată de pizza. Acum însă se punea problema cum să scape de noua sa cunoştinţă. Îşi căra pungile de plastic în care, cum s-a adeverit mai târziu, avea tot ce-i trebuia pentru supravieţuire, şi-l urma pe comisar fără să se mire de ce trec în repetate rânduri pe lângă acelaşi colţ de stradă. Schilf nu avea prea multă fantezie, iar trotuarul era prea mic ca să varieze o plimbare atât de lungă. În timp ce aşteptau pentru a zecea oară la acelaşi semafor, traversând aceleaşi străzi şi admirând în treacăt aceleaşi vitrine, femeia i-a povestit încontinuu despre ea.

A început să câştige bani de la vârsta de şaisprezece

12 Source code (engl.) - termen folosit în programare.

ani, pozând ca model la cursurile de desen ale Facultăţii de Arte Plastice, astfel că n-a mai simţit nevoia unei educaţii serioase. Cu timpul, pictorii au devenit mai renumiţi şi plata, mai consistentă. Şi-a dat seama repede că nu o plăteau doar ca să stea goală, ci şi pentru puterea de a nu se mişca ore-n şir. Ajunsese o maestră a ignorării durerii fizice – şi asta în încăperi animate doar de scârţâitul cărbunelui, de curentul înţepător şi de oftatul ocazional al artistului. Spre bucuria artistului, era capabilă să înlemnească într-o poziţie ca şi când s-ar fi speriat de ceva şi s-o menţină toată după-amiaza. Lumea a început să vorbească despre talentul ei, aşa că avea de lucru tot timpul. Existau atât de multe picturi cu ea, spunea femeia, încât nu mai era nevoie să se întrebe cine e. În timp ce alţii stăteau aplecaţi peste dosare prăfuite în birouri cenuşii, ea se relaxa cu o cană de cafea cu lapte pe terasa ei preferată şi lăsa vântul să-i mângâie faţa. Nu s-a gândit că va trebui să-şi schimbe vreodată stilul acesta comod de viaţă, îi spune lui Schilf. Până când ortopedul i-a interzis să mai facă pe modelul, dacă nu voia să-i înţepenească de tot spatele, genunchii şi coatele de la atâta stat pe loc.

Apoi femeia l-a întrebat ce părere are despre povestea asta, după ce au trecut de uşile de sticlă de la McDonalds spre piaţa din faţa castelului. Comisarul nu şi-a dat seama că tiradele femeii voiau să-i prezinte, de fapt, o poveste. Un om care nu trebuie să se întrebe cine e nu prea le are cu arta povestitului.

Ultima remarcă a spus-o cu voce tare şi femeii i-a plăcut observaţia. A râs. La picioarele ei, vrăbiile ţopăiau printre ambalajele de bomboane şi mucurile de ţigară purtate de vânt; era o zi mai răcoroasă. Plimbarea îndelungată l-a epuizat atât de tare pe comisar, încât gândul la mâncare şi la o ceaşcă de cafea i-a dat o stare aproape euforică. Aşa că au intrat împreună într-un restaurant, cât se poate de bine dispuşi. Schilf i-a deschis uşa femeii, având impresia că cei care ieşeau se holbează la el, apoi a urmat paşii hotărâţi ai însoţitoarei lui până-

ntr-un loc situat pe colţ. Femeia s-a lăsat istovită pe bancă, şi şi-a aranjat cu mişcări line umerii jachetei. Conform diagnosticului ortopezilor, economiile îi mai ajungeau doar pentru câteva săptămâni. Asemenea greierului din fabulă, nici ea nu şi-a făcut griji pentru zilele grele de iarnă. De aceea, căuta pe cineva care să aibă grijă de ea.

Abia în clipa aceea a înţeles comisarul ce se întâmplase de fapt. S-a aşezat, apoi s-a ridicat şi a întrebat-o dacă poate să-i comande ceva. Un hamburger, de pildă, sau nişte plăcintă cu mere. Sau nişte măruntaie de pui pane. Cu o privire neajutorată şi aproape tandră, femeia l-a obligat să se aşeze la loc ca un om respectabil şi să fie atent să facă semn unui chelner. Acum comisarul ştia ce-o să se întâmple, dar intuia ceva mai mult, începea să bănuiască din ce în ce mai mult că de fapt femeia aceasta, pe care cineva i-a trimis-o la pachet cu condamnarea la moarte, nu exista cu adevărat. O persoană care cerea meniul la McDonalds se potrivea prea bine în schema ciudată pe careşi-o imagina. În starea ei nu era deloc de mirare dacă ar fi luat-o razna dintr-odată, spuse femeia şi continuă să-l privească cu ochi strălucitori. Dar ceea ce credea că-i rezervă viaţa i se părea mult mai tentant decât orice fel de iluzie.

Înainte ca Schilf să se fi dus la casă să comande ceva de la o fată lividă, i-a dat femeii adresa lui şi cheia de la apartament. Când în seara aceea a ajuns acasă de la serviciu, femeia făcuse deja curat, dăduse cu aspiratorul, aşternuse patul şi gătise şi o ciorbă. La cea de-a doua masă comună, i-a dezvăluit şi numele: o chema Julia.

Asta se întâmplase cu patru săptămâni în urmă. Între timp, comisarul se străduia să nu mai facă zgomot cu trezitul devreme, cum era obişnuit. În pat mai eră cineva: noua lui prietenă, care dormea.

Schilf păşește cu grijă pe grilajul în mişcare. Trage în piept aerul mult prea cald al dimineţii şi priveşte faţadele caselor vecine. După geamurile astea întunecate, oamenii dorm înghesuiţi unul lângă celălalt sau claie peste

grămadă ca nişte larve umflate. Această imagine nu-i un stimulent prea vesel ca să-şi continue voios existenţa. Nu trece bine de jumătatea treptelor, că observatorul interior se şi sesizează imediat.

Comisarul Schilf părăsi din nou casa pe scara de incendiu, îi spune vocea din cap. N-avea chef de cazul ăsta.

Schilf cunoaşte vocea asta de mai bine de douăzeci de ani, mai precis, de după ruptura care i-a împărţit biografia în două. Nevoia de a-şi vedea de treabă pe pilot automat şi de a-şi comenta faptele prin vocea din *off* e o boală cronică de care nu s-a putut descotorosi până acum. De aceea, vocea din cap nu mai opune rezistenţă, foloseşte doar perfectul simplu narativ şi se referă la propriul eu la persoana a III-a. Dintr-odată, gândurile sale par o poveste relatată de altcineva care vorbeşte despre el şi despre dimineaţa asta ataşată de pereţii casei cu un fermoar din grilaj metalic. Schilf a învăţat să nu se mai apere de vocea din cap. În general, omul reuşește să se ascundă de tot felul de lucruri, dar nu şi de ceea ce se-ntâmplă în capul său. „Observatorul interior”, acesta e numele cu care şi-a botezat monoloagele interioare. Asta pentru că oamenilor le place să găsească o denumire pentru ceea ce nu pot înţelege. Se mai întâmplă ca observatorul să-l viziteze doar pentru câteva ore. Altă dată, rămâne săptămâni în şir lângă el şi transformă lumea într-un discurs redat de un casetofon căruia îi lipseşte tasta „Stop” şi butonul de reglare, a volumului, şi atunci vorbitorul şi audienţa sunt una şi aceeaşi persoană. Unele întâmplări nu-i provoacă nicio reacţie; pe altele le disecă în amănunt. Când e vorba de un caz complicat, te poţi baza întotdeauna pe el. Cel mai mult îi place să redea ideile comisarului.

Dacă există ceva pe lumea asta de care nu am nevoie acum, ăla e un biciclist decapitat, se gândi comisarul – gândeşte comisarul.

Cu două zile în urmă a fost sunat chiar de şeful poliţiei, care-a subliniat importanţa implicării sale în acest caz. Cei de la Freiburg nu se descurcă singuri, se răţoi

comandantul poliţiei la el. Scandalul medicilor a întors tot oraşul pe dos. Prima oară au murit patru pacienţi bolnavi de inimă, apoi a fost omorât chiar medicul-şef. Până şi capetele seci din presă au depistat legătura. Concediul mai târziu, Schilf! mai întâi clarificaţi treaba cu Dabbeling ăsta!

Altă dată, Schilf ar fi urmat fără să crâcnească ordinele şefului său. Şi acum o face, dar crâcneşte încontinuu. Dacă examinează lucrurile în detaliu, îşi dă seama că-n patul lui doarme o problemă, şi o alta (poate chiar aceeaşi) îl înnebuneşte de cap. Comisarul nu vrea să plece acum la Freiburg. Se simte rău în afara micuţei locuinţe de serviciu de pe strada Heinrich von Stephan. Puţin îi pasă de anestezişti morţi sau de crizele de personalitate ale unui medic-şef. În anii precedenţi a muncit încontinuu şi acum are nevoie de o pauză. Momentan are preocupări mai importante decât Dabbeling care, de altfel, e pe mâini bune cu Rita Skura şi amortizoarele ei.

Schili se gândeşte să fumeze un *cigarillo* pe stomacul gol, apoi se răzgândeşte. Timp de câteva minute, admiră liniştea de deşert a curţii. O pisică ocoleşte cu încetinitorul pavajul proaspăt spălat. Când Schili se pune în mişcare, dispare cu un salt agil în următorul gang.

În unele zile, viaţa nu-ţi lasă altă soluţie decât să intri şi să ieşi din ea prin uşa din spate, îşi spuse comisarul – îşi spune comisarul.

Coboară cu paşi grăbiţi treptele metalice care zornăie. Ignorând pocniturile în genunchi şi umeri, se caţără peste balustrada care fixează scara de incendiu de perete. Mai are doar un metru jumătate, aşa că sare.

Exact două ore mai târziu, Schilf îşi sprijină fruntea de geamul rece al unei ferestre care trepidează şi se resimte după o durere sâcâitoare de cap. Printr-o fantă în rama de jos a ferestrei, aparatul de aer condiţionat îi suflă în faţă. Luând o curbă largă, trenul ocoleşte un oraş micuţ care – cu turnul lui de biserică, făbricuţa şi spaţiile verzi

îngrijite – pare o piesă expusă într-un muzeu în aer liber. Când ultimele vagoane ale trenului Intercity apar în câmpul său vizual, Schili se gândeşte, ca de fiecare dată când călătoreşte cu trenul, la cât de minunată e maşinăria aceasta făurită de om în care are prilejul să stea. Ce de materii prime prelucrează oamenii, cu câtă osteneală răscolesc pământul pentru a le găsi şi pentru a le transforma apoi în ceva util, conform unui principiu nobil, măreţ. Şi cum desăvârşesc ei toate astea pentru un singur scop care, în ciuda eforturilor intelectuale ale celor mai luminate minţi, rămâne totuşi un mister!

Când trenul trece de ultimii copaci ai unei păduri, Schilfâşi întoarce privirea de la fereastră. Lumea devine o zbatere în colţul ochiului stâng.

Într-adevăr, Schilf reuşise să piardă trenul de Freiburg de la ora cinci, deşi ajunsese la timp la gara centrală din Stuttgart. Ceea ce l-a reţinut era o revistă aruncată pe peron, pe care era să şi alunece. A furat-o de la vântul care o frunzărea agitat şi s-a oprit la pagina la care rămăsese deschisă.

În articolul respectiv, un profesor de fizică explica teoriile criminalului cu maşina timpului, adică tocmai cazul pe care Schilf l-a prezentat comisarului-şef de la Criminalistică şi care-i va asigura făptaşului un loc sigur în istoria criminalisticii. În timp ce citea, comisarul avea impresia că rândurile i se adresează doar lui. Stătea cu revista în faţă la coada de la casa de bilete, fără să se dea la o parte la rugămintea unui călător, fără să audă anunţul referitor la sosirea trenului, incapabil să lase revista din mână. Ca apoi să privească uluit în urma trenului care pleca, ferm convins că stă pe locul 42 din vagonul 24, pe care şi-l rezervase, şi că se lasă purtat de tren, fără să se gândească la nimic, spre un univers paralel. Îşi duce bâjbâind mâna la tâmple, de parcă ar căuta comanda cu care să minimalizeze stricăciunile produse. A ridicat prea târziu ochii din revistă şi n-a mai apucat să sară pe una dintre uşi. Un astfel de detaliu infim n-avea cum să se

întipărească deja în memoria universală.

Schilf a rămas singur pe peronul încă greu vizibil în cenuşiul dimineţii, cufundat în gânduri mohorâte, şi a stat acolo o oră fără să se mişte. Nu apucă să-şi dea seama ce s-a întâmplat, că soseşte şi trenul următor.

Intercity-ul în care stă acum e copia fidelă a celui pe care l-a pierdut. Sfidător, Schilf ocupă locul 42 din vagonul 24. Îşi aşază picioarele ba în stânga, ba în dreapta genţii de voiaj, îşi pune mâinile pe genunchi şi îşi îndreaptă spatele. În poziţia asta reuşește să reprime migrena care începe să-l sâcâie din nou şi să uite un timp de existenţa celor două benzi din cap. Ştie deja că vârsta nu l-a ajutat doar cu trezitul devreme şi cu abilitatea de a nu adormi la loc. Înainte de toate, vârsta e un rendez-vous prestabilit cu propriul corp, un dialog cu furtunuri, filtre, balamale şi pompe, care şi-au făcut treaba în secret ani în şir ca apoi să se trezească brusc şi să cerşească atenţie. Cartografierea propriului corp este totuna cu a muri; găsirea sa înseamnă moartea, se gândeşte comisarul care respiră încet în ritmul trenului. Pentru a o sută oară, îşi dă seama că viaţa lui de rezervă prost compartimentată a deraiat din nou. îl cuprinde o veselie absurdă. Sufleteşte, se simte plin de energie cum nu s-a mai simţit de mult, şi asta chiar acum: când a ajuns la capătul puterilor.

Afară, peisajul şi-a oprit derularea, câţiva pasageri urcă, alţii coboară. Schilf ridică geanta şi o pune lângă el ca să elibereze locul de alături. Revista care l-a ţinut cu sufletul la gură până acum se iveşte ca un rulou greu de ascuns din buzunarul lateral. Dacă a înţeles el bine, profesorul de fizică vrea să ofere o explicaţie plauzibilă pentru crimele tipului cu maşina timpului. Cu toate că nu-i clar dacă apărătorul teoriei lumilor paralele îl susţine pe acesta sau doar explică. Comisarul mai caută o dată pagina de cuprins. Fotografia arată un tip blond şi zâmbitor. Pare un om fericit. Lui Schilf îi place comentariul de sub poză: Tot ce se poate întâmpla se întâmplă. Propoziţia asta se potriveşte în mod ciudat cu ideile sale vagi despre codul

sursă, chiar dacă exemplul cu timpul ca spumă alcătuită din nenumărate bule i se pare mult prea şablonard.

Încă din copilărie l-a fascinat ideea că lumea ar putea fi alcătuită altfel decât o pot percepe simţurile umane. Vara, micul comisar zăcea pe pajiştea grădinii din spatele casei părinteşti şi discuta cu un fluture dacă nucul de lângă zid e acea imagine unică percepută de ochiul omului sau un conglomerat de două mii de nuci suprapuşi, cel din ochii faţetaţi ai insectei. Discuţia n-a avut un deznodământ clar pentru că atât comisarul cel mic, cât şi fluturele aveau dreptate, fiecare din perspectiva lui. Fluturele acesta, liliecii ghidaţi de sonarele lor şi musculiţele de oţet l-au învăţat pe Schilf că timpul, spaţiul şi cauzalitatea sunt chestiuni de perspectivă, în sensul adevărat al cuvântului. Stând aşa pe iarbă, în acelaşi timp relaxat şi preocupat, îi venea uşor să se ridice preţ de câteva clipe deasupra peisajului obişnuit şi să plutească peste un haos imperceptibil pentru ochiul liber. Ce drăguţ vorbeşte singur, îi spunea un părinte celuilalt. Nu mult a lipsit să-şi piardă uzul raţiunii la vârsta de zece ani.

Între timp, introspecţiile copilăroase s-au transformat într-o metodă de lucru, singura diferenţă fiind că acum Schilf nu mai avea timp să stea culcat în grădină. Cu o forţă de penetrare dureroasă, forează suprafaţa vizibilă din descrierile locurilor unde s-au petrecut diverse crime şi declaraţiile martorilor, până când aceasta a devenit destul de poroasă pentru a scoate la iveală codul sursă, singura realitate valabilă. Coincidenţele le interpretează drept metafore, opunerile de rezistenţă i se par oximorone, apariţiile repetate ale unor detalii le descifrează ca fiind laitmotive. Dacă simte un gol în stomac de parcă s-ar afla pe o pistă de decolare, chiar în mijlocul zenitului parabolei, apucă din instinct primul obiect care-i cade în mână (marginea mesei, cadrul uşii, marginea chiuvetei) şi culege roadele străduinţelor sale: intuiţii, închipuiri, déjà vu-uri.

Colegii de serviciu nu înţeleg metodele lui de lucru; ei văd doar rezultatul. Îi strâng mâna, când e prezent, îl

numesc un vizionar genial, iar pe la spate îl bârfesc ca pe un norocos ordinar. Când a rezolvat misterul crimelor cu maşina timpului, s-a spus că n-a făcut altceva decât să piardă vremea zile-n şir, până când criminalul s-a prezentat la el personal, rugându-l prietenos să-i înregistreze declaraţia.

De fapt, comisarul muncea săptămâni la rând la consolidarea propriilor convingeri şi la depistarea fiecărui fir care-l lega de criminal. Combinând meditaţia cu studiul documentaţiei, aştepta ivirea unei dovezi care să-i spună când şi unde va apărea coincidenţa de care avea nevoie urgent. La un moment dat, i-a sunat telefonul şi o femeie care greşise numărul nu mai voia să se oprească, întrebând încontinuu de un anume Roland. Tot în după-amiaza aceea, o pasăre se izbi de fereastra sălii de conferinţe, rămase fără suflare pe pervaz ca apoi, când tânăra inspector-şei se ridică s-o atingă, să zboare de acolo ca şi când n-ar fi păţit nimic. Mai târziu, comisarul se împiedică pe hol şi-şi sparse sticla ceasului de mână, lovindu-se de rama uşii. La coada de la ceasornicarul din Karstadt[13] mai erau doi tineri înaintea lui, dintre care unul semăna leit cu cea de-a treia victimă a tipului cu maşina timpului. Râzând, au schimbat câteva vorbe despre faptul că viaţa fără ceas era nu doar inimaginabilă, dar, în acelaşi timp, şi mult mai plăcută. Comisarul nu şi-a mai lăsat ceasul la reparat şi a acceptat pe stradă un pliant care făcea reclamă la un eveniment care urma să aibă loc la Panorama Café din turnul de televiziune al oraşului. Acasă a dat drumul la televizor. Filmul serii se numea *Vertigo*, era despre o femeie care murise şi se întorsese printre cei vii şi a avut un final pe care comisarul nu l-a înţeles.

A doua zi, Schilf a mâncat prăjiturele cu prune în cafeneaua din turnul TV şi a privit ore-n şir maşinile care-şi urmau traseele complicate pe străzile întortocheate şi Munţii Pădurea Neagră pierzându-se în ceaţă. Ceasul stricat l-a pus pe masă, lângă el. Când tipul de la masa

13 Magazin universal.

alăturată s-a aplecat să noteze ceva într-un caiet de matematică, o pasăre s-a izbit de geamurile mari ale turnului. Din cauza sperieturii, comisarul îşi scăpă ceasul pe jos. Vecinul său îşi puse creionul după ureche şi ridică ceasul. Au început să discute. Tânărul purta o cămaşă albastră şi pantaloni albi la cureaua cărora îşi ataşase telefonul mobil într-un suport de piele. După două ore de discuţii însufleţite, comisarul l-a rugat să-i împrumute telefonul pentru un apel scurt. După ce tânărul i-a întins mobilul, comisarul s-a dat doi metri mai încolo şi şi-a anunţat colegii din conducere. Abia mai târziu s-a adeverit că noua sa cunoştinţă se numea Roland.

Nu va uita niciodată privirea plină de reproş a criminalului în momentul arestării. Tânărul avusese încredere în el din prima clipă şi-i povestise că a venit din viitor pentru a efectua nişte experimente revoluţionare. Lucra la rezolvarea paradoxului strămoşilor. Voia să demonstreze că schimbările din trecut nu aveau nicio influenţă asupra evenimentelor din viitor; că omul şi-ar putea omorî strămoşii dacă ar călători în timp, fără a-şi pune în primejdie propria existenţă din viitor. Schilf l-a mai ascultat o jumătate de oră, până când în cafenea au intrat doi poliţişti în civil, care l-au arestat pe tip într-un fel atât de elegant, încât cei din cafenea n-au observat nimic.

La audieri, criminalul a prezentat în detaliu vieţile victimelor sale, până în anul 2015. În pragul disperării, i-a asigurat în mod repetat pe cei prezenţi că, în viitor, morţii erau perfect sănătoşi, unii din ei însuraţi şi având cariere strălucite. În privinţa aceasta, experimentul fusese un succes. El nu era ca ceilalţi, strigă. Nu trăia aici, era doar în trecere, îndeplinea o sarcină de serviciu într-o lume fără consecinţe şi de aceea, nu era capabil să întreprindă nimic premeditat. În hăţişurile timpului, strigă criminalul când Schilf a părăsit încăperea, fiecare clipă era identică cu cea care urma.

Comisarul se sprijini de peretele holului din faţa auditoriului. Ştia că juraţii vor condamna un caz pierdut,

un singuratic, un nevinovat în cel mai tragic sens al cuvântului.

Comisarul îşi freacă faţa cu ambele mâini. Când trenul Intercity ia şi următoarea curbă, descoperă traseul sinuos al unor pescăruşi care urmăresc trenul ca pe un vas de croazieră. Deşi viteza exclude existenţa pescăruşilor şi eventualitatea unei iluzii optice, Schilf e convins că prin ochii întredeschişi vede chiar şi ciocurile portocalii şi capişoanele negre.

Mângâie delicat coperta lucioasă a revistei făcute sul. De fapt, nu conţinutul articolului l-a fascinat atât de mult. Ceea ce l-a vrăjit a fost vocea celui care a scris-o şi senzaţia de familiaritate pe care i-o provoca. În timp ce citea, avea impresia că profesorul de fizică i se adresează lui personal. Mai precis, era vocea cuiva care vorbea cu un prieten. Comisarul e ferm convins: articolul a fost scris de cineva care nu crede nici măcar în propriile teorii. De o persoană care se îndoieşte radical de esenţa realităţii, un om plin de îndoieli, cineva care s-a pierdut într-un labirint. Mai există ceva despre care comisarul a aflat tot de la fluturele cu ochi faţetaţi: cel care nu crede în nimic nici nu va şti nimic. Fără un leac împotriva îndoielii n-ai cum să dobândeşti un simţ teoretic al orientării. Schilf nu-şi doreşte nimic mai mult decât să discute despre asta cu acest Sebastián.

Probabil că are nevoie de un profesor de fizică pentru craterele care se deschid din nou sub picioarele lui. Nicidecum de un medic.

Medicul de familie n-a făcut altceva decât să-i pună o grămadă de întrebări. S-a interesat de succesul cazurilor pe care le investiga şi de preţul din ce în ce mai mare pe care trebuie să-l plătească pentru asta – tulburări de memorie, migrene bruşte, pierderea simţului realităţii. La o săptămână după aceea, l-au vârât ca pe o pâine într-un tunel ca să repare nucleele atomilor din capul lui cu ajutorul câmpurilor magnetice. Puţin mai târziu, s-a trezit în aceeaşi cameră lambrisată de aristocrat, iar

recepţionerul l-a servit c-o cafea ca să aibă în ce mesteca. Schilf aruncă în ceaşcă un cub de zahăr după celălalt şi amestecă neîntrerupt. Între timp, medicul de familie îi prezentă chiriaşul clandestin care ocupase un locşor privilegiat chiar la mansarda lui. Numele: *Glioblastoma multiforme*. Vârsta: în orice caz, câteva luni, poate chiar ani. Mărime: trei virgulă cinci centimetri. Locul naşterii: lobul frontal, o idee mai în stânga faţă de linia de mijloc. Funcţia: producerea tulburărilor de memorie, a migrenelor cronice şi a pierderii simţului realităţii.

În ceaşca lui Schilf, zahărul se dizolva în lichidul răcit, transformându-l într-o soluţie vâscoasă. A fost nevoit să se oprească din mestecat, ca medicul să-i poată palpa mâinile. Pe masa din faţa lui se afla rezultatul tomografiei computerizate, o fotografie în tonuri gri, care lui Schilf i s-a părut atât de decorativă, încât s-a gândit s-o înrămeze. Dar fiindcă *Glioblastoma multiforme* suna mai degrabă a nume de copac rar sau de insectă diformă, şi-a rebotezat chiriaşul, numindu-l pur şi simplu *ovum avis* – oul de pasăre[14]. În timp ce medicul era ocupat cu completarea biletului de trimitere la un specialist, comisarul se ridică şi îl înştiinţă voios că nu avea de gând să se mai întoarcă la vreun control. Nu intenţiona să se lase consultat nici de acel renumit specialist. Cineva care-a participat la nenumărate autopsii nu se lasă convins de necesitatea găuririi propriului craniu.

— Mai eşti? Mă auzi? Fir-ar să fie.

Comisarul îşi scutură capul zâmbind şi-şi îndreaptă şira spinării până trosneşte. Două rânduri mai în spate, cineva butonează nervos tastele telefonului mobil.

De când s-a inventat telefonul mobil, oamenii au găsit în sfârşit un ventil prin care să-şi exprime nesiguranţa metafizică şi îndoiala în existenţa altor lumi. Mă auzi? Mai eşti? Cine ar vrea să presupună că celălalt e acolo şi că-l aude cu adevărat? Fiecare fiinţă raţională e un solipsist

---

14 Joc de cuvinte intraductibil : Vogelei (germ.) - ou de pasăre, einen Vogel haben (germ.) - a fi scrântit, nebun.

înnăscut şi-şi trăieşte viaţa încercând să ignore tocmai asta, e de părere comisarul. Şi el ar avea un motiv să-şi pescuiască mobilul din geantă şi să formeze numărul de acasă, aşteptând să-i răspundă prietena lui cea nouă, despre care în continuare crede că nu există aievea. Mai eşti? Aceeaşi întrebare şi-ar putea-o pune şi sieşi şi oului de pasăre din cap. Dacă e să se ia după spusele medicului de familie, nu mai are decât cel mult câteva luni în care să-şi mai poată da întâlnire cu ceea ce oamenii numesc şinele lor. Ar avea nevoie de acest răgaz pentru a rezolva un caz în care principalul inculpat e chiar el. Ar trebui să clarifice dacă există vreo legătură între prietena lui şi oul de pasăre. Poate criminalul cu maşina timpului e un complice, iar profesorul de fizică, un martor important. Mai mult decât atât, comisarul ar trebui să sudeze nişte crăpături mai mari pentru a afla în ce măsură cioburile spulberate ale biografiei sale se pot integra într-un tot complet. Cu puţină răbdare, ar găsi o soluţie, una pe care n-ar înţelege-o nimeni în afara lui. Fiindcă, până la urmă, nu în fiecare zi te declară cineva, în decursul câtorva ore, şi mort, şi bărbatul vieţii sale. Înainte de a-şi face ieşirea, omul are voie să-şi ia un răgaz pentru a-şi împlini viaţa.

Undeva, la o distantă din ce în ce mai mare, Julia se întoarce pe partea cealaltă şi suspină în somn fiindcă, încetul cu încetul, în camera strâmtă se face din ce în ce mai cald. Când Schili se gândeşte la ea, la această făptură moale, grea de somn din patul lui, care ziua îi deretică prin cameră cu cea mai mare naturaleţe şi care-i citeşte cărţile, radiind de fericire în tot acest timp ca un căţelandru, stomacul i se strânge, răscolit de un amestec de teamă şi bucurie. Nu crede în puterea salvatoare a iubirii, aşa că nu are de gând să ia în seamă nişte impulsuri care-l fac să simtă fluturi în stomac. Şi totuşi, nu vrea să moară – deocamdată nu şi-a încheiat socotelile cu lumea. Un lucru e clar: Schilf şi comisarul trebuie să se grăbească dacă mai vor ceva unul de la celălalt.

După ce schimbă trenul la Karlsruhe, comisarul

decide să-şi dezactiveze gândirea. Scoate din geanta de voiaj un suport de piele şi din el un aparat argintiu-mat, de mărimea unui pachet de cărţi. L-a primit cadou de la prietena lui. S-a gândit că jocul regal i s-ar potrivi perfect, mai ales dacă cineva ar scrie vreodată o carte despre el, în care ar apărea drept comisarul pasionat de şah, asemenea lui Sherlock Holmes, detectivul violonist. Schilf a renunţat să-i mai explice că el nu e detectiv şi nici vioara nu-i un joc de strategie, şi a acceptat cutiuţa cu un mulţumesc. Dacă apeşi butonul de start, ecranul se iluminează în culoarea albăstruie a revărsatului de zori. Regulile jocului le-a învăţat de la un coleg de facultate, dar jocul jocurilor n-a reuşit să-i capteze atenţia. Însă de când a văzut micul computer, nu-i mai vine să-l lase deloc din mâini. Julia se bucură că darul ei a avut succes. Când tastează butoanele din jurul ecranului albăstrui, ea se lasă pe mânerul fotoliului, se uită peste umărul lui şi-l gâdilă cu pletele, până când pierde şi se duce să ia masa cu ea.

Dacă apasă un anumit buton, îi apar rezultatele partidei întrerupte în seara precedentă. Ca de obicei, e rândul lui. Maşinăria nu calculează mai mult de câteva secunde, pe când el are nevoie de o jumătate de oră pentru fiecare mutare. îl aşteaptă răbdătoare tocmai pe el, cel care nu-i în stare să rezolve nici cel mai simplu algoritm şi joacă sub deviza „merge încercat”, încercând tot felul de combinaţii dubioase de-ţi stă» >

mintea-n loc. Aparatul îl lasă să comită greşeli fără nicio legătură, astfel încât, la sfârşitul partidei, n-are senzaţia c-a fost învins, ci că mai degrabă şi-a dat şah mat singur.

La Offenburg, lansează cu un nebun un atac îndrăzneţ asupra reginei, pe care crede că l-a pregătit din timp, avansând un flanc de pioni. Cei mai hotărâţi erau micii soldaţi care mărşăluiau spre duşman şi pe care doar un rând îi mai despărţea acum de regina din tabăra opusă. În glumă, Schilf îşi imaginează că regina străină seamănă cu Rita Skura. În fundal, câţiva ofiţeri entuziasmaţi

lucrează la un plan diabolic. E ceva ce n-a mai făcut niciun jucător profesionist. Ceva ce nici n-a funcţionat până acum.

Într-adevăr, armata lui Schili se luptă pentru supravieţuire, în timp ce trenul intră în gara centrală din Freiburg. Pe peron, pasagerii în aşteptare îşi aruncă bagajele pe jos şi-şi acoperă urechile cu mâinile. Scârţâitul infernal al roţilor opreşte timpul preţ de trei secunde. Comisarul îşi adună grăbit catrafusele de pe banchetă.

Trecând pe lângă şirul interminabil de geamuri verzui ale trenului, se întreabă pentru *a mia oară* de ce-a jucat împotriva unui adversar atât de puternic fără să apeleze la tasta care anulează mişcările greşite. În viaţa de zi cu zi ar fi recunoscător dac-ar putea să şteargă o grămadă de greşeli. Ar da o turnură nouă şi partidei aceleia, care pe vremuri s-a terminat într-un şah mat abrupt, şi ar face asta fără să ezite. Poate că deviza „atins-învins” nu-i o regulă la şah, ci mai degrabă o chestiune de caracter, îşi spuse comisarul – îşi spune comisarul.

La capătul peronului se află un automat de cafea, în faţa căruia o femeie îmbrăcată cu o rochie înflorată şi o jachetă împletită îşi aşteaptă paharul. Nu se oboseşte să se întoarcă.

— Schilf. Felicitări pentru promovare.

Are suficient timp să-şi revină din şoc, în timp ce Rita Skura urmăreşte ultimele picături de cafea care se scurg în pahar. Îl ia de sub robinet şi bea prima înghiţitură înainte de a-şi întinde mâna dreaptă către comisar, un gest care, în ciuda istoriei sale culturale de câteva mii de ani, pare ameninţător din partea ei. În clipa următoare se repede la geanta de voiaj, încercând să-l ajute la cărat, mişcare pe care Schilf vrea s-o împiedice cu orice preţ. Trag amândoi de geantă înainte şi înapoi, până când Rita Skura acceptă prima înfrângere din ziua aceasta. Merg unul lângă celălalt fără să scoată o vorbă. Comisarul îşi cercetează pe furiş fosta studentă; observă scobitura adâncă de deasupra nasului, buzele ţuguiate pe care le

umezeşte din când în când în cafea. Se bucură s-o revadă. Încă de la Academie îi plăcea ambiţia ei, bărbia care-i tremura încordată, toate gesturile care-i dădeau de înţeles într-un mod foarte emoţionant că fata asta lua lumea prea în serios. Pe vremea aceea aproape c-o invidia pentru credulitatea ei. Privindu-i fruntea încreţită, îi pare rău că a risipit această credulitate copilăroasă cu acel sfat de demult. Capul ei ca un caier nu-i ajunge nici până la umeri. Şi-o amintea mai înaltă.

Rita Skura mai face câţiva paşi, tivul rochiei înflorate îi flutură printre gambe ca un catarg în plină furtună. Pe scările pasajului pietonal îl depăşeşte, vizibil mulţumită că are ocazia de a se uita la el de sus.

— Aţi pierdut trenul? îl întreabă. N-aţi reuşit să vă daţi jos din pat?

— A fost o strategie ca să trag de timp, gâfâie comisarul-şef, urcând treptele. Ca să prelungesc anticiparea.

Rita pufneşte dispreţuitor. A aşteptat o oră pe peron şi, pentru Dumnezeu, n-are timp de pierdut. Când Schilf pune piciorul pe ultima treaptă, îl cercetează pentru prima oară cu mai multă atenţie. Privirea i se plimbă peste tot, îi e greu să se oprească într-un loc; are chipul impregnat de furie réprimată. Comisarul se întreabă de ce nu arată bine, de ce la ea atributele individuale ale feminităţii nu alcătuiesc o femeie frumoasă, ci doar o entitate numită Rita Skura. Venele de pe mâini ies puternic în evidenţă şi amintesc de imaginile din satelit ale Deltei Amazonului, dar ăsta nu este singurul motiv. Cu o mişcare precisă, azvârle paharul într-un coş de gunoi, se ţine cu cealaltă mână de nas şi-l suflă, desfundându-şi urechile. Zici că acum se prăbuşeşte cu avionul, se gândeşte comisarul, în timp ce în lobul stâng simte o străfulgerare până în urechi. Am venit pe lume ca nişte peşti care suferă de rău de mare, se gândeşte comisarul, fără să ştie ce înseamnă enunţul ăsta, şi apucă măciulia în care se termină balustrada. Durerea umflându-se ca un val îl face să

închidă ochii.

Aude înjurăturile trecătorilor nevoiţi să-l ocolească şi vede picioarele Ritei ieşind din pantofii decupaţi, mişcându-şi degetele pentru a ascunde găurile din ciorapi. De fapt, comisarul n-are cum să vadă nimic cu ochii închişi şi Rita Skura nici măcar nu poartă ciorapi.

Schilf deschide din nou ochii şi se holbează la faţa inspectoarei, îngrozit că ea vorbeşte cu întârziere. Buzele i se mişcă de parcă ar fi ale unei actriţe dintr-un film prost sincronizat.

— Cu mine nu e nevoie să faceţi pe nedumeritul, spune ea. Ştiu cu cine am de-a face.

— Mă bazez pe asta, suspină comisarul.

Durerea de cap dispare la fel de repede cum a apărut. Schilf îşi şterge fruntea transpirată cu mâneca. Rita îl priveşte cu sprâncenele ridicate, se întoarce brusc şi o ia din nou din loc, vâslind cu coatele prin aer. Schilf trebuie să se grăbească dacă nu vrea să rămână în urmă. La intrarea în hală insistă să-şi cumpere un sandviş, fără să-şi dea seama dacă-i e foame cu adevărat sau vrea doar să-şi enerveze colega. Ambele senzaţii sunt surprinzător de asemănătoare.

Stau tăcuţi cu coatele sprijinite de blatul lipicios al unei mese, ascultând scârţâitul încet al mozarellei dintre dinţii comisarului.

— Eu fierb în suc propriu în iad, spune Rita pe un ton plin de ciudă, dar şi de admiraţie, şi dumneavoastră staţi şi mâncaţi caşcaval.

Dintr-odată, razele soarelui pătrund într-un mănunchi bogat prin portalul de sticlă de la intrare şi transformă oamenii în siluete fără contur. În mijlocul scenei biblice, o Rita Skura neimpresionatăâşi inventariază pe degete iadul despre care vorbeşte.

— Scandalul medicilor. Biciclistul decapitat. Şi, colac peste pupăză, un nebun care susţine că i-au răpit copilul. Iar copilul nu ştie nimic despre asta.

Schilf îndepărtează sandvişul de gură.

— Chiar aşa?

O bucăţică de roşie cade pe masă, dar Rita o vede şi o vâră în gură.

— Ceva scandal de familie. Tipul anunţă răpirea şi nici nu apucăm să instalăm bine dispozitivul de detectare a apelului, că băieţelul îl şi sună voios din tabără, n-are nicio problemă.

— Şi tatăl?

— Îşi cere mii de scuze şi-şi retrage plângerea, asigurându-ne că nu mai doreşte niciun fel de anchetă.

— Păi nu el decide asta.

— Ştiu. Doar că lucrurile or să se piardă-n ceaţă oricum. Acum avem treburi mai importante.

— Ah, da, biciclistul, spune Schilf. Nu vă faceţi griji din cauza lui.

Îşi duce arătătorul la frunte de parc-ar fi un pistol, şi-l îndreaptă direct spre oul de pasăre – sau cel puţin aşa crede – şi simte ceva pulsând uşor.

— Nu e cazul s-o faceţi pe Superman aici, spune Rita.

— N-am spus-o cu răutate.

— Probabil că v-aţi dat seama în timp ce studiaţi dosarul: biciclistul ăsta era mâna dreaptă a şefului de secţie Schlüter. Ce coincidentă, nu-i aşa?

Comisarul îşi înăbuşă un căscat, îi întinde restul sandvişului şi-şi şterge mâinile cu un şerveţel.

— Presa, spune Rita cu gura plină, ne face zile fripte. Oamenii nu se bucură deloc să vadă zeii în alb arestaţi.

— Şi de asta m-aţi aşteptat o oră la gară?

Rita îndeasă şi ultima bucată de pâine în gură, mestecă mult prea lung şi nu protestează când Schilf scoate pachetul de ţigări din buzunar.

— Am vrut să discut cu dumneavoastră fără să fiu deranjată, spune ea. Pare aproape umilă, faţă de cum i-a vorbit până acum.

— Fumatul e interzis în gară! strigă vânzătorul de la bufet.

— Iar ăsta e un fumător nebun, cu prieteni buni la Inspectoratul de Muncă, replică Rita.

Schilf scoate fumul pe nas şi se uită la jocul luminii în rotocoalele care se ridică spre tavan. Vânzătorul de la bufet se preface ocupat cu spălatul tejghelei.

— Experimente pe pacienţi, spune Rita. O treabă de doi bani. Nu credeţi?

— Tipul cu răpirea, zice Schilf, cu ce se ocupă?

— E profesor de fizică, spune Rita. Dar nu asta ne interesează acum. Încercaţi numai să demonstraţi ceva unui medic. Unul îl acoperă pe celălalt. Tocmai în asta constă talentul lor. Domnule comisar Schilf?

Dar el nu mai aude nimic. Şi-a vârât ţigara între dinţi, a ridicat geanta de pe jos şi a făcut deja câţiva paşi înspre ieşire.

— Haideţi, îi strigă peste umăr.

În spatele uşilor de sticlă ale portalului e un perete de căldură. Aerul tremură deasupra acoperişului micuţului Corsa roşu, parcat în zona interzisă. Din cauza unui acces spontan de politeţe, Rita deschide uşa din spate; impresionat, comisarul se urcă pe banchetă. În zadar a sperat că va avea parte de aer condiţionat. În timp ce Rita încearcă, plină de nervi, să intre în trafic, Schilf mai are timp de o mutare strategică: soluţia de rezervă, calul. Apărarea lui e la pământ, regina e blocată de propriul ofiţer. Singura soluţie e fuga în faţă; următoarea schemă va viza colţul paşnic din curtea regelui oponent. Rita reuşește să se strecoare. Se circulă bară la bară. Privirea ei îl caută pe comisar în oglinda retrovizoare.

— Haideţi să n-o lungim, spune. Voiam să vă propun să-l sunaţi pe şeful poliţiei.

Niciun începător nu face o asemenea greşeală. E de o imprudenţă atât de flagrantă, încât lui Schilf nu-i vine să-şi creadă ochilor când calul dispare cu o scurtă licărire albastră. Cuprins de un spirit de luptă excesiv, a trecut cu vederea descoperirea acelui câmp valoros. Epuizat, se lasă pe spate, sprijinindu-şi capul de tetiera din piele sintetică.

Micul Corsa face parte dintre acele maşini care vor mirosi tot timpul a nou. Comisarul se gândeşte să întrerupă partida. Să-şi predea regele şi să capituleze. Priveşte pe geam nervos. Vede malul râului punctat cu pete albe, e zăpada netopită sau nişte pescăruşi care se odihnesc pe pajişte, cu aripile desfăcute. Sau poate nişte oi care dorm, în caz că oile dorm vreodată; în privinţa asta, comisarul nu e deloc sigur. Rita îşi drege vocea.

— Fiţi atent, spune. Îi ziceţi şefului că avem nevoie de dumneavoastră urgent pentru a rezolva scandalul cu medicii. Şi pe biciclist îl lăsaţi în seama mea. Oricum nu prea v-aţi interesat de el. Îi aruncă o privire pe furiş în oglinda retrovizoare. Cele două cazuri sunt strâns legate. Oricum o să colaborăm, într-un fel sau altul.

Schilf salvează partida. Se gândeşte nostalgic la universul în care n-ar fi făcut acea mutare neinspirată şi-n care ar fi câştigat toate partidele de şah împotriva calculatorului, drept pentru care în lumea asta a trebuit să piardă, fiindcă nu există victorie sau înfrângere totală şi nici adevărat sau fals, ci doar victorie *şi* înfrângere, adevărat *şi* fals.

— M-aţi auzit măcar? întreabă Rita.

— Nu, spune Schilf. Dar pe biciclist puteţi să-l păstraţi. Şi păstraţi şi restul prostiilor ălora. Eu mă ocup de fizician. Şi acum fiţi atentă la drum.

— De ce?

— Din cauza semaforului!

Frâna apăsată până la podea cântă în do diez şi îndoaie corpul flasc al comisarului, susţinut de centura de siguranţă. Acesta îşi mângâie stomacul gemând.

— Vă întrebam, spune Rita pe un ton suspicios, băgând maşina în marşarier ca să elibereze intersecţia, de ce nu vreţi să faceţi ceva pentru care v-aţi deplasat până la noi în mod expres?

În mod expres. Schilf ştie de ce i-a plăcut de ea din start. În felul ei, Rita Skura e la fel de pierdută în spaţiu ca şi el. Îi zâmbeşte amar oglinzii retrovizoare. Dacă drumul

mai durează mult, o să i se facă rău în curând.

— La vârsta mea, spune Schilf, omul nu mai clasifică fărădelegile după notorietatea protagoniştilor.

— Rezultatele dumneavoastră vă contrazic.

— Fiţi atentă la mine. V-am zis că vi-l cedez pe Dabbeling ăsta.

Femeia reuşește cu greu să-şi ascundă bucuria. Ia dintr-o bucată curba spre strada Heinrich von Stephan, ajunge la automatul de la intrare, care-i verifică permisul, şi parchează la umbra unui copac, fiindcă locul de sub acoperişul de tablă s-a ocupat de mult. Mâinile îi rămân pe volan. Ciripitul unei păsări cântătoare se aude surprinzător de strident în liniştea brusc instalată.

— N-am uitat că trebuie să procedez invers faţă de cum îmi dictează raţiunea, spune Rita. Conform acestei reguli, ar trebui să am încredere în dumneavoastră.

— Sunteţi un copil cuminte, spune Schilf.

Momentul de slăbiciune trece imediat. Rita deschide uşa din stânga, pune picioarele pe asfalt şi aşteaptă cu pumnii strânşi să coboare şi comisarul.

— Lucrurile stau în felul următor, spune. Atâta timp cât sunteţi aici, împărţim acelaşi birou. Biroul *meu*.

Încuie uşa maşinii şi-l reţine pe comisarul care vrea s-o ia spre clădire. Schilf o priveşte de sus şi simte pe buze un soi de zâmbet patern.

— Încă ceva, spune ea. În primul rând: fără şmecherii.

— Între timp mi-am făcut şi-o prietenă, spune comisarul.

— Sunteţi sigur că nu-i un asistent social care vă vizitează regulat?

— Nu sunt deloc sigur, spune Schilf. Mă duc sus să iau dosarul fizicianului, apoi fac o vizită noului meu caz. Între timp, dumneavoastră aveţi grijă de geanta mea.

— Şi-n al doilea, ţipă Rita după el, în biroul meu nu se fumează!

După cum se scutură spatele comisarului, se vede

clar că râde.

Capitolul cinci, în care comisarul rezolvă cazul, fără ca povestea să se termine aici

1

Duminică, la zece dimineaţa, Freiburgul nu s-a trezit încă pe deplin. Străzile sunt cufundate încă în umbră. În junii catedralei stau adunate mesele şi scaunele cafenelei, de parcă s-ar teme de aglomeraţia din weekend. Chelneriţele se mişcă grăbit printre ele, împing scaunele la locul lor, mângâie blatul meselor, aşază scrumiere.

Comisarului nu i-a plăcut niciodată în Freiburg. Oamenii i se par prea fericiţi, iar motivul fericirii lor, prea banal. Aici miroase mereu a vacanţă, mai ales când e o zi însorită ca asta. Studenţii îşi ridică posterioarele pe bicicletele vopsite manual. Gospodinele cu basmale se grăbesc spre buticurile cele mai populare. La uşa unui magazin cu produse naturale s-au aliniat deja mămicile cu cărucioare. Aici nimeni nu pare să se gândească prea mult la sensul vieţii. Comisarul descoperă o singură mină sceptică. Îi aparţine unui papagal Ara albastru cu galben, a cărui colivie mare e agăţată lângă standul cu ilustrate de la intrarea unui magazin foto.

Pasărea îl priveşte atât de sfidător, încât comisarul se simte obligat să se aşeze într-unul dintre fotoliile de răchită din apropierea lui.

— Mă cheamă Agfa, spune papagalul.

— Schilf, spune comisarul.

— Ia vezi, spune papagalul.

Comisarul alungă o adolescentă cu părul verde care cerşește un euro, deşi poartă blugi de marcă şi duce în lesă un dalmaţian. Când Schilf vrea să-i explice că de obicei nu e greu să te bucuri de avantajele practice ale bunăstării şi de moralitatea sărăciei în acelaşi timp, fata îi spune ce crede ea despre părerile lui. Schili se strâmbă. Măcar în oraşe scârboase ca Stuttgart oamenii admit c-au tras lozul cel mare la tombola vieţii.

— Încă n-am deschis, dar puteţi să luaţi loc, strigă o

chelneriţă care împarte cu mişcări mecanice meniul pe mese.

Schilf ridică mâna drept mulţumire. Chelneriţă pare de vârsta cerşetoarei adolescente şi poartă un batic imprimat cu capete de morţi, asortat cu şlapi şi o fustă mini atât de scurtă, încât atunci când se apleacă i se văd chiloţii roz. Schilf netezeşte un teanc de hârtii de pe masă. În birou, Rita i-a trântit fără nicio vorbă dosarul profesorului de fizică pe colţul mesei pe care l-a desemnat în prealabil drept locul lui, trăgând lângă birou şi un scaun de plastic. El a rugat un sergent să-i copieze hârtiile, astfel că acum nu trebuia să umble cu grijă cu exemplarul lui.

În ciuda numeroşilor ani de experienţă, destinul unui om sub forma unui dosar făcut sul îi face şi acum pielea de găină. Fiecare document pe care-l cercetează e un amestec între viaţa lui şi a străinului respectiv.

Legăturile făcute încă de la prima lectură nu se mai desfac după aceea niciodată.

Schilf nu s-a îndoit nici măcar o secundă asupra identităţii fizicianului din Freiburg. Parcă-l vede râzând în fotografia aceea şi acum, când citeşte raportul întocmit de Sandstrom.

Maşina aia n-a dispărut aşa, pur şi simplu. S-a evaporat în neant, în trena cumplită a unui incident care n-ar fi trebuit să aibă loc. Ştiaţi, domnule Sandstrom, că există o grămadă de lucruri despre care credem că nu se vor întâmpla niciodată? De a căror însuşire de-a-nu-se-întâmpla suntem la fel de convinşi ca de faptul că Pământul se învârte în jurul Soarelui. Propria moarte e unul dintre aceste lucruri. La fel şi dispariţia unor băieţei ca Liam. Când se întâmplă aşa ceva, lumea se dă peste cap. (Observaţii notate de mâna tremurândă a lui Sandstrom: Martorul începe să ţipe.) Iar dumneavoastră, domnule Sandstrom, trebuie s-o faceţi să revină la normal. Asta e sarcina dumneavoastră. Aţi înţeles?

Schilf e convins că Sandstrom n-a interpretat bine reacţia martorului. Spre deosebire de el. Când îşi

imaginează că strigătul de ajutor provine de la acelaşi om care a scris şi frazele sobre ale articolului ştiinţific, îl copleşește mila. Profesorul de fizică era obişnuit să domine lumea prin puterea minţii. Dar când nu şi-a mai văzut fiul de trei zile, reacţionează cu totul diferit.

Chelneriţa a terminat cu meniurile. Acum urmează lămpile, absolut inutile la lumina zilei. Un client se apropie de magazinul foto şi bate uşor în gratiile coliviei.

— Vă rog frumos, spune papagalul.

Schilf citeşte doar superficial celelalte pagini. Scrisul lui Sandstrom reflectă clar efortul depus. Din scurta declaraţie a psihologului poliţiei reiese că Sebastián suferă de schizofrenie. Cei de la Expertize observă că Volvo-ul a fost curăţat la o spălătorie în următoarea zi după răpire.

— Cu ce vă servesc?

Schilf lasă hârtiile din mână.

— Asta-i pentru dialecticieni, mormăie.

— Ce-aţi spus? Sunteţi diabetic?

Ochii chelneriţei sunt ca două fante înguste şi verzi sub sprâncenele pensate. Probabil poartă lentile de contact care să-i dea privirea asta clară, atotştiutoare, de pisică. Schilf e nevoit să admită că are efect.

— Ia vezi, spune papagalul Ara.

— Un ziar, spune comisarul. Şi o cafea cu lapte.

— Puteţi s-o beţi liniştit, dă din cap chelneriţa. N-are zahăr.

Se întoarce cu un ziar şi un pahar înalt în care cafeaua şi laptele au fost turnate în aşa fel, încât să formeze straturi distincte. Lângă pahar aşază cu grijă şi o linguriţă lungă şi ascunde pliculeţele cu zahăr în buzunarul fustei mini. Schilf o lasă să plece, deşi cafeaua cu zahăr îi place mai mult. Deschide ziarul. Titlul principal scris cu roşu se întinde pe toată pagina. MĂCELARI ÎN ALB. Un semn de întrebare violent relativizează oarecum tonul definitiv al articolului. Chelneriţa se reazemă de o masă şi urmăreşte grupul de turişti care se zgâiesc la tumul catedralei cu capetele date pe spate. Sub titlu, nişte

fotografii mari arată un tip deşelat în tricou galben care se uită în cameră c-o mină serioasă, ţinând un pocal, şi un medic chel în halat, care nu reuşește să acopere obiectivul înainte de a fi fotografiat.

— Şi totuşi, nu e decât un turn de biserică, spune chelneriţa pe un ton răutăcios şi, indicând spre ziar cu un gest vag, adaugă: Ce prostie.

— Ce e prostie? întreabă Schilf.

— Ala de-aici nu l-a omorât pe ăla de-acolo. Indică pe rând ambele fotografii. Nu sunteţi de-aici, nu-i aşa?

— Stau cu prietena mea la Stuttgart.

Schilf cunoaşte expresia cu care oamenii se uită la un dobitoc senil, semn clar că se află pe calea cea bună. Chelneriţa dă din cap cu sprâncenele ridicate şi încearcă să-şi justifice prezenţa ştergând marginea mesei. Mişcările ei sunt circulare ca ale unei maşini şi nimeresc de fiecare dată locul potrivit. Dacă se uită mai bine, capul colorat al papagalului pare şi el activat de nişte mecanisme cu şurub, în timp ce grupul de turişti dispare din planul apropiat pe un soi de bandă rulantă. Oi fi ultima fiinţă din carne şi sânge, se gândi comisarulgândeşte comisarul. Preocupat să rezolv nelegiuirile unor roboţi.

— Dar el ar avea un motiv întemeiat, spune Schilf. Sunt sigur că medicul ăsta ştia de experimentele făcute pe pacienţi şi-l şantaja cu asta pe şeful secţiei.

Înalţă capul, ca să se convingă că interlocutoarea lui se uită la el neîncrezător. Simte ochii de pisică pe piele, mai ales pe frunte şi la tâmple.

— Prostii, repetă fata cu încăpăţânare.

— De unde ştiţi?

— Din intuiţie.

Îşi aranjează baticul de pirat, iar Schilf dă din cap aprobator fiindcă, spre deosebire de majoritatea oamenilor, percepe intuiţia ascunsă adânc în creier şi nu între diafragmă şi pancreas.

— Unul ca el, şi-şi înfige o unghie falsă în faţa pe jumătate acoperită a lui Schlüter, îşi face treaba cum

trebuie sau n-o mai face deloc. Chestia aia de amator cu cablul a funcţionat din întâmplare.

Schili se abţine de la replica de rigoare despre fiinţă şi întâmplări accidentale şi se grăbeşte să pună următoarea întrebare.

— Şi-atunci cine?

— Mă cheamă Kodak, spune papagalul.

— Agfa, îl corectează Schilf.

— Mă calcă pe nervi pasărea asta, spune chelneriţa. Ori Schlüter ăsta a plătit pe cineva să-i facă treaba, ori…

Văzând că a căzut pe gânduri, Schili se gândeşte cu teamă c-o să-şi consume toate bateriile.

— Ori? întreabă neliniştit.

— Ori n-are nimic de-a face cu moartea tipului ăstuia. Dacă vreţi să mâncaţi ceva, să ştiţi că avem şi chestii fără zahăr.

Face stânga-mprejur şi se îndreaptă spre intrare cu aceleaşi mişcări precise, însoţite de lipăitul ritmic al papucilor de plajă. Ar trebui să încărcaţi şi un program de limbi străine pe hardurile roboţilor voştri, se gândeşte comisarul. În rest, se descurcă binişor.

— Ia vezi.

Schilf are impresia că pasărea vrea să-i împărtăşească ceva important. Se uită gânditor la papagalul care ciuguleşte nevinovat un fir de mei. Văzând că nu se mai întâmplă nimic, îşi doseşte hârtiile şi-şi scoate mobilul. Centralista de la gară îl informează că primul tren din Airolo soseşte la Freiburg abia după ora unsprezece.

Cu primul tren din Airolo soseşte Maike, care se simte de parcă ar fi pasager într-un tren al groazei. Trenul se zgâlţâie pe traseul sinuos, în timp ce în faţa geamurilor se desfăşoară un şir de diorame. Capre albe pe fundal verde uleios; una dintre ele îşi înalţă coada. Telecabine pe cabluri de oţel în faţa panoramei cu piscuri înalte. Un bătrân care îşi leagănă toporul în faţa colibei de lemn. Vaci bine hrănite, promovând neutralitatea în politică. În ţările mici, monstruozităţile se ascund în detalii.

Când e foarte fericită sau foarte tristă, Maike întocmeşte liste. Există o listă cu cele mai frumoase zile din viaţa ei (pe locul întâi, nunta), una cu catastrofe (puţine), alta cu cele mai importante realizări (înfiinţarea Galeriei de Artă Modernă), încă una cu cele mai penibile situaţii (cu puţin timp înaintea unui vernisaj, noua femeie de serviciu scoate în stradă o grămadă de scaune stricate). Maike are liste cu reţete preferate, cu clienţi incomozi şi dorinţe ascunse. Memoria ei e un depozit ordonat, în care un arhivar clasifică produsele noi. Are o părere despre tot ce i s-a întâmplat. Întocmirea listelor e modul ei de a-şi inventaria amintirile. De noaptea trecută a mai apărut o listă: cea a convorbirilor telefonice bizare.

După ce recepţionerul a făcut legătura în cameră, a durat un minut până când Maike l-a recunoscut pe soţul ei în interlocutorul bâlbâit. A rugat-o să-şi păstreze calmul de atâtea ori, încât Maike a intrat în panică. După ce i-a ordonat să-i spună ce s-a întâmplat, Sebastián i-a servit o poveste incoerentă. I-a spus că Liam a fost răpit, dar că acum se afla în siguranţă în tabăra de cercetaşi. Sebastián urma să-l ia de acolo dimineaţa la prima oră. Ar fi fost bine dacă şi-ar întrerupe şi ea vacanţa. De fapt, nu era neapărată nevoie de asta, dar nu se ştie niciodată. Poată că poliţia dorea să-i pună şi ei câteva întrebări.

Sebastián şi-a încheiat relatarea ca o bandă de magnetofon care s-a rupt brusc. Linia gâjâia în timp ce tăceau. Oskar le-a spus cândva că lumea e plină de gâjâieli. Maike citise undeva că gâjâitul ăsta se explica şi prin dispozitivele de ascultare a telefoanelor. Preţ de o secundă exasperantă, i s-a părut că cele două păreri îi comunicau de fapt acelaşi lucru.

Când s-a adunat într-atât, încât a putut să-l întrebe ce Dumnezeu se întâmplase, în receptor s-au auzit nişte sunete ciudate, de parcă cineva ar fi înghiţit în sec. Sebastián *a* rugat-o să-l creadă pe cuvânt. A implorat-o, apoi dintr-odată a început să ţipe. La o adică, l-ar fi putut suna şi pe Oskar. El l-ar susţine cu siguranţă. Groaza lui

Maike s-a transformat în furie. I-a poruncit să-şi bage minţile-n cap. Însă n-a mai primit niciun răspuns. În sfârşit, şi-a dat seama că în starea în care era soţul ei, nu era exclus să fi adormit la telefon. Asta a speriat-o şi mai tare decât vorbele lui. A jurat că va lua primul tren de dimineaţă spre Freiburg, înainte de a se întrerupe legătura, Sebastián a asigurat-o din nou că Liam nu păţise nimic.

Acum Maike stă înclinată într-o parte, sprijinindu-se de spătar şi îşi dezmorţeşte picioarele. Pe bancheta din faţa ei, o măicuţă a strâns rozariul atât de tare, încât şiragul înfăşurat în jurul încheieturii i-a înroşit mâna. Măicuţa agasează fiecare pasager care trece pe lângă ea de parcă ar vrea să-i demonstreze Domnului Iisus că oamenii nu se vor deloc ignoraţi de El şi de bunăvoinţa Lui. iubeşte-ţi aproapele. Maike dă din umeri. Controlorul îi mulţumeşte într-un dialect elveţian amuzant după ce i-a controlat biletul.

N-a prea dormit noaptea, ocupată să-şi imagineze tot felul de scenarii. O tentativă nereuşită de răpire. Sau: Liam s-a rătăcit în pădure, apoi a fost găsit. Sau, mai degrabă: Sebastián a visat urât, a sunat-o într-o stare de somnolenţă, iar când o s-o vadă la uşă, o să leşine.

Spre dimineaţă, scenariile ei şi-au mai pierdut din consistenţă, ipotezele au devenit din ce în ce mai absurde, întrebările nu mai vizau nimic. Gândurile i s-au transformat în imagini şi au început să se învârtă în jurul unui eveniment petrecut într-o noapte, cu zece ani în urmă, de parcă acesta ar fi explicat toate întâmplările misterioase şi neclare din viaţa ei. Era evenimentul care se afla pe primul loc pe lista cu cele mai plăcute amintiri ale ei.

O sală festivă, înecată în fum de ţigară. O masă veselă de oameni se unduieşte pe muzică. Prieteni, cunoscuţi, rude, iar printre ei, o siluetă colţoasă, care se plimbă nervos de colo-colo ca şi când nu şi-ar găsi locul, distonant ca o umbră separată de stăpânul ei. Spaima

veselă a lui Maike (sau veselia înspăimântătoare?), de fiecare dată când umbra aceasta se detaşa din mulţime şi se apropia de proaspătul ei soţ. Bărbaţii se privesc în ochi cu mândrie şi răceală. La un moment dat, Maike, deja destul de beată, îi apucă pe cei doi de mânecă şi încearcă să-i atragă într-un dans *à trois*. Invitaţii aplaudă şi ovaţionează. Oskar se eliberează şi părăseşte restaurantul fără nicio explicaţie. Apoi faţa lui Sebastián în prim-plan, sărutând-o pe Maike rămasă cu gura căscată, imediat după plecarea lui Oskar.

În primul an de căsnicie, Maike se aştepta în fiecare zi ca bărbatul care-i zâmbea dimineaţa la micul dejun să izbucnească şi să stârnească vreun scandal. Un scandal care nu s-ar fi putut explica nici cu cea mai mare bunăvoinţă sau înţelegere. Dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Dintr-o apariţie ciudată, Sebastián s-a transformat într-un soţ exemplar şi apoi într-un tată desăvârşit. Era cel mai tânăr profesor de la Universitatea din Freiburg. Maike şi-a deschis galeria şi a avut grijă să-l invite pe Oskar la ei la masă în mod regulat, îndeletnicirile cotidiene au pus stăpânire pe mica familie.

De atunci, Maike se consideră doar o parte infimă dintr-o familie fericită. Indiferent de cum funcţionează viaţa ei de acum, de un lucru a devenit perfect conştientă odată cu naşterea lui Liam: Sebastián şi ea fac parte din aceeaşi lume. Şi e pregătită să lupte pentru ca lucrurile să rămână aşa.

Poate că, se gândeşte Maike şi se uită la o fată cu trăsături asiatice care împinge un cărucior pe interval, poate că acasă mă aşteaptă tocmai acea catastrofă de care m-am temut în toţi aceşti ani. E posibil ca această catastrofă să poarte un nume feminin, ca uraganele. Poate chiar numele meu.

Gândurile ei ameninţă din nou cu prăbuşirea în obscuritate. Îşi ia o cafea de la asiatică. Paharul e atât de fierbinte că abia îl mai ţine. În tren apar doi vameşi; cel german ia paharul de la Maike pentru a o ajuta să-şi scoată

cartea de identitate.

Orice ar aştepta-o la Freiburg, îşi spune în timp ce grijile o împung cu mii de ace microscopice, pe un lucru se poate baza: dacă Sebastián spune că Liam n-a păţit nimic, atunci aşa e. Restul e mai uşor de suportat. În plus, abia aşteaptă să iasă cu bicicleta, fiindcă această activitate. Îi oferă ocazia să-şi coordoneze abilităţile fizice. Ia o gură de cafea, se frige, dar continuă să bea. Idila elveţiană a rămas în urmă, în spatele graniţei; afară un soare palid dirijează uvertura spre o nouă zi de vară nemiloasă. Vom vedea, se gândeşte Maike. Mai târziu, comisarul va spune acelaşi lucru: vom vedea. Până atunci însă va avea timp să descopere fotografia prietenului ei, Ralph Dabbeling, la fiecare stand cu ziare. Va mai exista o listă cu cele mai groaznice zile din viaţa ei. Iar pe lista cu cele mai dubioase persoane, comisarul Schilf va ocupa locul doi, chiar înaintea lui Oskar, ocupantul poziţiei respective timp de mai mulţi ani, şi imediat după Sebastián, care vine tare din spate şi se instalează pe locul întâi.

Tencuială albă ca zăpada, reflectând soarele. Uşi deschise la balcoane şi case, un felinar năpădit de iederă, de care cineva a sprijinit o bicicletă de curse ultramodernă. Casa, parfumată de *wisteria*, e plăcută ochiului. Seamănă însă cu un ambalaj gol. Atâta frumuseţe tânjeşte după fericire, dar oamenii care trăiesc aici nu mai sunt fericiţi. În ochii comisarului, totul pare fals şi gol, de parcă strada s-ar fi transformat într-o carte poştală, într-o amintire despre ea însăşi. Când traversează podeţul, se întâlneşte cu Bonnie şi Clyde care se leagănă pe firicelul de apă de culoarea antracitului. Schilf scoate un fursec din cutia pe care a cumpărat-o după o plimbare lungă în centrul oraşului. Cele două raţe înoată contra curentului, astfel încât bucăţele de fursec le aterizează drept în cioc.

— Mac, mac, mac, măcănesc.

— Ia vedeţi, strigă comisarul. Ia vedeţi!

Dar Bonnie şi Clyde habar nu au de replicile papagalului Agfa. Se întorc ca două înotătoare sincron şi

pedalează într-un tempo lejer de-a lungul pârâului. Schilf îşi scutură firimiturile de pe mâini şi intră pe poarta casei ca să studieze numele locatarilor de pe tabelul de la intrare. În clipa în care zăreşte numele pe care-l căuta, un tunet cutremură pântecele casei. Cineva a trântit o uşă la etaj. Sunetul paşilor grăbiţi coboară pe scări, o femeie se repede spre poartă şi iese valvârtej, tăind calea comisarului. Acesta îşi duce mâna la frunte ca să-şi ridice pălăria virtuală. Nu recunoaşte chipul femeii. Părul blond îi zboară în toate direcţiile şi îi acoperă ochii când se apleacă pentru a dezlega bicicleta. Preţ de câteva secunde, comisarul stă ca împietrit. Femeia e îmbrăcată cu o cămaşă fără mâneci şi o pereche de pantaloni scurţi din stofă; lumina de înainte de amiază îi transformă în lemn şlefuit picioarele şi braţele bronzate. În contrast, părul blond pare prea deschis la culoare, de parcă l-ar fi împrumutat de la o altă persoană, mult mai palidă decât ea. Femeia e nervoasă, îşi împinge bicicleta într-o parte, apoi ridică piciorul şi împinge cu vârful degetelor pedalele. Câteva secunde mai târziu dispare după primul colţ de stradă într-o poziţie înclinată spectaculos. Comisarul are impresia că n-a mai văzut niciodată un om atât de frumos.

Nu mai apasă soneria şi urcă scările până când ajunge la o uşă de la etajul doi, în spatele căreia i se pare că cineva trage cu urechea. Se apropie, lipeşte urechea de panoul de lemn, înfruntându-l pe străinul de după uşă. Tensiunea dintre ei ar putea aprinde chiar şi-un bec. Doi bărbaţi despărţiţi doar de o scândură, cu simţurile exacerbate, atât de apropiaţi, de parcă ar vrea să se contopească într-o singură făptură. Uşa se deschide dându-se de perete.

În prag stă Sebastián, ţinându-şi vorba pe care n-a apucat s-o rostească într-o ceartă întreruptă, cu plămânii umflaţi, cu cerul gurii încordat ca înaintea unui strigăt. Privirea neajutorată caută ceva în ochii comisarului.

— Aveţi cumva un coş de gunoi? întreabă Schilf.

Îi întinde gazdei sale o pungă mototolită de hârtie din

care cad firimituri. Cu o mişcare rapidă, Sebastián îi smulge punga din mână.

— Dispăreţi de aici!

Bineînţeles, comisarul a pus deja piciorul pe prag. Se privesc prin uşa crăpată. În loc să se înjure şi să se certe, se trezesc deodată unul lângă celălalt, blocaţi parcă într-o capsulă de linişte, în care se întâmplă ceva ce nu poate fi exprimat prin cuvinte. O întâlnire. Oprirea instantanee la intersecţia a doua tipuri de dezordine.

Împletirea definitivă a vieţilor noastre, se gândi comisarul – se gândeşte comisarul.

Timpul trece sub forma unui robinet care picură în apartamentul din spatele lui Sebastián. Timpul trece sub forma unui ciocan pneumatic dintr-o stradă apropiată. Probabil ar avea multe întrebări de pus. Dar atunci de ce are fiecare impresia că celălalt a venit să-l ajute? Poţi împiedica distrugerea unei vieţi? Şi cum lipeşti piesele la loc? Există un fel de déjà vu între doi străini care se văd pentru prima dată?

Dar nu pot sta o veşnicie în uşă.

— Profesore, spune Schilf pe un ton scăzut, aproape cu regret, sunt de la poliţie.

În clipa următoare, Sebastián deschide uşa şi o ia înainte pe hol cu paşi rigizi. Fără să privească în urmă ca să se asigure că musafirul a intrat, se trânteşte pe canapeaua din sufragerie şi îşi sprijină coatele pe genunchi, lăsându-şi capul în mâini.

— Îmi pare rău, dar sunt încă aici, spune comisarul când, după câteva secunde, Sebastián ridică privirea şi-şi freacă ochii înroşiţi.

Tăcerea se lasă din nou în cameră, de data aceasta însă îi lipseşte intimitatea. E liniştea dintre doi călători care aşteaptă pe peron două trenuri de legătură diferite. În timp ce Sebastián fixează plafonul de parcă ar avea ce vedea acolo, comisarul cercetează încăperea. Piesele de mobilier au pierdut acel ceva care le transformase într-un aranjament elegant. Acum stau stinghere ca actorii fără

roluri importante în pauzele dintre filmări.

Aici, îşi spune cu tristeţe Schilf, fiecare secundă s-a transformat în eternitate.

În urechi îi răsună ecoul episodului precedent pe care camera a trebuit să-l urmărească în linişte, pentru că obiectele nu posedă urechi cu care să asculte pe furiş. Pe pereţi, umbra unui bărbat trece în grabă, căutând cu disperare o ieşire, braţele se ridică de parcă ar vrea să se apere de un obiect greoi care ameninţă să se prăbuşească peste el. În husa de piele a fotoliului se ascund ţipetele unei femei.

Asta-i o glumă proastă! *Nu* poate fi adevărat!

Teancul de reviste de pe măsuţă îşi ridică unghiile manichiurate; femeia voia să trântească revistele pe jos, dar s-a răzgândit în ultima clipă.

Ralph, *mort*? Fiul meu, *răpit*? Şi eu mă plimb cu bicicleta prin Airolo, fericită, fără să bănuiesc nimic?

Dragă doamnă fizician, se gândeşte Schilf, „fericire” şi „naivitate” sunt sinonime.

Braţul canapelei se cutremură sub pumnii unui bărbat. Uită-te! La! Mine! N-aveam cum să te sun, ce naiba?

Pauză, cei doi trag aer în piept.

Nu ţipa!)

Râsul bărbatului scutură perdelele.

Nu-ţi face griji, doarme buştean. De la medicamentul contra greţurilor.

Râsul îngheaţă. De pe blatul de sticlă al măsuţei se evaporă urma unei palme de femeie.

Ceva nu-i… în regulă… nu pot să…

Şi *eu*?

La rezonanţa vocii bărbăteşti, pereţii încep să gliseze, mărind camera până când aceasta ajunge cât o catedrală în care cuvintele răsună timp de mai multe secunde.

Nu vrei să ştii prin ce-am trecut eu? Aşa te comporţi, da?

Fotoliul sare într-o parte când un corp firav, scuturat zdravăn de umeri, cade peste el.

Sebastián, lasă-mă în pace!

Ultimul strigăt e un fulger, uşa trântită, un tunet. După furtună urmează liniştea. Deriziunea. Câinele vecinilor latră pe trei voci: una subţire, una normală şi una groasă.

— Ştiţi cum e când ai impresia că ai pierdut tot? întreabă Sebastián.

— Mai bine decât credeţi.

— Cum vă numiţi, de fapt?

Schilf. Sebastián coboară privirea din tavan şi repetă numele care-i iese pe gură cu naturaleţe. Schilf.

Privirile li se intersectează. Ceva cade în casă, dar nimeni nu întoarce capul încolo. Comisarul se miră de întunericul care s-a lăsat brusc. Farurile unei maşini ridică încăperea şi o învârt în jurul axei; Sebastián stă pe canapea, Schilf în fotoliu; Schilf pe canapea, Sebastián în fotoliu. Maşina dispare. Dau din cap unul spre celălalt. Combinele lucrează pe parcelele de la marginea oraşului; undeva Julia suspină în somn. Comisarul îşi drege vocea: o dată (*ovum*), de două ori (*avis*). În interiorul oului de pasăre, un cioc ascuţit încearcă să spargă coaja. Se luminează din nou, e o amiază de vară cu dungi de lumină în care se văd particulele de praf. Sebastián îl cercetează pe Schilf cu un amestec de neîncredere şi curiozitate. Se apleacă înainte. Arată de parcă ar vrea să-l ia de mâini.

— Nu vreau să continuaţi investigaţiile, spune.

— Nu vreţi să aflaţi cine l-a răpit pe fiul dumneavoastră?

— Vreau să uit.

— Foarte proastă tactică. Când îţi dai seama, e prea târziu.

— Nu-mi pasă de niciun „prea târziu”. Pe mine mă interesează ce-i acum. Nu ştiu ce înseamnă viitorul, înţelegeţi? Există situaţii când omul trebuie să tragă linie.

— Înainte de a elabora problema, spune comisarul.

Când Sebastián ridică mâna ca să-şi dea părul din ochi, amândoi observă cât de tare tremură. Pielea de sub mânecile suflecate e plină de crestături, unele supurânde şi inflamate, altele uscate şi gălbui. Sebastián îşi închide nasturii manşetei.

— Ce vreţi să beţi?

— Ceai Yogi.

— Ce?

— Căutaţi în bucătărie. O soţie ca a dumneavoastră trebuie să aibă aşa ceva.

— De unde o cunoaşteţi pe Maike?

— Tocmai a trecut pe lângă mine.

Sebastián ezită înainte de a se ridica şi a ieşi. Schilf ascultă zgomotele din bucătărie, întrerupte în clipa în care Sebastián găseşte pachetul. Comisarul se ridică încet şi traversează camera; atât de atent, de parcă ar călca peste crengi uscate care se pot frânge sub picioarele lui. Găseşte fără probleme camera de lucru. Rafturile sunt ticsite cu cărţi, altele sunt împrăştiate pe jos. O bucată de carton roşu tăiată într-o formă ciudată acoperă tastatura de pe birou. Cu degete iscusite, comisarul frunzăreşte un teanc de hârtii.

„Problematica preciziei constantelor naturii” – „Despre necesitatea absurdităţii” – „Materialismul şi cultivarea metafizicii” – „Nu putem presupune că universul a fost creat pentru un observator viu…”

Sau de către un observator, îşi spune comisarul…

Deschide şi închide dulapurile. Un ceai Yogi necesită un timp de fierbere de 15 – 20 de minute, la flacără mică.

Creioane, agrafe de birou folosite. Hârtie cu antetul universităţii. În fundal, o fotografie reprezentând doi tineri îmbrăcaţi elegant, slabi ca un ţâr, cu mâinile în buzunarul pantalonilor în dungi, într-o poziţie lejeră. Deşi sunt întorşi unul spre celălalt, privirile lor se pierd în zare. Schilf pune poza la loc. În astfel de circumstanţe, un comisar normal ar găsi cu siguranţă dovada decisivă. Schilf însă nu găseşte nimic.

A stat un timp în fotoliu până să vină Sebastián cu ceaiul. Aroma de ghimbir şi cardamom se răspândeşte prin toată camera.

— Nu-i rău deloc.

Sebastián aşază ceaşca atent; mâinile i s-au calmat.

— Sunteţi pasionaţi de artă? întreabă Schilf şi indică două tablouri mari, unde explozia de roşu şi negru aplicată într-un strat gros pare să reprezinte o durere de cap pulsândă. Intenţiile artistului au fost altele, cu siguranţă: titlurile tablourilor sunt pictate cu litere mari de-a curmezişul pânzei: *Şantaj I* şi II.

— Nevastă-mea se ocupă de o galerie de artă.

— Şi îi place să meargă cu bicicleta.

— E începutul unei anchete?

— Nu e nicio anchetă. Schilf ridică linguriţa de parcă ar încerca să se apere. E un interogatoriu.

— Diferenţa fiind?

— La dumneavoastră. Nu sunteţi suspect de vreo crimă. Sunteţi doar reclamantul şi martorul.

Sebastián râde şi se abţine de la replică.

— Dacă sunteţi pregătit, spune Schilf, aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Despre răpire?

Acum e rândul comisarului să râdă.

— Nu. Despre esenţa timpului.

Sunteţi un ciudat, domnule comisar. Nu că nu mi-ar plăcea să discut despre esenţa timpului. Până la urmă, asta e meseria mea. Dar sunteţi sigur că vreţi să vă explic în amănunt, ca studenţilor mei din semestrul întâi? Mi s-ar părea că fac o călătorie în trecut. Vreţi să-mi faceţi o favoare? Să discut cu dumneavoastră de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Acum vă uitaţi la mine ca la o marionetă fără creier.

Sebastián ia o gură de ceai, apoi încă una şi încă una, înainte de a-şi continua discursul.

— Pe vremea când eram încă la şcoală, mi-am dorit

să scriu o poveste în care un om îşi închipuie că e înconjurat doar de marionete. Habar n-am ce s-a întâmplat cu povestea respectivă. De notat nu mi-am notat-o. Aşadar, domnule comisar, am să vorbesc cu dumneavoastră ca şi când aţi fi o marionetă. De parc-aţi fi – prietenul meu.

Ştiţi ce e materialismul? Dragoste de bani? Nu. Sau poate şi asta. Materialismul la care mă refer e o filosofie de viaţă, reductibilă la *un singur* principiu: materia. În accepţia asta, ideile şi gândurile nu sunt altceva decât forme de manifestare ale materialităţii. Visele, de pildă – un simplu produs biochimic.

O interpretare foarte apreciată. Nu numai c-a distrus din temelii credinţa religioasă, dar i-a luat şi locul. Materialismul are trei porunci simple. Să nu te îndoieşti de materialitatea universului. Să ai încredere deplină în cauzalitatea cronologică a întâmplărilor. Să cinsteşti obiectivitatea şi unicitatea realităţii pe care o poţi descoperi.

Acest crez îi ancorează pe materialişti în lume mai bine decât Dumnezeu. Ce-i drept, există fenomene care aparent şi pe moment rămân nedescifrate de principiile materialiste. Dar împotriva unor astfel de cazuri de excepţie există întotdeauna soluţii. Oamenii s-au obişnuit să lipească etichete peste golurile din imaginea de ansamblu. Să vă dau un exemplu?

Nici cel mai genial om de ştiinţă n-are idee de ce un măr cade de sus în jos, iar această lipsă de idei o numeşte gravitaţie. Coincidenţa e tot o etichetă. Poate şi déjà vu-ul şi intuiţia. Lucruri despre care nu putem vorbi şi pe care, numindu-le, le facem perceptibile. Spuneţi că 99% din totalitatea cuvintelor sunt astfel de etichete? S-ar putea să aveţi dreptate. Dac-aş avea puterea să combin ştiinţele într-una singură, ar rezulta ceva ce există deja, şi anume, limba.

Etichetele nu mi-au plăcut niciodată. Ca elev, mi-era greu să cred în profesorii care umpleau tabla cu cifre, dar care nu puteau să explice fenomenul gravitaţiei. În loc să

aplec urechea la poveştile lor, am aşteptat să cresc ca să-l pot citi şi singur pe Kant. Dintotdeauna m-am suspectat de activităţi mentale ascunse. Am intuit că asta adăuga ceva la felul în care percepeam lumea; că îmi aranja percepţiile într-o ordine prestabilită. Ajungea astfel să se contureze o lume inteligibilă.

Timpul, spaţiul şi cauzalitatea erau categorii care ţineau de raţiune. Nu conta dacă eram sau nu de acord cu *y* asta. Simţeam că mintea mea nu dă greş.

Toate drumurile duc spre recunoaştere şi niciunul nu duce înapoi! Mult timp am suferit din cauza faptului că cercetările mele nu se refereau la părţile care alcătuiau lumea şi nici la legitimitatea lor, ci la fizicienii care le cercetau. Apoi m-am împăcat cu dilema dacă omul de ştiinţă se luptă cu o realitate obiectivă sau cu o lume a aparenţelor. În loc să mă mai chinui, îi enervam pe colegii mei, spunându-le că ar trebui să practicăm psihologia în locul fizicii. O chestiune de definiţie, nu-i aşa? Atâta timp cât există logica, această preţioasă balustradă de lângă abis, nu avem niciun motiv de disperare. Se pare că nu degeaba m-au numit esoteric.

Sigur că da, fumaţi liniştit! Sunteţi a doua persoană căreia îi permit să facă asta în casă. Luaţi şi scrumiera în a cărei concreteţe puteţi să credeţi sau nu. Ea îşi va îndeplini oricum scopul, într-un fel sau altul.

La fel şi cu timpul. Îşi îndeplineşte scopul, şi mai mult de atât nu ştim despre el. În general, îl percepem ca pe un proces împărţit în intervale exacte, succesiunea imperativă a cauzei şi efectului. Greşelile sunt singurele pe care omenirea le împarte într-un mod paşnic.

Să ne referim, de pildă, la casa asta. Construcţia a început în 1896; în 1897, străzile răsunau de bubuitul ciocanelor; în scurt timp, construcţia a fost finalizată. Care credeţi că a fost motivul pentru care au ridicat-o? Lipsa de locuinţe în perioada de tranziţie? Sau popularitatea stilului neogotic şi neobaroc? Vă spun eu, domnule comisar Schilf. Motivul pentru care au ridicat-o a fost tocmai finalizarea

construcţiei ei.

Văd că zâmbiţi. Dar am câteva argumente care-mi susţin teoria. Cât de probabil vi se pare ca planurile unui arhitect să se transforme într-o locuinţă adevărată? Gândiţi-vă bine. Optzeci la sută? Bine. Probabilitatea ca locuinţa finită. să fi fost precedată de un plan arhitectural este de aproape sută la sută. Demersul de dinaintea construirii face posibilă existenţa casei. Dar casa *presupune* demersul care a precedat ridicarea ei. În consecinţă, probabilitatea ca o clădire să fi fost cauza propriei construiri e mai mare decât eventualitatea inversă.

Zâmbiţi în continuare. Mă-ntreb ce e timpul dacă putem să demonstrăm că, din punct de vedere logic, efectul îşi precedă propria cauză? Acum râdeţi. Îmi dau seama după felul confuz în care mă priviţi.

Nu e nevoie să-mi răspundeţi. Haideţi să uităm această mică jonglerie intelectuală. Mi-a folosit ca să bat la porţile fanteziei. Vă rog, nu scrumaţi în farfurioară, pentru asta v-am adus scrumiera. Sau n-o vedeţi?

Dar să trecem la interpretarea lumilor paralele. Trebuie să ştiţi că cel vinovat de existenţa dumneavoastră e chiar Dumnezeu. Sau mai bine zis, cel vinovat de inexistenţa dumneavoastră. Oricât de stupid ar suna, existenţa umană are la bază o minune. Altfel spus, un exemplu impresionant de coincidenţă. În timpul Big Bang-ului, universul conţinea un număr infinit de direcţii de dezvoltare posibile. Partea care permitea dezvoltarea vieţii biologice era infimă. Cu toate acestea, omul a ales varianta care a dat naştere existentei sale.

9 9

Anumite constante ale naturii sunt menite să faciliteze existenţa unei cantităţi importante de biomasă, numită şi om. Cea mai mică abatere de la aceste legi fizice, şi noi n-am mai exista.

Dizolvaţi-vă pe limbă, domnule comisar: probabilitatea să existaţi e nesemnificativă. Existenţa mea,

la fel. Suntem nişte accidente cu o probabilitate de unu la zece la puterea a cincizeci şi nouă. Un unu şi cincizeci şi nouă de zerouri, Schilf! Trebuie să aruncaţi zarul de câte ori e nevoie ca să existaţi.

Vă vine rău când auziţi cifrele astea? Vi se învârte?

capul? Nu v-o iau în nume de rău. Ce greşeală să-l concediezi pe Dumnezeu în condiţiile astea, tocmai pe El, care a fost numit ceasornicarul acestei maşinării a universului! Rămas singur, fizicianul se îndoieşte de propria sa existenţă şi se investighează pe sine. Ce-ar fi fost dacă Big Bang-ul ar fi dat naştere la mai multe lumi, la zece la puterea a cincizeci şi noua? Dintre care cel puţin una care să ofere condiţiile necesare vieţii? Ceea ce face ca nevoia de Dumnezeu să fie o chestie de statistică, domnule comisar Schilf.

Aţi mai citit enunţul acesta. Eu l-am scris. Aşa că avem ceva în comun.

De când mecanica cuantică a stabilit că particulele cele mai mici se transformă în altele suprapuse încă din clipa observaţiei, ideea lumilor alternative nu reprezintă doar o comoditate filosofică, ci şi o interpretare solidă. Ea îl înzestrează pe om cu puterea voinţei. Fiindcă nu contează cât de mult ne simţim dominaţi de mecanismul „cauză-efect” – atâta timp cât prin întreprinderile noastre reuşim să dăm naştere unor universuri noi. Astfel, avem libertate de decizie.

Acestea simt avantajele lumilor multiple. Dezavantajele lor îl transformă şi pe cel mai paşnic fizician într-un atotştiutor coleric. Dar asta nu-i decât o încercare chinuită *9* de a te da bine pe lângă cel mai inteligent proiectant. *D’acord*, spun eu! O astfel de presupunere, spun revoltaţi atotştiutorii, părăseşte zona adevărurilor verificabile. Din partea mea, spun tot *d’acord*! Au dreptate cu toţii, atât criticii lumilor multiple, cât şi apărătorii acestei teorii, dar se înşală în aceeaşi măsură. Toţi, laolaltă. Şi asta pentru că sunt materialişti, da, aţi auzit bine, sunt materialişti cu toţii.

Citesc mirarea în ochii dumneavoastră. Vreau să vă uimesc şi mai mult: cearta asta legată de lumile multiple mă lasă complet rece.

Nicio grimasă? Dar sunteţi de neclintit, domnule comisar. La o anchetă – ştiu, ştiu – interogatoriu – se presupune că trebuie să spui tot, nu-i aşa? Vreau să vă povestesc cu ce mă ocup, de fapt. Pun pariu că, deşi aţi cotrobăit prin camera mea – ceai Yogi, auzi! –, n-aţi înţeles nimic din nelegiuirile spirituale care au loc acolo în fiecare zi.

Notaţi declaraţia mea: studiez ştiinţele naturii, dar nu sunt materialist. Deocamdată nu ştiu nici eu ce sunt. La fel, pe lângă spaţiu şi timp, consider materia tot un produs al cooperativei Raţiune şi Semnificaţie. Lumea mea n-a fost construită pe baze solide. Ea se compune din anumite procese complexe. Toate situaţiile şi formele în care se desfăşoară procesele se petrec în acelaşi timp, fiind astfel atemporale. Ceea ce ne este dat să vedem sunt doar decupaje, fragmente. Cadre izolate ale unei role de film care se derulează pe proiectorul din spatele creierului nostru, care ne prezintă realitatea sub forma unui dans al obiectelor concrete.

Faceţi un experiment, domnule Schilf. Luaţi cu dumneavoastră un aparat de fotografiat. Urcaţi-vă într-o noapte pe acoperişul unui bloc. Alegeţi un timp de expunere de câteva secunde şi fotografiaţi o intersecţie. Ce-o să vedeţi? Luminile maşinilor şi ale autostrăzilor, nişte dungi drepte sau ondulate. O reţea de linii. Cu cât prelungiţi mai mult timpul de expunere, cu atât mai deasă devine reţeaua.

Şi acum luaţi ceaşca asta de ceai. Imaginaţi-vă că o puteţi fotografia de undeva de sus, cu un timp de expunere de un milion de ani. N-ar fi poza unei ceşti, ci a unei reţele de nepătruns. În mijloc s-ar afla o pată deschisă la culoare, cu marginile şterse, acolo unde s-a format caolinul. De jur-împrejur, urmele oamenilor care exploatează caolinul şi-l transformă în porţelan. Formarea ceştii. Transportul ei.

Felul în care e folosită. Deteriorarea ei. Întoarcerea componentelor ei în circuit. La fel de vizibilă ar fi – fiindcă, să nu uităm, punctul din care observăm ceaşca se află undeva foarte sus – şi trecerea în nefiinţă a celor care contribuie la fabricarea şi la folosirea acestei ceşti. Apoi reţeaua subţire a fiinţelor şi a obiectelor care au intrat, intră sau vor intra în contact cu oamenii care au fabricat şi au folosit ceaşca. Predecesorii şi urmaşii lor şi aşa mai departe. Aţi vedea – nu, nu vă feriţi privirea, uitaţi-vă la ceaşca noastră! Aţi vedea cum e conectată ea, ignorând limitele timpului şi ale spaţiului, cu toate obiectele şi fiinţele din jur, în timp ce acestea se intersectează la rândul lor cu altele, ca părţi integrante în acelaşi proces. Iar dacă aţi seta timpul de expunere la infinit şi v-aţi distanţa de obiect la nesfârşit, aţi vedea realitatea aşa cum e ea cu adevărat: o întrepătrundere, o glisare atemporală şi nelocalizabilă. Un covor cu ţesătura deasă, în faţa culcuşului unui zeu inexistent. Amin.

Mai sunteţi? Mă auziţi? N-am vrut să vă sperii. Vă doare capul? Vă dau o pastilă?

Desigur, lucrurile se liniştesc de la sine. Aşa e de fiecare dată. Asta e printre chestiile pe care le-am învăţat zilele astea.

Permiteţi-mi o ultimă observaţie. Câteva cuvinte despre coincidenţă, fiindcă am văzut cum vi s-a luminat faţa când am rostit cuvântul ăsta. În cazul în care nu sunteţi nici dumneavoastră materialist, aşa cum intuiesc, următoarele combinaţii vă vor fi de mare folos.

Să presupunem că omul se poziţionează faţă de realitate ca un trecător aflat pe malul unui lac liniştit. Suprafaţa netedă oglindeşte o lume pe care o cunoaşte, întâmplările ascunzându-se pe fundul lui. Să zicem că o creangă mare e purtată de curenţii din adânc şi din ea se văd doar vârfurile a doua rămurele care ies la suprafaţă în locuri diferite. Trecătorului nostru nu i se va părea nimic ciudat. Va crede că cele două rămurele sunt prinse sub apă. Fără să-şi dea seama, a înţeles ce e coincidenţa.

N-aţi băut deloc din ceaiul dumneavoastră, domnule comisar. Vreţi să plecaţi deja?

E puţin probabil ca Sebastián să fi spus toate astea, îşi zice comisarul, ai cărui ochi n-au fost goi, desigur, nicio clipă. Ceva tot a spus profesorul, iar restul l-a completat chiar el. Cât timp a durat prelegerea, şi-a amestecat ceaiul cu linguriţa de parcă ar fi aşteptat o nouă condamnare la moarte. Acum tremură uşor ca o păpuşă care cu greu stă într-un loc. Se luptă cu durerea de cap şi aşteaptă să i se formuleze în minte măcar una dintre întrebările pentru care a venit azi aici.

— Cine v-a spus că sunteţi esoteric? întreabă într-un final.

— Oskar, spune Sebastián.

Se uită la Schilf cu ochi limpezi, culoarea pielii i s-a îmbunătăţit vizibil, iar felul în care bate darabana pe coapsă indică faptul că discuţia i-a făcut bine.

— Cine e Oskar?

— Excelentă întrebare.

Cu capul înclinat, Sebastián trage aer în piept, de parcă ar vrea să înveţe răspunsul potrivit tocmai de la piţigoii care fac zarvă printre ramurile de *wisteria*.

— Un fizician foarte bun, care lucrează la noul accelerator de particule de la Geneva. Tipii de acolo au acces la abisurile universului.

— Nişte materialist! bănuiesc.

— V-aţi prins. Sebastián râde. Deşi cu Oskar n-aş fi atât de sigur. Chiar ieri mă gândeam dacă nu cumva l-am înţeles greşit în tot acest timp. Şi viceversa.

Comisarul îl priveşte preţ de o secundă înainte de a da din cap.

— Şi, spuneţi-mi, are vreo întrebuinţare practică un astfel de accelerator de particule?

— Oskar v-ar spune că da: ca rebut. Medicina, de pildă, foloseşte particulele accelerate pentru tratarea tumorilor.

— Ca să vezi.

Schilf începe să tremure şi mai tare. Dă să apuce spătarul fotoliului, dar se taie în lama unui briceag înfipt în tapiţeria de piele. Îl pune pe măsuţa de lângă canapea. Lama scoasă din teacă e lipicioasă de la sânge. Migrena a dispărut. S-a evaporat. Ca şi când cineva ar fi apăsat pe întrerupător.

— Mi-aţi fost de mare ajutor, spune comisarul.

Sebastián cercetează gânditor briceagul, întrebându-se dacă acesta ar putea reprezenta un indiciu şi dacă da, referitor la ce. L-au părăsit puterile, iar când ridică privirea, comisarul e deja pe hol. Nu se-ndreaptă însă spre ieşire, ci spre camerele din spate.

— Uşa, strigă Sebastián, alergând după el, e în faţă!

— Înainte să plec, aş vrea să-l văd şi pe băiatul dumneavoastră.

— Doarme.

— Tocmai s-a trezit.

Cu ochii strânşi de parcă atunci ar fi ieşit la lumină dintr-o sală de cinematograf, Sebastián se opreşte pe hol în timp ce Schili se apropie de camera copilului şi apasă pe clanţă.

Liam stă pe un scaun de birou, prea mare încă pentru el, şi ţine în faţă o carte deschisă pe care n-a citit-o. Camera e austeră şi atât de mică, încât piesele de mobilier par îngrămădite unele într-altele. O fâşie de lumină care pătrunde printre draperii învăluie creştetul lui Liam într-o poleială aurie şi argintie. Un înger cu coroană din raze de soare. Schilf înghite în sec pentru a-şi reprima emoţiile.

— Salut, spune după ce-şi drege glasul. Sunt de la poliţie. Şi, văzând că Liam nu reacţionează: Un adevărat comisar. Ca-n filme.

Cârtea se închide, Liam se întoarce cu scaunul ergonomie.

— Sunt mic, dar nu sunt prost, spune. Puteţi să vorbiţi cu mine normal.

Schilf cercetează atent mina îngrijorată a lui Liam şi încearcă să-i ghicească vârsta. Părul moale e ciufulit de cât

a dormit şi în câteva locuri i se vede scalpul. Faţa e serioasă şi atentă. Dintr-odată, Schili se cutremură la gândul că băieţelul ar putea auzi vocea Supraveghetorului. Şi se întreabă dacă nu cumva de asta îl priveşte atât de curios.

— Vă doare ceva? întreabă băiatul.

Schilf caută ceva pe care să poată sta şi alege marginea patului nefăcut.

— Nu, spune. Momentan nu mă doare nimic.

Liam lasă cartea din mână, ceea ce-l întinereşte cu cel puţin trei ani, şi roteşte puţin scaunul, încât aproape că li se ating genunchii.

— Ce faceţi aici?

— Anchetez răpirea ta.

Liam îşi verifică tăcut unghiile de parcă s-ar întreba dacă n-ar trebui să şi le taie.

— Ah, da, spune într-un final. Răpirea.

— Eşti supărat c-a trebuit să pleci din tabără?

— Rău de tot. Acum îşi freacă ochii atât de tare că lui Schilf îi vine să-l apuce de mână. Tata a venit şi m-a luat de-acolo azi-dimineaţă. Aşa, pur şi simplu. Se comporta ciudat şi nu mi-a explicat nimic.

— Cunosc senzaţia, spune Schilf. Nici mie nu-mi explică nimeni nimic. Dar trebuie să existe şi din ăştia ca noi.

Pe chipul lui Liam apare un zâmbet care-l face să pară şi drăgălaş, nu doar precoce şi din cale-afară de inteligent. Privirea lui pare neajutorată ca aceea a unui animal micuţ care presimte un pericol împotriva căruia nu se poate apăra.

— O să clarificaţi tot ce s-a întâmplat?

— Foarte probabil.

— Promiteţi?

— Promit.

Şi fiindcă băiatul coboară privirea ca să nu i se vadă strălucirea din ochi, Schilf îi pune mâna pe umăr.

— Liam, spune. Te-au răpit pe drumul spre Gwiggen?

— Aşa v-a zis tata?

— Răspunde-mi, pur şi simplu.

— Tata nu minte. Iubeşte adevărul mai presus de orice.

— Dar cel mai mult te iubeşte pe tine. Şi-abia apoi adevărul.

Când ridică privirea, Liam pare din nou un adult intrat la apă.

— Dacă v-aş spune că n-am fost răpit şi tata ar susţine contrariul – e posibil să avem dreptate amândoi?

— Da, îi răspunde prompt comisarul.

— Atunci vă spun că nu ştiu nimic de nicio răpire.

— Cine te-a dus la Gwiggen?

— Tata.

— Eşti sigur?

— Am dormit tot drumul. Când m-am trezit, se întunecase deja şi eram culcat într-un pat străin. Nu scrie în dosar?

— Mai mult sau mai puţin. Cu un gest rapid, Schilf îşi şterge zâmbetul de pe gură şi bărbie. Ştii, din păcate, treaba mea e să întreb chestii pe care le ştiu deja. Se poate să fi dormit foarte adânc?

— Copiii dorm adânc tot timpul, spune Liam cu maximă seriozitate. În plus, pastilele pe care le iau ca să nu-mi fie rău când merg cu maşina mă obosesc imediat.

— Pot să mă uit puţin?

— Am primit doar una pentru dus şi una pentru întors.

Comisarul dă din cap şi se uită la un grafic înrămat deasupra capului lui Liam. Pe un fundal albastru închis, în colţul inferior drept e reprodus sistemul solar. O săgeată minusculă indică soarele înconjurat de planete, un punct mic într-un grup de douăzeci de stele fixe. Aceste stele fixe sunt înconjurate de încă o săgeată curbă, fiind reprezentate ca o particulă aproape irecognoscibilă, care dispare prin praful stelar al Căii Lactee. La rândul ei, Calea Lactee constituie o grămăjoară mare cât o unghie

într-un ansamblu extrem de ordonat de galaxii care dispar într-un vârtej, laolaltă cu alte grupuri de galaxii. Acest vârtej pare un norişor în ansamblul universului pe care-l cunoaştem şi care, reprezentat ca o felie mare şi înceţoşată, acoperă graficul ca un capac. Thtul se termină cu o propoziţie plasată deasupra desenelor: Pentru astrologi, galaxia înseamnă acelaşi lucru ca pentru fizicienii nucleari atomul.

Când Schilf îşi focalizează privirea alături, sticla înrămată pe fundal închis îi reflectă faţa. Are senzaţia că desenul e singura fereastră prin care poţi avea acces la spaţiu chiar din camera aceasta.

— Tatăl tău îţi povesteşte despre munca lui?

— Se bucură că nu înţeleg chiar tot, pentru că atunci când îmi explică mie ceva, are timp să gândească mai limpede.

— Şi te interesează ce face?

— Păi şi eu sunt un cercetător al timpului. Mai demult obişnuiam să stau în pat şi să încerc să prind o clipă. Am stat liniştit şi dintr-odată am şoptit „acum”, dar clipa aia ori nu sosise încă, ori trecuse deja. Sigur, acum ştiu că timpul e cu totul altfel. Şi că ăştia, şi arată spre un ceas deşteptător care ticăie lângă pat, mint cu toţii.

— Şi ce e timpul?

Liam se întoarce cu mişcări neaşteptat de vioaie şi răscoleşte sertarul biroului, până când dă peste un creion şi nişte hârtii. Schili se apleacă peste el ca să vadă mai bine, simte mirosul de copil al creştetului lui şi respiră pe gură. Liam desenează două cercuri roşii la o distanţă de o palmă.

— Ce-i asta? întreabă.

— Habar n-am, spune Schilf.

Liam indică hârtia nerăbdător.

— E vreo legătură între ele?

— Seamănă unul cu celălalt. Mai mult nu ştiu să zic.

— Foarte bine. Şi mai departe?

Pune vârful degetului mic pe unul şi degetul mare pe

celălalt cerc.

— Acum sunt legate, spune comisarul.

— Aşa, acum imaginaţi-vă că cele două cercuri suntem noi doi, şi foaia e camera tridimensională, în timp ce mâna mea vine dintr-o dimensiune necunoscută, de undeva de sus…

— Te referi la coincidenţă, spune Schilf.

— Nu, spune Liam revoltat. La cea de-a patra dimensiune. M-aţi întrebat despre timp, nu?

— Pentru cercurile alea, mâna ta e coincidenţa. Sau o minune.

Liam cade pe gânduri.

— Poate că da.

— Tu ai inventat toate astea?

— Nu chiar. M-a ajutat puţin şi tata. Spune că de fapt vrea să rezolve probleme foarte simple.

— Numai că, şi Schilf atinge mai întâi fruntea lui şi-apoi pe cea a lui Liam, noi nu suntem două cercuri roşii pe o foaie albă.

Cu toate că râsul lui Liam nu poate năvăli încă pe căi nestăvilite, gesturile lui seamănă foarte tare cu cele ale lui Sebastián. Îşi trece mâna prin păr exact ca el. Pe braţe n-are nici măcar o ciupitură de ţânţar.

— Când eraţi copil, întreabă, eraţi cercetător ca şi mine?

— Da, spune Schilf. Îmi plăcea să discut cu insectele.

— Dar asta n-are de-a face cu fizica.

— De multe ori mă postam lângă butoiul cu apă de ploaie şi salvam albinele care căzuseră în apă. Şi după aia mă gândeam oare ce-o fi însemnat asta pentru ele.

— Voiaţi să vă faceţi veterinar?

— Pentru albine, soarta era mâna mea. Un fel de a patra dimensiune.

— Sunteţi un *freak*[15], spune Liam.

Dar când comisarul îi dă un bobârnac peste nas, izbucnesc amândoi într-un râs spontan. Schili se duce spre

15 Ciudat, excentric (engl.).

uşă. Are inima uşoară.

— Să nu uitaţi de promisiunea aia, spune Liam.

— Îl cunoşti pe Oskar?

— Da. Oskar e *cool*.

— Crezi c-ar trebui să-l vizitez?

— Clar.

Comisarul îşi ia la revedere ridicând mâna, Liam îi răspunde la fel.

În tot acest răstimp, Sebastián nu s-a clintit de pe loc. Acum confuzia i se citeşte în ochi; mormăielile şi râsetele din camera copilului l-au nedumerit. Schilf trece pe lângă el şi se îndreaptă către uşa de la intrare.

— La revedere, spune comisarul şi apoi repetă: Mi-aţi fost de mare ajutor.

În timp ce Schilf coboară treptele tropăind, deasupra capului său o ţiglă se desprinde din acoperiş. Bucăţi din şarpantă şi grindă zboară în toate direcţiile. Zidăria se micşorează razant, începând cu marginea de sus a clădirii, asemenea unui pulover împletit care se deşiră de la gât. Fundaţia dispare, pământul înghite tot. Vârful unui creion aspiră liniile unui plan arhitectural, până când foaia se goleşte de tot. În capul arhitectului se conturează ideea unei case cu patru etaje în stil Wilhelminian. De undeva răsună ţipătul de avertisment al unui cacadu care-şi ia zborul.

— X 7* e mai bine?

V – Da. Uf, căldura asta. Mulţumesc pentru apă.

În ultimul timp, comisarul e din ce în ce mai preocupat să-i informeze pe ceilalţi despre starea sa de sănătate şi să mulţumească pentru ceva. Probabil că asta ţine de bătrâneţe, ca şi trezitul dis-de-dimineaţă.

Tânăra care se apleacă deasupra lui are părul roşu ca de plastic şi-i aminteşte lui Schilf de un film pe care l-a văzut mai demult, în care o fată aleargă de la început până la sfârşit[16]. Din cauza poziţiei, gestul galant cu care vrea să

16 E vorba de Lola rennt (Aleargă, Lola, aleargă, 1998), regizat de Ibm Ţykwer.

anticipeze întrebarea următoare se transformă într-un fluturat din mâini stupid.

— Puteţi să-mi spuneţi unde sunt?

— În Freiburg, spune tânăra. Sau vreţi să aflaţi numele planetei? Al galaxiei, poate?

Schilf încearcă să râdă, dar renunţă imediat fiindcă simté un flux de căldură năucitoare în creier.

— Cunosc spaţiile interstelare. Ce magazin e ăsta?

— E Galeria de Artă Modernă.

— Foarte bine. Că tot voiam s-o vizitez.

— Probabil că de-asta aţi intrat pe uşă.

— Foarte probabil. Maike este?

— E în curte, cu păsările. O cunoaşteţi?

— Sunt un prieten al soţului ei.

Schili se ridică ajutat de tânără, deşi se simte din nou stabil. Părul fetei miroase a mango, braţul palid cu care îl sprijină – a nucă de cocos. Trecând pe lângă nişte tablouri ofensate, sculpturi prost dispuse şi câteva instalaţii duşmănoase, ajung la o uşă de serviciu deschisă şi se opresc în prag. Lui Schilf i se pare că vede un colţ de paradis. Curticica e împrejmuită de ziduri acoperite de muşchi şi e apărată de o şarpantă cu luminator, acoperită de frunzele unui castan care iese printr-o gaură făcută special pentru el. Razele soarelui inundă cu un efect de strălucire metalică creştetul deja cunoscut al unei femei care se apleacă asupra uşiţei unei colivii într-un unghi asemănător cu cel precedent, în care Schilf a văzut-o dezlegându-şi bicicleta. Ţipătul papagalilor dă curţii un aer exotic, o transformă într-un *outback*[17] pitit printre casele din centrul Freibùrgului.

— Maike, ai un musafir.

De parcă n-ar fi auzit nimic, femeia presară seminţe dintr-o cutie în câteva vase de lut, apoi pune şi câteva arahide pe farfurii. Trei păsări cu capul galben aterizează în josul coliviei şi urmăresc operaţiunile. Maike termină de dat de mâncare şi-şi îndreaptă spatele.

---

17 Teren necultivat din spatele casei, folosit pentru recreere (engl.).

Comisarul se credea pregătit pentru orice eventualitate, dar, cu toate acestea, se sperie. Ochii lui Maike sunt inexpresivi, are buzele strâns lipite. Faţa ei pare o mască prea strâmtă, întinsă la maximum peste pomeţi. Repulsia vădită de a purta acum o conversaţie îi dă comisarului răgazul necesar pentru a se aduna. Făptura luminoasă pare umbrită de ceva şi lui Schilf i se pare că distinge contururile unui bărbat mătăhălos. Dintr-odată simte c-ar face orice pentru a o proteja pe Maike. S-ar sacrifica, ar lua asupra lui catastrofa care se apropie, cu toate că se ştie specialist în atragerea lor. Maike stă dreaptă ca un ţăruş. Nu e decât soţia unui martor, cu alte cuvinte, o foaie în plus, ataşată la dosarul unui caz. Nu e prima oară când Schilf îşi blestemă profesia. La pupitrul sălii de cursuri de la Academie, obişnuia să predice că agentul nu-şi poate face munca decât intermediat. Pentru el, existenţele celorlalţi sunt la fel ca propriul trecut: le poate examina, dar nu le poate schimba. Pentru asta e tot timpul prea târziu.

Schilf i se va adresa lui Maike, îi va pune întrebări şi nu-i va dezvălui ce-l face să simtă un nod în gât. Oricum, nu există cuvinte destul de expresive pentru aşa ceva.

— De ce vă uitaţi la mine aşa de ciudat? întreabă Maike.

— Vă urmăresc existenta.

— Cine sunteţi?

— Schilf, spune Schilf.

— Spune că-l cunoaşte pe Sebastián, spune roşcata şi dispare pe holul galeriei.

Sprâncenele lui Maike se ridică a mirare doi centimetri.

— Sper că nu-mi daţi vreo veste proastă.

— E vorba de nişte tablouri, se grăbeşte comisarul s-o liniştească, şi sprâncenele lui Maike revin în poziţia iniţială.

— Staţi să pun repede nişte apă la păsări.

Se apropie împreună de gratii. Cu ajutorul ciocului

încovoiat, un papagal alb se caţără pe sârmele coliviei. Ajuns în dreptul capului lui Schilf, îşi întrerupe traseul. Două buline roşii îi împodobesc capul ca nişte pete de ruj stridente.

— Pot să vorbească?

— Nu şi în limba noastră.

— Azi-dimineaţă am discutat în oraş cu un papagal.

— Cu Agfa, nu-i aşa? Ia vezi, ia vezi?

O ocazie bună pentru a-şi zâmbi. Dar Maike nu profită de ea. Strecoară braţul stropitoarei printre gratii şi umple adăpătoarea.

— Cum îl cheamă?

— E un papagal-nimfă. Din familia cacadu.

— Mă refer la numele lui.

Pasărea din faţa lui Schilf şi-a terminat inspecţia şi coboară să-şi ia porţia de alune. Maike ezită puţin înainte de a răspunde.

— Îl cheamă Ralph.

— Şi cei doi de acolo, Schilf indică repede două păsări care se leagănă pe o bucată de lemn, sunt un cuplu de îndrăgostiţi?

— Sunt doi masculi. Se pupă ca să-şi stimuleze creierul şi glandele.

— Pentru asta e bună prietenia dintre bărbaţi?

— La papagalii-nimfă, spune Maike pe acelaşi ton imperturbabil.

Ochii cu sprâncene blonde sunt uşor iritaţi şi nemişcaţi, de parc-ar fi uitat să clipească. îl privesc pe comisar fără să se mişte.

— Haideţi să intrăm. Acolo putem să discutăm despre picturi.

Cele două scaune spre care se îndreaptă Maike se află în mijlocul sălii şi sunt prea depărtate pentru a permite o discuţie comodă. Sunt roşii şi torsionate, spătarul nu sprijină coloana, ci umărul drept al celui care şade. Schilf vede compoziţia artistică a designerului ca pe un nor colorat care pluteşte deasupra obiectelor, de aceea

îi vine greu să se aşeze. Nu reuşește să găsească o poziţie confortabilă. Până la urmă se apleacă înainte ca un adolescent în staţia de autobuz, cu coatele sprijinite pe genunchi. Îşi umflă pieptul când o observă pe Maike stând elegant picior peste picior, prezentând astfel cel mai frumos obiect de artă din galerie. În spatele ei, peretele e acoperit de un fotomontaj monstruos. Deşi poza nu e figurativă, Schilf îşi dă seama imediat ce reprezintă. E o intersecţie fotografiată noaptea, cu un timp de expunere de câteva ore.

Schilf habar n-are de artele plastice; trebuie să fi fost deranjat mental când s-a prezentat drept potenţial cumpărător. Sudoarea îi curge pe creştet şi pe gât. Prin felul în care stă pe scaun, intangibilă, suprarealistă, ca un curent de aer la fel de rece precum pârâul din faţa casei în care locuieşte, Maike prezintă singura operă de artă din încăpere pe care Schilf ar achiziţiona-o cu scaun cu tot. Ar plasa-o într-un loc special din apartamentul lui. Nu i-ar permite să se mişte sau să vorbească, cel puţin atâta timp cât e el acasă. Nu-i de mirare, îşi spune comisarul, că Sebastián o iubeşte tocmai pe ea. Lângă o femeie ca ea, întrebările despre legile naturii pălesc imediat. Ar exista şi ar fi aceeaşi în orice lume paralelă.

Şi Maike se uită la scaunul roşu Gerome obscen de scump, pe care însă nu este aşezat un obiect de artă, ci un om fără forme şi transpirat, care îi aruncă priviri ciudate. În capul ei, un Ralph Dabbeling mort şi un Liam răpit sunt ocupaţi să se preschimbe în ceva pe cale de a exploda. Maike e o victimă care n-a făcut nimic, doar a plecat într-o excursie. Singura ei vină e absenţa de câteva zile după o perioadă în care a trebuit să îndure transformarea soţului ei într-un străin şi-apoi într-un monstru care a urlat la ea, a apucat-o de umeri şi a trântit-o pe jos. N-au trecut nici trei ore de la cearta aceea şi, cu toate astea, tot inimaginabilă i se pare. Se aştepta la o nenorocire, dar la una palpabilă; nicidecum să nu înţeleagă o vorbă în propria-i limbă. Lista cu cele mai îngrozitoare zile ale vieţii ei e deschisă, şi

orice-ar mai urma ar şterge ocupantul locului întâi. Iar asta va mai dura un timp, cel puţin asta e impresia ei.

Bărbatul de pe scaunul Gerome asudă de parc-ar vrea să se dizolve în apă şi astfel să dispară de pe faţa pământului. Transpiră prea tare pentru un colecţionar de artă şi mai ales pentru un iubitor de artă în căutarea unei afaceri profitabile. Doar ochii îi sunt reci. În ei, Maike detectează ceva inabordabil, ceva suprarealist, o oglindire a celei mai frumoase opere de artă pe care acest om ar cumpăra-o fără să ezite. Această operă de artă e ea însăşi. În timp ce-i întoarce privirea, se linişteşte, devine din ce în ce mai calmă, ca şi când ar păşi fără frică spre o moarte interioară dinainte de cea adevărată. Va rezista mai mult la acest schimb de priviri. De-acum încolo, ar putea renunţa la clipit. Va rămâne forma care va dăinui mereu asupra conţinutului.

— Cu ce vă pot fi de ajutor?

Întrebarea lui Maike a sunat perfect. Roşcata stă la biroul de lângă uşa de la intrare, poartă o pereche de ochelari cu rame groase şi frunzăreşte în reluare un dosar cu acte. Comisarul îşi schimbă centrul de greutate. Poziţia următoare, cu braţul lăsat pe spătarul înalt al scaunului, e la fel de fantezistă ca aceea de dinainte.

— Am venit pentru *Şantaj I* şi II.

Chipul lui Maike e o faţadă neumbrită.

— Aţi fost pe la mine?

— Pentru scurt timp.

— E curios că vă interesează tocmai picturile astea.

Prin uşa care dă spre curte se strecoară vocile papagalilor care par să comenteze acest episod. Maike inversează poziţia picioarelor.

— Când m-am întors din călătorie, am găsit lângă *Şantaj I şi* II *o* urmă de apă în formă de palmă întinsă.

Schilf nu răspunde. Şi el a observat pata.

— Soţul meu a dat cu vaza de perete pentru că… Mă scuzaţi. Maike îşi întoarce brusc bărbia. Pentru prima oară, un zâmbet pare să se contureze pe buzele ei. Nu e o

zi tocmai bună. Numai semne, peste tot.

Zâmbetul se stinge; îndeajuns pentru comisar ca să-i stea inima în loc.

— În spatele tablourilor se ascunde o poveste tristă. E plină lumea de ele.

— De tablouri sau de poveşti triste?

— Poate că înseamnă acelaşi lucru.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

— Vreţi să auziţi povestea?

— Desigur.

— E ultima lucrare a artistului respectiv. A pus pe pânză patruzeci de galoane de ulei. A pictat până când şi-a epuizat şi ultimele vopsele. Apoi a renunţat.

Maike vorbeşte repede şi pe un ton scăzut. Într-o bună zi, artistul, preferatul muzeelor şi al galeriilor şi descoperirea personală a lui Maike, s-a îndrăgostit de un tânăr. În scurt timp, acesta s-a mutat la el. Relaţia celor doi ar fi putut transforma orice bancă din parc în scena unei tragedii greceşti. În timp ce artistul nu se putea mândri cu nimic special în afară de-o pereche de ochi strălucitori, prietenul lui părea dăltuit după schiţele unui Michelangelo. Zvelt, suplu, cu zulufi negri. Un corp perfect, un suflet imperfect.

La vernisaje, tipul se plimba printre exponate cu mişcări graţioase. Părea special făcut pentru a distrage atenţia invitaţilor. Şi femeilor, şi bărbaţilor li se scurgeau ochii după el. Dacă seara se termina cu bine, se vorbea mai mult despre el decât despre picturi. Lui însă nu-i plăceau lucrările amantului său. Nu-i plăcea arta, în general. Considera că n-are alt rost în lume decât să le răpească lucrurilor frumuseţea adevărată. Desigur, se referea la frumuseţea lui.

— Ştiţi ce-i gelozia? întreabă Maike.

— Din auzite, susţine comisarul.

Au trecut doi ani. Tipul îşi etala cu mândrie vânătăile la fiecare vernisaj. Şi, cum certurile nu aveau cum să devină mai urâte decât erau, i-a dat un ultimatum.

Tablourile sau el.

— Şi pictorul a ales dragostea, îşi dă cu presupusul Schilf.

— N-aţi ghicit, spune Maike.

Pictorul alesese arta. Şi-a izgonit iubitul, şi-a exprimat disperarea prin culori şi astfel s-au născut *Şantaj I* şi II. Muzele l-au urmat pe tânărul său prieten, iar pe el l-au părăsit de tot.

— După aceea n-a mai pictat nimic important, spune Maike. Uneori dragostea e o formă de vandalism.

Îşi duce degetul mic la colţul ochiului de parc-ar vrea să îndepărteze un corp străin. Nimeni nu se simte în stare să rostească următorul cuvânt. În timp ce Maike îşi cercetează degetele de la picioare, orchestra imaginară din capul lui Schilf începe să cânte o serie polifonică de întrebări pe care ar trebui să le pună şi una de enunţuri pe care ar trebui să le formuleze. Ceva filosofic legat de arhitectura loviturilor sorţii. Întrebări legate de preţul tablourilor care-l interesează acum cu adevărat. Ceva nesemnificativ legat de creşterea papagalilor. Când deschide gura, ordinea ideilor se amestecă şi îi vine în gând ceva absolut toxic.

— Cum aţi primit moartea lui Ralph Dabbeling? întreabă el.

Nici n-a rostit bine numele, că Maike a şi sărit de pe scaun. Priveşte în jur de parcă ar fi greşit uşa şi ar fi nimerit în mijlocul unei conversaţii din care nu înţelege nimic.

— De unde-l ştiţi pe Ralph?

— Din ziare.

— Au scris că eram prieteni?

— Asta am aflat-o de la Sebastián.

— Minţiţi! izbucneşte Maike.

Şi are dreptate, pentru că nu Sebastián a fost cel care i-a povestit comisarului despre prietenia dintre Maike şi Dabbeling, ci chiar Maike, mai bine zis, bicicleta ei de curse împreună cu paloarea obrajilor pe care bronzul dă

senzaţia de fond de ten. Cu mâinile vârâte în buzunare, frământă căptuşeala pantalonilor.

— Cine sunteţi?

— Îmi pare rău.

— Plecaţi.

Maike face un pas spre el până când îl vede de undeva de sus. Schili se ridică greoi. O vede cum îşi caută echilibrul, dar fără succes. Stăpânirea de sine i se face ţăndări; furia necontrolată iese la iveală. Schilf nu-i poartă pică văzând că ridică doi pumni încordaţi. E pieptul lui Sebastián cel pe care-l loveşte, e pielea lui Sebastián cea în care îşi înfige unghiile. E braţul lui cel pe care-l apucă, e vocea lui cea care încearcă s-o liniştească. Maike se aruncă într-o îmbrăţişare pe care Schilf nu şi-o dorea. Simte cum i se încordează stomacul sub greutatea lui Maike, cum i se înmoaie toată partea frontală. Durează doar câteva secunde ca Maike să-l împingă într-o parte şi să se dea câţiva paşi înapoi. Roşcata se uită la ei, indiferentă ca o maşinărie căreia nu i s-a instalat programul potrivit pentru a prelucra astfel de situaţii.

— Am venit să vă avertizez.

Comisarul aude şoaptele dulci ale unui scutier ale cărui servicii au fost refuzate; şoaptele ies chiar din gura lui. Îşi retrage imediat mâinile care, din motive necunoscute, se întind spre Maike.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să-i susţineţi pe Sebastián. El…

— Mai vedem noi…

Îşi şterge faţa umedă şi-şi netezeşte părul. Încă cinci secunde şi se va transforma din nou în inabordabila administratoare de galerie, în stewardesa destinelor străine, în vânzătoarea de drame transpuse în tablouri, încă trei.

— Să nu faceţi vreo greşeală. Lăsaţi totul în seama mea.

— Căraţi-vă.

Nu ţipă la el; formulează o rugăminte politicoasă.

Comisarul se conformează. Soneria e setată pe *Oda bucuriei*. Maike se apropie de vitrină şi-l petrece cu privirea pe comisarul care se îndepărtează cu paşi mici, ridicând genunchii de parcă ar trebui să treacă peste un şir de obstacole invizibile. Îi trebuie enervant de mult până la următorul colţ unde, în loc să ia curba, se evaporă pur şi simplu.

Rita Skura are o zi idioată, dintr-aceea care se strică pe măsură ce trece timpul. Pe la patru după-masă se trânteşte într-un fotoliu din hol, unul dintre cele amplasate la fiecare etaj pentru cazuri de leşin. Chiar dacă are ochii închişi, i se pare că vede siluete îmbrăcate în halate de baie, târşâindu-şi papucii pe holuri, însoţite de lipăitul ritmic al cauciucului care atinge picioarele goale. De azi-dimineaţă e învăluită în mirosul de dezinfectant care ar trebui să dea senzaţia de curăţenie, dar care îi aminteşte doar de mătreaţă, ulcer şi spinări încovoiate de durere. Lumina neonului o însoţeşte peste tot. Ea transformă chiar şi expresia sănătoasă într-o grimasă scârboasă, făcând ca peisajul de afară să pară o scenă grotescă, la fel de puţin verosimilă ca Alpii din reclamele pentru ciocolată.

Rita Skura e destul de tânără ca să considere sănătatea o chestiune de perspectivă. Într-un astfel de loc se simte străină. Eventualitatea de a vedea oameni perforaţi de tije metalice sau secţionaţi în bucăţele sângerânde i s-a părut întotdeauna mai uşor de suportat decât perspectiva că ele te-ar putea însoţi pe drumul spre moarte. La capătul bunăvoinţei umane se pune întrebarea de ce ar vrea cineva ca Rita să vâneze oameni care n-au făcut altceva decât să grăbească procesul unei morţi dureroase şi lente, timp în care adevăraţii inamici – boala, moartea şi teama de ea – nu pot fi trimişi niciodată după gratii.

Astfel de gânduri nu trec, desigur, prin capul Ritei, care stă într-un fotoliu de piele sintetică lipsit de personalitate şi îşi strânge jacheta împletită în jurul corpului – pentru simplul motiv că nu e genul care să se

gândească la lucruri dintr-astea. O deranjează mai degrabă faptul că pierde vremea. Nu are prea multă experienţă în domeniu, dar îşi dă imediat seama când nu avansează. Şi nu urăşte nimic mai mult decât drumurile înfundate.

Singurul lucru bun care i s-a întâmplat în ziua aceasta nenorocită e că l-a obligat pe şeful secţiei, Schlüter, să dea un soi de declaraţie. Dis-de-dimineaţă, s-a furişat plină de elan pe lângă pupitrul de recepţie al secţiei de cardiologie, a urcat cu liftul până la cardiologie şi s-a ascuns după un fişet de aluminiu de pe hol. Când medicul-şef a apărut pe hol însoţit de un roi de halate albe ca să-şi consulte bolnavii, Rita a blocat intrarea în salon. Schlüter nu părea mirat. A apucat-o de braţ fără niciun comentariu. Experienţa sa în tratarea membrelor care nu-i aparţineau s-a remarcat prin fermitatea strânsorii şi prin indiferenţa sa la particularităţile anatomice ale Ritei. A târât-o pe femeie într-o încăpere şi a încuiat uşile de sticlă în urma lui. Asistentele şi medicii rămaşi afară s-au lansat imediat în speculaţii, trăgând în acelaşi timp cu ochiul prin uşile transparente, cu dezinteresul disimulat al peştilor exotici captivi într-un acvariu.

Rita şi medicul-şef Schlüter s-au trezit pe un hol folosit pentru transportarea bolnavilor, în compania unor găleţi, cărucioare pentru lenjerie murdară şi scaune cu rotile scoase din uz. Spre deosebire de alte situaţii, Rita nu reuşea să scoată niciun cuvânt. Schlüter n-a ridicat tonul şi a avut nevoie de mai puţin de cinci minute pentru a-şi prezenta punctul de vedere.

Poliţia îl hărţuia de două săptămâni cu cele mai absurde acuzaţii, pe el, cel care a depus jurământul hipocratic din convingere, nu pentru a îndeplini o simplă formalitate. Nu era convins că-i poate explica unui funcţionar public bătut în cap ca Rita ce însemna să-ţi faci munca în asemenea condiţii. Unii pacienţi refuzau să-şi ia medicamentele, fiindcă se temeau că vor fi intoxicaţi cu substanţe ilegale. În plus, Rita habar n-avea că dintre cei

care l-au cunoscut pe anestezistul său, el era cel mai şocat de moartea cumplită a acestuia. Aşa că n-avea de gând să mai participe la şarada asta stupidă. Dacă Rita şi colegii ei continuau să-l trateze în public ca pe un criminal, se puteau aştepta la un proces pentru calomnie şi la un scandal care avea să implice toată poliţia. Nu considera că e necesar să-i înşire numele unor personalităţi cu care obişnuia să joace golf în mod regulat.

La finalul discursului, şi-a prezentat cu o mină indiferentă alibiul pentru noaptea în care murise Dabbeling. Făcuse o mică excursie la Montreux Palace Hotel de pe malul lacului Geneva. Rosti data începerii şi încheierii sejurului cu atâta convingere încât Rita hotărî să-l delege pe Sandstrom pentru verificarea datelor. Apoi Schlüter i-a urat o zi bună, a făcut semn alaiului său, a ieşit pe uşa deschisă de o asistentă şi a mărşăluit pe hol spre rezerva pacientului pe care voia să-l viziteze.

Prea mândră ca să-l urmeze, Rita a rămas în urmă scrâşnind din dinţi, şi-a blestemat slujba şi şi-a dat seama că uşa se deschide doar din afară. N-avea destule dovezi pentru a-l aresta pe Schlüter. Nici măcar martor nu era, ca să-l poată obliga să dea o declaraţie.

În după-amiaza aceea, doamna comisar a rămas la spital şi a continuat să hărţuiască asistentele, pacienţii şi stagiarii cu întrebări incomode, fără a primi niciun răspuns care să-i fie de folos. Toţi îl îndrăgiseră pe Dabbeling, medicul competent şi colegul politicos. Din păcate, nimeni nu-l cunoscuse prea bine. Neînsurat, fără copii. În weekenduri, ore suplimentare, voluntariat. Nedumerire generală în ceea ce privea felul cumplit în care-şi găsise sfârşitul. La vederea chipului inocent al unei stagiare, Rita şi-a pierdut răbdarea. A început să gesticuleze violent, făcând-o pe biata fată să izbucnească în lacrimi. Apoi a fost nevoită s-o ia şi-n braţe şi s-o consoleze pentru că o femeie comisar a fost prea urâcioasă cu ea.

Personalul acestui spital nenorocit, îşi spune Rita şi se uită la un pacient care fumează pe furiş pe balcon, se

comportă ca o familie de iepuraşi care se ascund în iarbă după ce o pasăre de pradă l-a vânat pe unul dintre ei. În principiu, nimeni nu le-o poate lua în nume de rău. Afară oamenii sunt torturaţi şi omorâţi, în timp ce înăuntru industria salvării de vieţi nu le permite oamenilor de aici să ridice nicio clipă privirea de pe banda rulantă.

Deschide clapeta telefonului mobil şi-l sună pe Schnurpfeil, a cărui voce supremă o calmează şi în cele mai grele situaţii. Sigur că vine s-o ia cu maşina, ajunge într-o jumătate de oră şi face asta cu cea mai mare plăcere. Între timp, adaugă el timid, n-ar fi rău ca ea să-şi ia un sandviş cu piept de curcan, ca să nu uite iar de masa de prânz.

Rita îi urmează sfatul şi îşi cercetează faţa cenuşie, iluminată nefavorabil de tubul de neon, în timp ce liftul coboară vertiginos. Dacă poliţia din Freiburg nu va prezenta rezultate concrete la începutul săptămânii următoare, presa îl va teroriza pe ministrul de interne tuns periuţă, care, la rândul său, îi va suci gâtul şefului poliţiei cu mustaţă, şi tot aşa. Rita e cea mai neînsemnată verigă în lanţul trofic.

Când uşile liftului se deschid, o aşteaptă o privelişte care nu e în măsură să-i ridice moralul. În holul spaţios de la intrare domneşte o lipsă de activitate aproape desăvârşită. Vizitatorii traversează spaţiul cu paşi grăbiţi. Undeva se aude susurul unei cascade artificiale nihiliste, în al cărei bazin înoată câţiva peşti exotici. Palmierii de apartament accentuează impresia de inutilitate aseptică. În stânga uşii principale se află cafeneaua cu scaune roşii, galbene şi albastre.

În mijlocul acestei încăperi luxoase, chiar în punctul în care se întâlnesc două linii ondulate ale modelului de gresie, stă gârbovit comisarul-şef Schilf, sprijinindu-şi spatele cocoşat de spătarul unui scaun galben special şi butonează ecranul unui aparat pe care-l ţine în faţa ochilor. Un bătrân înţelept, rătăcit în spaţiul de joacă al unui centru comercial. Când un pacient trece prin faţa lui c-o

farfurie în care are trei prăjituri, comisarul îl urmăreşte cu privirea. Pare că se uită după cineva cunoscut.

Rita îl studiază de la distanţă, până când dorinţa de a-l dezinfecta ca pe o bacterie mare, care să moară apoi sub ochii ei, se transformă într-un şir de imagini fanteziste şi dezgustătoare. Schilf nu dă semne c-ar observa-o nici măcar atunci când se opreşte lângă el.

— Ce mama naibii faceţi aici?

— Joc şah, răspunde comisarul fără să-şi ridice capul. Una din cele mai nobile încercări ale omului de a se uita pe sine.

— Şi funcţionează?

— Nu. Nici partida, nici uitatul.

Suspină. Până acum Rita Skura avea impresia că Schili se află la spital din cauza ei; că venise s-o deranjeze, s-o supravegheze sau, şi mai rău, s-o ajute. Văzându-l însă cum suspină pentru a doua oară şi cât de nervos se uită în urma unei perechi de cârje care dispar cu un bocănit înfundat, Rita începe să se îndoiască. Schilf dă impresia că a venit pentru a-şi rezolva treburi care-l privesc doar pe el.

— Căutaţi pe cineva?

De parc-ar fi fost surprins asupra faptei, comisarul se îndreaptă de spate, încercând să adopte o poziţie demnă.

— Ah, nu, spune. Probabil că mă tem să nu dau peste un al doilea Schilf care să se târâie pe holurile astea în cămaşă de noapte.

— Dac-aş fi vreodată nevoită să mă internez în spital, spune Rita, aş purta exclusiv rochii de seară.

— Aşa credem cu toţii, Rita dragă. Şi când ajungem acolo, ne transformăm într-o imagine deplorabilă a propriei noastre făpturi.

— De unde ştiţi?

— Atitudinea de atotştiutor face parte dintre cele mai importante trăsături ale unui comisar bun.

Rita pufneşte dezaprobator şi se îndreaptă spre casă, unde comandă o pasăre moartă pe pâine. Chelnerul nu râde; nici ea n-a vrut să facă o glumă.

— Şi, cum merge? o întreabă Schilf după ce se aşază la masa lui.

— Groaznic! Sandvişul se dezintegrează la prima îmbucătură. Medicii ăştia preferă să-şi trădeze propriii părinţi decât să pună vreun coleg într-o lumină proastă. Nu-i exclus să fi învăţat replica asta inteligentă chiar de la dumneavoastră. Rita îşi linge maioneza de pe încheietură. În plus, am ajuns la o înţelegere. Că vom împărţi clar terenurile. Ca la şah. Şi, cu riscul de a mă repeta: ce naiba faceţi aici?

— Ce-aţi face dacă aţi afla că nu mai aveţi mult de trăit?

Sandvişul rămâne suspendat în aer.

— Ce-nseamnă asta, Schilf?

— Încercam să mă întreţin cu dumneavoastră. Nu scrie nicăieri că trebuie să discutăm doar despre probleme de serviciu.

Între timp, Rita a tras deja aer în piept pentru câteva variante de răspuns, dar se răzgândeşte şi-şi cântăreşte mai bine replica.

— Aş căuta un adăpost nou pentru pisica mea, spune. Aş vizita oamenii la care ţin.

— Ar fi o vizită îndelungată?

— N-aş spune.

Schilf dă din cap. Doi cunoscuţi s-au întâlnit la intrare şi se opresc să discute ceva. Nu trebuie să renunţăm niciodată, spune unul dintre ei. Speranţa moare ultima, nu-i aşa, spune celălalt. Râd amândoi, apoi se opresc brusc. Stau pe banda de contact a uşii automate. Aripile uşii se deschid şi se închid isteric.

— Aş vrea un apartament la parter, spune Rita. Cu grădină. Pentru pisică, vreau să zic.

Adună bucăţelele de carne direct cu degetele din farfurie, le vâră în gură şi înghite fără să mestece. Dac-ar fi după ea, s-ar duce acasă imediat, ar trage perdelele şi şi-ar astupa urechile cu vată împotriva ciripitului păsărilor. Ar zăcea în pat, şi-ar mângâia pisica şi s-ar întreba de ce nu

şi-a ascultat părinţii.

— Spitalul ăsta nu ne face bine deloc, i se adresează Schilf frunţii ei coborâte. Haideţi să rămânem totuşi la afacerile noastre.

— Perfect, spune Rita, la dumneavoastră cum merge?

Când comisarul se întinde după farfurie, Rita ia şi celelalte două felii de pâine şi muşcă din ele sfidător.

— Ca de obicei, spune Schilf. În privinţa asta, am rămas acelaşi. Un adevărat Stalin al metodologiei criminalistice.

Rita se uită la el nedumerită.

— Pe criminalul dumneavoastră l-am găsit imediat, spune comisarul.

Puţin îi lipseşte Ritei să scuipe dumicatul în farfurie. Cercetează restul prânzului ei dubios şi aşteaptă accesul de furie. Acesta întârzie să apară. Se simte pur şi simplu obosită, într-un fel nepăsător.

— V-am avertizat, spune cu jumătate de gură. Să nu vă amestecaţi în treburile mele.

— Dar văd că deocamdată staţi cu mâinile goale.

— Da, dar sunt mâinile *mele*!

Îi arată demonstrativ palmele care, în ciuda mărimii, au o formă frumoasă. Schili se ridică de la masă, îşi ascunde jucăria computerizată în buzunar şi scoate un stilou demodat a cărui peniţă găureşte şerveţelul. Scrijeleşte un număr de telefon.

— Trebuie să mai verific un singur detaliu. Dacă vă interesează rezultatul, vă rog să mă sunaţi.

În clipa în care părăseşte cafeneaua, apare şi Schnurpfeil şi se uită prin încăpere. Apariţia lui în uniforma perfect croită îi face pe cei de la mesele apropiate să-şi întrerupă conversaţia. Schili se îndreaptă spre el cu paşi hotărâţi. Îl împinge în stradă pe sergentul care se agaţă de Rita rugând-o din priviri.

Exit Schilf, îşi spun comisarul şi Rita la unison.

Capitolul şase în şapte părţi. Comisarul se târăşte printre ferigi. Un martor nebăgat în seamă îşi face şi a

doua oară intrarea. Un tip oarecare pleacă la Geneva

1

Aerul rece ca de frigider năvăleşte printre scaunele din faţă şi mişcă firele răzleţe de păr de pe tâmplele comisarului. Nu-l deranjează că îngheaţă puţin, cu toate că aerul pare să ţâşnească tocmai din spatele ostil al lui Schnurpfeil. Sergentul a setat aerul condiţionat la capacitate maximă şi a pornit staţia. Vocile gâjâie, acoperind conversaţia pe care n-o poartă, de fapt. Schnurpfeil nu-l scapă pe comisar din ochi. El îi arată direcţia de mers cu degetul, ţinând în echilibru pe genunchi o poză decupată dintr-un ziar. Aceasta înfăţişează o bucată de stradă şi doi copaci care stau faţă-n faţă.

După ce şi ultimele case din pădure au rămas în urmă, iar ornamentele din lumini şi umbre ale Günterstalului încep să se plimbe peste caroserie, Schnurpfeil sparge tăcerea de gheaţă.

— Puteaţi să-mi spuneţi de la început că vreţi să ajungeţi la locul crimei.

— Aoleu, exclamă Schilf. M-aţi deconspirat. Deci ştiţi unde s-a întâmplat?

— Toţi ştiu asta. În plus, am fost acolo cu cei de la Expertize Criminalistice.

— Aha, e perfect.

Comisarul rupe fotografia, deschide geamul şi lasă bucăţelele să se piardă în vânt. Ridică mulţumit nasul spre curentul cald de afară. Miroase a rozmarin, a cimbru şi oregano. După două inhalări adânci, Schili se vede în faţa unei case drăgălaşe din cărămidă, adunând un buchet de trandafiri. Pereţii casei strălucesc la lumina lunii. Câteva şopârle agile dispar sub crăpăturile dintre dalele vechi. Când comisarul fictiv îşi împinge pălăria de pai de pe frunte, borul descoperă o cicatrice urâtă care marchează circular fruntea lui Schilf. Tocmai se pregăteşte să-şi toarne un pahar de vin din cana de lut când geamul se ridică în faţa lui. Degetul lui Schnurpfeil apasă butonul de

pe bord. Sudul Franţei se evaporă în neant.

— Dacă aerul condiţionat e pornit, geamurile rămân ridicate, spune Schnurpfeil. Şi-n afară de asta, ştiu că nu dumneavoastră vi s-a încredinţat cercetarea acestui?

loc. Ci doamnei comisar Skura.

Schili se apleacă înainte şi-l bate pe umăr.

— Voi, ăştia din Freiburg, sunteţi îndrăgostiţi de nelegiuirile voastre, de parcă le-aţi fi comis chiar voi.

Zăboveşte un timp asupra creştetului acoperit de păr des al lui Schnurpfeil. Sub jungla asta, un creier e chinuit de gândul că pe comisarul-şef nu l-ar costa nici zece calorii să pună capăt carierei unui tânăr sergent de poliţie. Schili se bucură însă că Schnurpfeil continuă să ţină cu Rita. Cu toată admiraţia fată de micile răfuieli din ring, îi vine să-i explice lui Schnurpfeil că aici nu e vorba de o revendicare. N-are de gând să fure cazul colegei sale mult mai ambiţioase. Ba dimpotrivă, din dimineaţa în care profesorul de fizică zâmbitor a intrat în viaţa lui prin poza aceea dreptunghiulară, simte o nevoie pe cât de nouă, pe atât de stringentă de a-i mulţumi pe toţi.

Schnurpfeil, îi vine să strige, nu credeţi că acest caz pentru care nici măcar n-am vrut să mă urc în tren începe să mă intoxice încetul cu încetul şi pe mine? Că mă simt de parcă aş fi primit o ultimă şansă? De parcă mi s-ar fi câferit posibilitatea de a repara o mare ruptură prin readucerea ordinii în viaţa unui profesor de fizică! Schnurpfeil, în sfârşit am găsit pe cineva pe care trebuie să-l salveze Un bărbat ale cărui teorii sună de parcă s-ar fi formulat în mintea mea, doar că sunt exprimate de o sută de ori mai bine decât aş fi reuşit eu vreodată. Dar, Schnurpfeil, ar vrea să continue, se poate să fiu nevoit să-l împing spre pierzanie pentru a-l salva? Asta ca să n-o facă cineva care nu se pricepe la decodarea disonanţelor acestui caz. Pe Satana, Belzebut şi Lucifer, nu credeţi că-i o dilemă clasică?

Iar Schnurpfeil ar da din cap şi i-ar spune: Sunteţi bolnav, mergeţi la doctor şi lăsaţi-i pe cei sănătoşi să-şi

facă treaba. Sau nu i-ar spune nimic pentru că n-ar înţelege o boabă din ce i-ar fi zis. Pentru că, după părerea lui, n-ar fi nimic de înţeles şi de zis.

— Nu vă faceţi griji, spune Schilf în locul celor de mai sus. Eu lucrez în continuare la cazul de răpire.

Schnurpfeil îşi încordează muşchii gâtului. Ajuns la staţia pentru turişti de pe drumul comunal al Schauinslandului, coboară grijuliu apărătoarea pentru ochi. Cu spatele ridicat, maşina urcă dealul din pădure. Soarele clipeşte printre copaci, ca lumina unui stroboscop. Comisarul se gândeşte s-o sune pe prietena lui în seara asta şi să dezbată cu ea problema dilemei clasice. Preţ de o secundă, confuz, are impresia că nu-şi mai aminteşte numărul ei, apoi îi pică fisa: numărul ei e şi numărul lui, având în vedere că Julia locuieşte la el. Chiar acum, ea stă cu o ceaşcă de ceai la barul din bucătărie, lângă care se încadrează perfect, spre deosebire de el, şi citeşte un document sau vreuna dintre cărţile lui. Ultimele minute ale drumului trec uşor, fără ca vreunul să mai spună ceva.

— Am ajuns, zice Schnurpfeil, trăgând maşina pe dreapta.

— Destinaţia finală: locul crimei. Vă rugăm, coborâţi! exclamă Schilf într-un exces de voie bună. Arătaţi-mi copacii aceia.

Schnurpfeil nu se mişcă din spatele volanului, priveşte drept înainte ca un soldat şi nu dă semne c-ar intenţiona să părăsească vehiculul. Sta-i-ar în gât loialitatea aia faţă de Rita Skura, îşi spune Schilf, pentru că n-are chef să-i dea ordinul permis, de altfel, de rangul superior. Coboară cu spatele din maşina de patrulă. Găseşte cu uşurinţă cele două trunchiuri şi fără ajutor. Acestea flanchează strada precum pilonii unei porţi care desparte două lumi aparent identice. În dreapta şi-n stânga, pădurea se înalţă până la cer ca un *puzzle* tridimensional.

Ce uşor e să le-ncurci, se gândeşte Schilf. Aici şi acolo, mai înainte şi acum, viaţă şi moarte. Asta e valabil

peste tot. Ajunge un cablu de sârmă şi gata.

Aerul are un gust limpede şi potabil ca apa. Şi mai e şi zarva neîncetată a păsărilor cântătoare. Ar trebui să lucrăm mai des în aer liber, se gândeşte comisarul.

După ce aruncă o privire superficială asupra scoarţei măcinate de cablul de oţel, se afundă în desiş. Traversează şanţul, îndepărtează cu grijă spinii murului din pânza cămăşii şi alunecă frânând cu o mână printre tufişuri. Urmele căutătorilor de probe sunt peste tot: resturi de ipsos rămase de la mulajul pentru amprentele tălpilor, sol răscolit, crengi tăiate. Schilf dă la o parte ferigile cu ambele mâini şi preţ de o clipă (care i se pare oportună) se scufundă sub suprafaţa verde. Lăsându-se pe vine, se uită în jur. E înconjurat de tulpini pufoase pe care frunzele maronii evolvente se lipesc asemenea unor cochilii de melci.

I s-a făcut cald de la căţărat. La spate, cămaşa îl strânge, buza superioară e sărată când o atinge cu limba. Îşi suflecă mânecile şi aşteaptă. E sigur că locul ăsta vrea să-i transmită ceva, ceva ce căutătorii de probe n-or să găsească niciodată. Şi asta fiindcă acel ceva mi e compus nici din mătreaţă, nici din păr. E povestea trecerii unei frontiere. O relatare despre cât de subţire e firul vieţii unui om. Schilf vrea să afle cum e să aştepţi ca cineva să moară de mâna ta. Nişte furnici formează o grămăjoară neagră pe spatele unei omizi care se zvârcoleşte într-o parte şi alta, în timp ce o bucată din corpul ei e transportată altundeva. În rest, nimic care să-l ilumineze pe comisar.

Un ton spiralat se înşurubează în canalul auditiv. Şi iată-i că vin: sunt ţânţarii care vor să depună mărturia de care mai avea nevoie Schilf pentru a fi 100% sigur. Şapte ţânţari aterizează pe antebraţul drept şi-l ciupesc la unison. Comisarul sare în picioare şi dă să-i pălească. Supravieţuitorii atacă din nou fără să ezite, primind întăriri de la colegi invizibili, îl gâdilă la ceafă, îl ciupesc în repetate rânduri de braţ şi de mâini. Schilf îşi trage repede mânecile în jos, îşi scutură pantalonii şi-şi trece mâna

peste faţă. Odată liniştit, descoperă un omuleţ îngropat în ferigă, care urmăreşte de la distanţă dansul tribal. Când privirile li se întâlnesc, silueta burtoasă se pune în mişcare.

— Ce paraziţi nenorociţi, nu-i aşa?

Vânătorul de fluturi se apropie şi ridică un deget ameninţător.

— Scursura hexapozilor – a insectelor cu şase picioare, adaugă, văzând că Schilf nu spune nimic.

Comisarul se uită la mâinile sale, pe care încep să apară primele umflături. Se gândeşte cum ar fi dacă şi-ar zgâria ciupiturile cu un cuţit până când ar sângera şi apoi s-ar duce la birou cu braţele întinse şi i le-ar arăta procurorului cu următoarea replică: Ia uitaţi-vă! V-am adus dovada decisivă! – şi începe să râdă încet. Va fi cu siguranţă primul caz din istoria criminalisticii a cărui soartă va fi decisă de nişte mâncărimi insuportabile.

— Vă uitaţi la echipamentul meu? Vânătorul de fluturi rămâne pe loc. O plasă. Şi aici, o capcană care seamănă cu viaţa: te prinzi uşor şi ieşi cu atât mai greu.

Comisarul e ocupat să-şi întindă salivă pe braţ.

— Cam multă agitaţie pe-aici în ultimul timp, spune vânătorul de fluturi. Poliţia asta îmi alungă toţi clienţii. Pe chipul bărbatului, o reţea de riduri subţiri se transformă într-o mină îngrijorată. Arată indignat spre colivia în formă de lampion. Ia uitaţi-vă aici! E goală!

— Ce căutaţi dumneavoastră?

— Specialităţi cu şase picioare. Omuleţul îi întinde mâna. Franz Drayer. Pensionar şi lepidopterolog amator, în drum spre nemurire. Dar dumneavoastră ce căutaţi?

— Un caz special cu două picioare.

— Înalt, blond, faţă prietenoasă?

— L-aţi văzut cumva?

— Acum câteva zile era ascuns printre ferigi. Cam tot pe-acolo unde stăteaţi şi dumneavoastră.

— Mulţumesc, spune comisarul. M-aţi ajutat foarte mult.

— Căutaţi-mă în revistele de specialitate!

Schilf salută şi-l părăseşte pe martorul ignorat, pleacă din ţinutul fără hotare.

Ajunge la stradă gâfâind şi înjurând. Îşi scoate din păr crenguţe, însă idila pastorală e perturbată de un piuit artificial.

— Aşa deci, sunteţi un nemernic. Vă ascult.

— Rita Skura în cea mai bună formă! Sunt măgulit. Dar, din nefericire, preţul meu a crescut între timp.

— Ce vreţi de la mine? Un şantajist nenorocit, asta sunteţi!

Schilf face o pauză de efect şi scoate şi ultimul scaiete din pantaloni. Maşina de patrulă e parcată la câţiva metri depărtare şi pare un musafir nepoftit în natura exuberantă şi anarhică. În spatele parbrizului stă Schnurpfeil, palid şi ţeapăn ca o statuie de ceară, fără să-i acorde nici măcar o privire. Comisarul se înclină şi se uită la picioarele sale. Pentru propoziţiile următoare are nevoie de concentrare deplină şi de putere de convingere, nu de un sergent ofensat.

— Fiţi atentă la mine. Un fir de păr mă mai desparte de soluţie. O să vă dau numele celor implicaţi ca să mai tăiem din elanul superiorilor dumneavoastră. În caz contrar, luni vor asmuţi GSG 9-le[18] pe noi. Mai sunteţi acolo? Mă auziţi?

— Nu vă mai bâlbâiţi. Spuneţi-mi ce vreţi.

— Vreau ca omul meu să rămână în libertate. Nu-l arestaţi până când nu închid dosarul. Şi fără presă.

Enunţul rămâne fără replică. Durează o veşnicie până când Rita se încumetă să-i răspundă. Iar când o face, e complet nesigură pe ea.

— E vorba de un criminal. Nu cred că aveţi toţi boii acasă.

— Iar dumneavoastră, drăguţa mea, nu-i aveţi *încă*. Vreau să spun, nu-i aveţi pe cei care-ar putea constitui

---

18 Grenzschutzgruppe 9 în original, brigada anti-tero a Poliției Federale Germane.

subiectul principal al cazului nostru. Unde sunteţi acum?

— În biroul meu.

— Aşteptaţi următorul telefon de la comandantul poliţiei?

— Sunteţi un ticălos. Ştiţi foarte bine că nu vă pot garanta ceea ce-mi cereţi.

— Ba bine că nu. Sunaţi-mă după ce-aţi luat o decizie.

Schilf închide. Se îndreaptă spre maşină cu paşi vioi, se trânteşte pe bancheta din spate şi-l bate pe sergentul mirat pe umeri:

— Puteţi să mă lăsaţi la locuinţa mea de serviciu.

— >»

Apoi mergeţi până la secţie şi aduceţi-mi geanta de voiaj din biroul Ritei Skura. Sunteţi singurul care poate ieşi viu de acolo.

Sergentul de poliţie ambalează motorul şi apasă pedala de acceleraţie. În timp ce coboară pe serpentinele înguste, Schilf mormăie o propoziţie care nu-i mai iese din cap. Înainte de a-ţi încheia socotelile cu lumea, trebuie să închei măcar un lucru aşa cum trebuie.

Zk

În timp ce Schilf doarme îmbrăcat şi încălţat pe canapeaua din locuinţa de serviciu, arătând ca unul dintre cadavrele cazurilor rezolvate, Sebastián stă în bucătărie, unde simţul estetic al lui Maike se reflectă în fiecare obiect, şi se îndeletniceşte cu pregătirea unei cine complicate. Ziua în care şi-a îmbrăţişat fiul în tabăra de cercetaşi, aceeaşi zi în care soţia sa speriată a dat buzna pe uşă ca apoi să iasă la fel de repede în urma acelei certe groaznice şi tot ziua în care a discutat cu comisarul de la criminalistică despre fizică – ziua asta ratată nu se mai termină. În după-amiaza aceea n-a mai făcut nimic. A stat pe balcon şi a încercat din răsputeri să nu sune la numărul de la galerie fiindcă a vrut să-i dea timp lui Maike să se acomodeze cu situaţia. Nemaiputând suporta liniştea din casă şi reţinerea politicoasă a lui Liam, a evadat şi s-a dus

să cumpere ingredientele pentru cină.

Acum găteşte mâncare thaâlandeză după o carte de bucate pe care a găsit-o pe ultimul raft al dulapului. Era încă în ţiplă, ca un cadou nedorit. Cu spatele încovoiat, stă aplecat peste blatul de bucătărie de parcă ar vrea să-şi demonstreze dispreţul faţă de aparatele ultramoderne, dintre care până şi un deschizător de conserve îşi face treaba mai bine decât el.

Să fie un fizician bun. Să ducă un trai fericit. Să nu-i distrugă pe oamenii la care ţine.

E linişte, ca în pâlnia unei tornade. Lui Sebastián îi face plăcere să urmărească indicaţiile din cartea de bucate, fără a fi nevoit să ia nicio decizie. Într-un mojar greu pisează boabele de coriandru, piperul şi seminţele de chimion, până când acestea se transformă într-o pulbere zgrunţuroasă. Aruncă bucăţi de chilii şi ghimbir într-un tocător; pisează usturoi şi – ah, era să uite – pune creveţii în apă la decongelat. Din când în când se apleacă şi mai scoate un ingredient nou din sacoşele care, cu fiecare obiect extras, se înclină spre picioarele sale ca nişte animale de companie, pierzându-şi din volumul impunător. A intrat şi Liam de vreo zece minute şi încearcă acum să-şi potolească nerăbdarea de dinaintea fiecărei mese scoţând pahare şi farfurii una câte una, umplând solniţa şi solicitând tot timpul noi sarcini.

— De ce mâncăm aici?

— Pentru că e mai comod.

De fapt, Sebastián n-are curajul să se aşeze la locul său obişnuit din sufragerie.

— Poţi să pui masa, spune pentru a treia oară.

Legumele curăţate strălucesc în culorile apetisante ale semaforului, atingând astfel punctul culminant al impresiei optice, înainte de a se transforma într-o pastă roşiatică, laolaltă cu creveţii dezgheţaţi. Când Liam se apropie de aragaz ca să se uite sub capace, Sebastián îl mângâie pe cap şi înghite în sec când observă cât de bine se mulează rotundul perfect al capului de copil pe curbura

palmei lui. Discret, se uită dintr-o parte la chipul fiului său. Priveşte fruntea netedă de copil, nasul fin cu nările dilatate, ochii deschişi la culoare, în care se întrezăreşte o adâncime pe cât de atrăgătoare, pe atât de periculoasă, şi simte ceva ca un pietroi coborându-i în stomac. Se sperie de afecţiunea necondiţionată, capabilă să şteargă amintirile complicate, convingerile, speranţele şi ideile de om matur şi să le ducă într-un loc în care nu există spaţiu şi timp şi unde, în afara legilor iubirii, nu mai contează nimic. În timp ce Liam amestecă în oală cu lingura de lemn, Sebastián retrăieşte senzaţia dureroasă a nefiinţei care sălăşluieşte în orice făptură şi lucru. Din clipa aceasta, prezenţa lui Liam îi va aminti şi de absenţa lui, lucru care i se pare greu de suportat. Sebastián e legat pentru totdeauna de un Anti-Liam al cărui corp concret reprezintă poarta prost închisă a iadului. De când şi-a recăpătat fiul, Sebastián se străduieşte din răsputeri să nu-l ţină închis în cameră.

— La dracu'!

A fost suficient de prost să se frece la ochi. Zeama ardeiului iute şi a cepei îşi face efectul şi-l goneşte pe Sebastián la chiuvetă, undeâşi spală faţa cu apă rece.

Din clipa în care intră pe uşă şi păşeşte pe hol, pe Maike o izbeşte mirosul de mâncare. Miroase a împăcare. Sebastián stă lângă aragaz cu ochii umflaţi şi nasul roşu, în timp ce Liam îl arată cu degetul şi se zvârcoleşte de râs. Saliva dintre dinţi i s-a colorat în verde de la bucăţelele de ardei mâncate pe furiş. Maike se opreşte în cadrul uşii; ar vrea să râdă cu Liam şi să plângă cu Sebastián până nu mai poate şi se întreabă de ce s-a târât în genunchi ca să spele diverse încăperi ale galeriei, doar – doar va veni mai greu momentul plecării.

— Ce se-ntâmplă aici? întreabă şi se lasă pe vine ca să-l prindă pe Liam care se prăbuşeşte în braţele ei.

— Tati are nişte Thailandă în ochi!

Liam se lasă pupat şi aleargă înapoi la aragaz, se ridică pe vârful picioarelor şi amestecă în orez, de parcă

masa vâscoasă l-ar conecta la normalitate prin lingura de lemn.

— Cum a fost la serviciu? întreabă Sebastián şi într-adevăr, preţ de o clipă, totul pare neschimbat.

Acest „cum” e cel mai cumplit lucru care i se poate întâmpla acum lui Maike. Se prăbuşeşte pe un scaun şi zâmbeşte muţeniei care se întinde peste ei. Se simte de parc-ar fi fost plecată un an de acasă şi s-ar fi întors la o viaţă la care mai poate participa doar ca spectator; Sebastián, care gustă acum curry-ul cu ochii închişi, i se pare un actor ieşit din rol. Îi vine să-l ia, să-l scuture şi să ţipe la el sau să-l ia în braţe, să-l mângâie şi să-l miroasă; orice ar ajuta-o să-şi recapete bărbatul.

Din păcate, de azi-dimineaţă nu e cu putinţă să se apropie de el şi din cauza asta nu poate decât să stea, să se uite în gol şi să se gândească. Nu reuşește să asimileze nici măcar moartea lui Dabbeling. Nici răpirea misterioasă a lui Liam. În schimb, legătura dintre aceste două lucruri şi faptul că, până la urmă, nu înţelege nimic o sperie şi mai mult. Vidul nu e un adversar, iar fără adversar n-ai cum să-ţi aperi familia. Dacă în viaţa ei de până acum ar fi avut mai puţin noroc şi mai multe necazuri, ar fi aflat numele acestui vid: frica.

— Am avut o zi ciudată, spune Maike după ce-şi drege vocea, lucru de care gâtul ei avea mare nevoie. M-a căutat un tip dubios la galerie.

— Cam cât tata? întreabă Liam. Dar mai bătrân? Burtă mare, mutră de elefant?

— De unde ştii?

— E comisarul nostru.

— Glumeşti.

Maike e şi mai palidă decât era; liniştea abia instalată se dezintegrează pe la margini.

— E aproape gata! îi strigă Sebastián, iar veselia din vocea lui pare să imite atitudinea bucătarilor din emisiunile culinare. Maike nu-l ia în seamă.

— Vrei să zici, i se adresează lui Liam, că dobitocul

ăsta lucrează la poliţie? Şi c-a fost aici, la voi?

— La scurt timp după ce ai fugit de acasă, spune încet Sebastián.

— Nu mai suport, şoptește Maike.

— A promis că va rezolva lucrurile. Încântarea fără speranţă face ca vocea lui Liam să se gâtuie. E deştept.

— E-n *regulă*, dragule, îi spune Maike lui Liam, apoi se întoarce către Sebastián: Şi despre ce-aţi vorbit?

Sebastián aduce oala la masă şi împarte nişte curry în farfurii.

— Despre esenţa timpului.

Îl roagă pe Liam să continue cu servitul orezului şi şterge cu o cârpă suprafaţa fierbinte a cuptorului electric. Miroase a ars. Sebastián deschide uşa balconului.

— Esenţa timpului, repetă Maike pe un ton dispreţuitor.

Amestecă orezul cu sosul, pune sare şi piper, fără să-l fi gustat.

— Se-ntoarce?

— Sper, spune Liam.

În timp ce nevasta şi copilul stau la masă cu tacâmurile ridicate, Sebastián le aruncă priviri încurajatoare, pescuieşte creveţii din mâncare şi înfige demonstrativ câte doi în furculiţă. Maike se uită prin bucătărie, de parcă i-ar lipsi ceva. O lingură, un şerveţel. Un răspuns.

— În cazurile grave n-ai cum să-ţi retragi reclamaţia, spune Sebastián. Trebuie să investigheze răpirea. Asta este procedura.

Maike pune tacâmul lângă farfurie.

— Şi poliţia a fost şi la Gwiggen? întreabă. A interogat personalul de acolo? A aflat cine l-a dus pe Liam cu maşina? Pare că cineva îi dictează textul. Au fost la popas? Au căutat urmele? Au găsit martori? L-au descusut pe tipul de la benzinărie?

— Maike, spune Sebastián. Nimic altceva, şi repetă: Maike.

În apropierea balconului, un grup de mierle ţine o conferinţă în castani. După felul în care se sfădesc, pare că discută un subiect fierbinte: dar mierlele stau, de fapt, în coroanele copacilor? Trag ele oare cu ochiul la îndeletnicirile celor din casele astea vechi sau sunt mai degrabă păsări care preferă să se plimbe şi-şi părăsesc habitatul doar în situaţii de excepţie? Şi care ar fi situaţia aceea?

Liniştea se aşterne însă odată cu aterizarea unei coţofene în copac.

— Ce păcat că e deja sâmbătă, spune Liam pe un ton plângăreţ. Altfel ar fi venit Oskar.

Sebastián se apleacă spre el şi-l strânge în braţe.

— Şşș, şșș, spune. E-n regulă.

Liam ia o porţie mare de curry şi o îndeasă în gură. Mestecă o dată, de două ori şi se opreşte, uitându-se fix în farfurie, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi.

— Tot nu s-a răcit? întreabă Sebastián.

Liam dă din cap şi înghite în sec de mai multe ori.

— E picant, spune încet.

— Îmi pare rău. Sebastián îşi pune mâinile în poale, în timp ce Maike împinge farfuria într-o parte. Nici ţie nu-ţi place?

— Ba da, spune. Dar nu mi-e foame.

— Pot să mănânc orezul, spune Liam. Orezul e bun.

După câteva îmbucături, Sebastián pune tacâmurile lângă farfurie, fiindcă zgomotul pe care-l face mestecând se aude în toată bucătăria. Maike bea apă. Liam încearcă să înfigă boabele de orez în furculiţă. Un strop de apă se desprinde de robinet şi aterizează pe suprafaţa de inox a chiuvetei.

— Şi-n dimineaţa de după răpire, spune Maike, ai sunat la Gwiggen şi le-ai spus că Liam e bolnav?

— Chiar trebuie să discutăm asta acum? întreabă Sebastián.

— Şi nimeni nu s-a mirat, cu toate că Liam ajunsese de mult în tabără?

— Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Poate te miră, Maike ridică tonul într-o spirală isterică, de ce n-a rezolvat încă nimic super-comisarul vostru?

— Nu mă miră.

— Atunci o să-ţi spun *eu*.

Sebastián rezistă cu greu tentaţiei de a-şi astupa urechile. N-a auzit niciodată tonul acesta strident la nevasta lui. O consideră o femeie puternică, fără să fi simţit vreodată nevoia să afle mai multe despre condiţiile în care se manifestă puterea aceasta. La fel ca Maike, căreia îi venea să-l ia de umeri şi să-l scuture, Sebastián ar vrea şi el s-o terorizeze pe creatura de la celălalt capăt al mesei, aflată în pragul prăbuşirii, până când ea ar ceda. Până când Maike cea obişnuită, rece, cea căreia i-a zis „până când moartea ne va despărţi” iese din nou la lumină. Sebastián nu vrea să audă cuvintele care urmează. Ele stau deja în încăpere şi aşteaptă să fie folosite de unul dintre interlocutori.

— Poliţia nu anchetează cazul, spune Maike, fiindcă nu crede că ai spus adevărul.

— Mă duc şi eu în camera mea, spune Liam.

Nu-l opreşte nimeni. Sebastián stă gârbovit pe scaunul său, braţele îi atârnă pe lângă corp. Priveşte în urma lui Liam, de parcă s-ar uita după un tren care se îndepărtează. Din mâncarea de pe farfurie nu mai ies aburi, la suprafaţa sosului de formează o crustă încreţită. Aşa arată o cină de rămas-bun, se gândeşte Sebastián sau, mai bine zis, asta gândeşte o voce nouă, necunoscută dinăuntrul lui, de parcă în capul lui s-ar fi mutat un observator.

— Problema, spune el şi se miră de calmul care-l cuprinde, e că nici *tu* nu crezi că spun adevărul.

Maike bea toată apa din pahar, după care nu ştie unde să-şi pună mâinile.

— Sebastián, spune încet. Ţi-am dat vreodată motive de gelozie? Din cauza lui Ralph?

La mişcarea bruscă a lui Sebastián care dă să se ridice, farfuriile scuipă curry pe faţa de masă. Cu spatele la bucătărie, Sebastián se postează lângă uşa balconului şi se uită la propriul chip, oglindit vag în geamul uşii. Încearcă să se convingă că ştie ce are de făcut. Îşi formulează în cap replica potrivită. Aceasta ar conţine cuvintele „adevăr”, „încredere”, „eu” şi „Dabbeling”. Ea ar reprezenta singura salvare pentru Maike şi el. Un impuls nou îi sigilează însă buzele. E convingerea oarecum solemnă că e prea târziu să mai facă ceva.

— Te rog, Sebastián! Te rog!

Când se întoarce, ochii lui Maike îl fixează rugător. Lui Sebastián îi vine să se scurgă de-a lungul peretelui şi să-şi ascundă capul între genunchi. Poate ar fi o idee bună, mai bună oricum decât tremuratul ăsta pe propriile picioare. O mai zăreşte o dată pe Maike de pe prag, cum stă acolo, mult mai deşirată decât în realitate, descumpănită şi subţire. Îi simte groaza care o transformă într-o străină, într-o fiinţă nemiloasă. Vede genele care se zbat, mâinile nesigure, agăţându-se de faţa de masă. Sebastián nu înţelege cum poate supravieţui cineva cu nişte mâini atât de mici. Cum reuşește să crească un copil. Sau să iubească un bărbat ca el. împărtăşește convingerea lui Maike, conform căreia ea şi Liam sunt doar nişte victime ale împrejurărilor. Vina o poartă doar el, şi anume, pe hol şi afară din casă.

— O să iau maşina ta, strigă de acolo. A mea a fost ridicată pentru probe. Ne vedem mai târziu.

N-a mai simţit niciodată slăbiciunea omului mai acut ca acum, pe drumul acesta scurt până la uşă. Preocuparea pentru o ţinută dreaptă, vocabularul folosit şi liberul-arbitru par recuzitele ridicole ale unei şarade. Iată cheile maşinii, balustrada de pe casa scărilor, felinarul din fontă, copacii şi casele. Maşina mică a lui Maike, parcată pe o străduţă lăturalnică. Lumea e un sistem de ghidare pe care trebuie să-l urmezi.

Mintea lui Sebastián se limpezeşte, împărţindu-se în

dreptunghiuri transparente. Vocea din capul lui îl anunţă că tocmai a comis o greşeală impardonabilă şi probabil ireparabilă. În şirul neîntrerupt de monstruozităţi în care s-a transformat viaţa lui, părăsitul bucătăriei pare o operă de artă. Nu l-ar costa mult să facă stânga-mprejur, să urce scările din nou şi să dea o întorsătură nouă poveştii. Dar greşelile impardonabile, îşi dă seama observatorul din Sebastián, nu se manifestă prin neatenţie, falsitate sau printr-o atitudine atotştiutoare. Particularitatea lor constă în faptul că nu lasă loc unor alternative nici dacă sunt mărturisite.

Sistemul de închidere centralizată face clic pe mai multe tonuri. Vibraţiile motorului pornit se transmit braţelor şi picioarelor. Ca un om absolut normal, Sebastián conduce maşina cea mică pe străzile cartierului unde locuieşte, îşi face cumpărăturile şi lucrează. Străbate artera principală unde maşinile circulă la orice oră, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important în lumea asta, se pierde în reţeaua complicată a drumurilor de legătură, a joncţiunilor şi nodurilor care traversează planeta precum sinapsele unui creier gigantic. E uluitor cât de puţin îţi trebuie ca să iei decizii devastatoare, se gândeşte Sebastián. Peste câteva minute se înscrie în traficul de pe autostradă.

Nu e ca şi când comisarul Schilf şi Rita Skura n-ar avea nimic în comun. Ca şi Rita, comisarul a urât păsările în copilărie. Avea motive bine întemeiate. Păsările mâncau fluturii cu care purta acele discuţii teoretice. Aveau feţe împietrite care nu afişau niciodată durere sau bucurie. îl priveau indiferente şi ascundeau secretul unei cunoaşteri care, după părerea lui, nu le folosea la nimic. I se părea nedrept că erau singurele care aveau privilegiul de a privi pământul de sus. Dacă şi-ar fi dat seama deja de-atunci că nu e decât un observator al realităţii, ar fi fost mai atent la păsări, la aceste plăsmuitoare de lumi nereuşite.

În plus, făceau un tărăboi care te scotea din minţi, fără să ţină seama de celelalte fiinţe care poate că voiau să

se gândească, să se joace sau să doarmă în linişte. Noaptea, micuţul Schili se ducea des în dormitorul părinţilor. Nu pot să dorm, ţipa, păsările strigă în grădină şi ţopăie pe acoperiş!

Părinţii lui au râs de el mult timp după ce s-a mutat de acasă. Lui Schilf nu i se părea nimic amuzant. Şi fiindcă în nopţile acelea nedormite părinţii îl asigurau că nu se auzea nicio pasăre pe o rază de zece kilometri, era ferm convins că ai lui încheiaseră un pact cu duşmanul.

A trecut ceva timp de când nu s-a mai gândit la asta: acum însă se pare c-a visat ceva. S-a trezit cu impresia că ceva ascuţit ca un cioc s-a înfipt în adâncurile moi ale creierului său. Dacă ar avea mai mult timp pentru gândit, s-ar putea întreba ce-ar fi zis micul comisar despre oul de pasăre din capul comisarului devenit matur.

Zace confuz în camera îngustă şi are nevoie de câteva minute bune ca să-şi revină. Umbrele care-l înconjoară sunt piesele de mobilier din locuinţa sa de serviciu din Freiburg, iar sunetul ascuţit care-i zgârie nervii nu provine din ciocul unei păsări, ci de la un telefon care sună. Schilf apasă tastele mobilului său fără niciun rezultat, până când îi vine ideea să sară de pe canapea şi să ridice receptorul telefonului fix.

— Rita, tu eşti?

La capătul celălalt al firului răsună im râs voios:

— Îmi pare rău, nu e nicio Rita. Eu sunt.

Nu există prea multe eu-uri în viaţa comisarului. Majoritatea oamenilor pe care ajunge să-i cunoască mai bine dispar, mai devreme sau mai târziu, după gratiile unei instituţii corecţionale. De aceea, nu trebuie să se gândească prea mult.

— De unde ai numărul de fix?

— *Tu* mi l-ai dat.

Julia are dreptate; fiecărui „eu” îi aparţine şi un „tu”. De când şi-a cunoscut noua prietenă, ea a avut întotdeauna dreptate. Şi nici măcar nu i se pare ciudat. Comisarul o şi vede în faţa ochilor, cum stă în fotoliul de lângă măsuţa de

telefon şi cum vâră un deget în gaura unui ciorap.

— Te-am trezit? întreabă.

Schilf n-a apucat încă să aprindă lumina. În spatele uşilor de la baie şi bucătărie era un întuneric de nepătruns, de parcă acolo s-ar fi fabricat noaptea pentru întreaga ţară.

— Nu, susţine îndărătnic. Ce vrei?

Acelaşi râs.

— Să te întreb ce faci.

Nu e o dorinţă ieşită din comun; lui Schilf însă i se pare surprinzătoare. Julia e cu zece ani mai în vârstă decât Rita Skura, dar se află, ca şi ea, de cealaltă parte a baricadei care în opinia lui îi desparte pe tineri de cei bătrâni. Aparţine unei generaţii noi ai cărei membri nu se numesc oameni, ci persoane, care au un comportament pragmatic şi tratează lumea ca pe un prieten bun. Lângă cineva atât de necomplicat, Schili se simte depăşit la modul relaxant, cu toată veneraţia lui faţă de complexitatea infinită a lucrurilor. Cineva ca Julia, care aterizează într-un mod de viaţă străin cu replica „n-am job, n-am familie şi n-am chef de Hartz IV”[19], poate să sune oricând să-l întrebe ce mai face.

— Bine, spune Schilf mult prea brusc, conştient că minte, astfel că e nevoie de câteva lămuriri suplimentare. Am găsit criminalul. Acum trebuie să văd cum îl pot apăra de cei de la poliţie.

— Păi tu nu lucrezi la poliţie?

— Asta nu-mi înlesneşte cu nimic treaba.

— Te-ai îndrăgostit de criminal?

Acum e rândul lui Schilf să râdă. Şi-ar dori să poată privi viaţa măcar o dată prin ochii Juliei. Trebuie că seamănă cu o clădire bine împărţită, nu chiar cu o casă de familie, asta ar fi plictisitor, dar poate cu un cort de circari cu intrare şi ieşire, cu tribune şi acoperiş. Comisarul simte

---

19 Reformele (I-IV) lui Peter Hartz, șeful comisiei de reforme privind condițiile de acordare a ajutorului social, care în 2003 a limitat drastic suma și perioada de acordare a ajutorului de șomaj.

parcă mirosul dulceag al grinzilor de lemn.

— Aş formula-o un pic altfel, spune Schilf. îl consider un tip grozav. Genul căruia ai impresia că-i datorezi ceva. Îi datorez explicaţia cazului, şi asta urgent. Orice altceva l-ar distruge.

— Dar te-ai angajat să distrugi viaţa criminalilor.

— E interpretabil.

— Poliţistul desăvârşit îl salvează pe sărmanul criminal! Sună romantic.

Lungimea cablului de telefon şi îngustimea locuinţei îi permit lui Schilf să păşească lângă uşa balconului. Balconul e atât de mic, încât nici măcar o persoană nu are loc să iasă. De fapt, omul vrea să se salveze doar pe sine, se gândeşte comisarul. Ceea ce variază e acel ceva sau cineva de care vrea să se salveze.

— Nu ştiu dacă mă crezi, spune Schilf, dar aş da orice să-l pot ajuta pe acest om.

— Te cred, spune pe un ton blând Julia. A interpretat corect tăcerea lungă. Cred tot ce-mi spui. Chiar dacă din motive intrinsece.

— Ce vrei să spui?

— Nu înţelegi?

— Nu.

— Te iubesc.

Comisarul îşi scutură mecanic capul. Iată că apare din nou: ideea că viaţa sa a redevenit un haos imposibil de descurcat. De la depărtare îşi face simţită prezenţa şi migrena. Dintr-odată, Schilf trebuie să se gândească la Maike. În acelaşi timp, îşi dă seama că a sărit peste prânz şi a dormit în timpul cinei. Îşi aprinde un *cigarillo* şi inhalează fumul. Undeva în cap, nicotină dă peste câţiva hormoni ai fericirii pe care-i eliberează. O uşoară ameţeală, o relaxare moale. Aşa trebuie că e şi moartea: ca fumul unui *cigarillo* pe stomacul gol.

— Deci mai stai câteva zile, spune Julia.

— Se pare că da.

— Perfect. Atunci vin să te vizitez.

— Mâine nu pot, spune imediat comisarul. Am ceva de făcut.

— Atunci poimâine.

Pe stradă trece un grup de tineri, vocile lor pătrund până la Schilf. Sunt nişte băieţi; moi şi umflaţi de dragostea mamelor lor. Şi nişte fete care-şi vopsesc genele până când arată ca nişte picioare de păianjen. Se bat pe umeri, se aţâţă unul pe celălalt, se apleacă peste maşinile parcate ca să tragă cu ochiul la interiorul întunecat. Par purtaţi de vânt, seamănă cu un episod nesemnificativ dintr-o poveste. Privindu-i în ochi, Schili se cutremură la gândul că oamenii ar putea face orice dacă şi-ar uni puterile. Chiar dacă partea feminină poartă pantofi în care nu te poţi deplasa.

— Ce-ai zice, o întreabă pe prietena lui, dacă ar trebui să plec în curând pentru o perioadă nedeterminată? Singur?

— Schilf, spune Julia, şi comisarul rămâne uluit de seriozitatea tonului. Tu nu m-ai întrebat despre trecutul meu. Nici eu nu te întreb de viitorul tău. E ceea ce se cheamă un *deal*[20].

— *Okay*, spune Schilf, folosind un cuvânt care nu-i place deloc, dar care se potriveşte cu *deal*. Poate că viaţa ar fi chiar un cort cu circari, se gândeşte comisarul, dacă ai găsi termenii potriviţi. Nişte termeni care seamănă cu o pereche de mănuşi de cauciuc cu care poţi să atingi orice fără să te murdăreşti pe mâini. Julia cunoaşte o grămadă dintr-ăştia.

— *Okay*, repetă. Atunci ne vedem poimâine.

Îşi trimit sărutări prin telefon, timp în care buzele ţuguiate ale lui Schilf produc mai degrabă un plescăit puternic. Pune receptorul pe pervaz şi termină ţigara. Tonul monoton de ocupat se încadrează armonios în întunericul din casă. În timpul conversaţiei cu Julia, observatorul nu s-a arătat nici măcar o dată. Cuprins din nou de o oboseală pe care nu şi-o poate explica, Schilf

20 Afacere, înțelegere (engL).

decide să se întoarcă în pat.

Soarele s-a scufundat în negura din spatele oraşului, luând cu el nu doar lumina, ci şi arşiţa zilei. Noaptea a ieşit neobişnuit de devreme din ascunzişul ei de pe fundul lacului şi s-a furişat pe străzile din oraş. Aerul e umed şi rece, de parcă vara ar avea termen de plecare chiar azi. Deja miroase a trotuare prost dispuse, a umeri ridicaţi nepăsător şi a pălării şi baticuri ude.

Maşina lui Maike e parcată pe malul lacului. Sebastián stă în spatele volanului şi încearcă să-şi imagineze unde va fi iarna aceasta. Cum o să arate, ce-o să mănânce, cu ce şi despre cine o să vorbească. Nu-i iese. Îşi aminteşte senzaţia de a nu putea intui ce se va întâmpla în următoarele ore, fiindcă fiecare zi poate să se transforme într-o nouă zi. Aşa trăia pe vremea când era copil. Pe atunci se simţea acasă în lume şi i se părea normal ca el să fie cel trecător, nu timpul. Deşi a fost o perioadă fericită, lui Sebastián nu-i face plăcere să simtă că şi-a pierdut viitorul la patruzeci de ani. Pentru un adult, absenţa timpului e un soi de dezrădăcinare vădită.

Priveşte suprafaţa neagră a apei, colorată de luminile jucăuşe ale felinarelor de pe promenadă. N-a oprit aici, mai degrabă a naufragiat, şi nu mai are puterea să facă următorul pas. Ar putea să-şi scoată mobilul şi să caute un număr din agendă pe care, desigur, îl ştie pe de rost. Sau să pornească motorul şi să urmeze bine cunoscutul drum spre casă. Sau să scoată cheia, să coboare, să se plimbe de-a lungul Quai des Eaux-Vives şi apoi să se ducă acasă.

De când a părăsit Freiburgul şi groaza zilelor trecute, oboseala îl ţine captiv de parcă l-ar fi infectat cu virusul gripal. Simptomele sunt asemănătoare: îl ustură ochii, îl mănâncă în gât, îl dor membrele. Sebastián nici nu ştie cum a ajuns până aici, cu atât mai puţin de ce a venit tocmai în locul acesta. Dacă închide ochii, autostrada îi trece pe deasupra capului cu o viteză ameţitoare. Pe contrasens, parbrizele poartă spre nord bucăţele dintr-un orizont roz. Pe marginea şoselei, floarea soarelui ofilită

priveşte cu capul lăsat pământul pe care se va culca în curând.

Maşina a derapat de mai multe ori. Sebastián a respirat sacadat şi şi-a ciupit coapsele. Şi, cum toate astea nu l-au ajutat, s-a gândit la Dabbeling. A derulat o serie de imagini cu sânge, oase, piese de bicicletă şi le-a pus subtitlul „Asta am făcut-o eu”. Efectul a fost mai slab decât s-ar fi aşteptat. O furnicătură în zona stomacului, care l-a ţinut cu privirea aţintită la şosea preţ de cinci minute. Cu cât repeta imaginile, cu atât mai slab era efectul. După cincizeci de kilometri, amintirea lui Dabbeling îl lasă complet rece.

De un lucru şi-a dat seama însă: de ce se întorc criminalii la locul faptei, lucru consemnat şi de literatura de specialitate. Nu forţa irezistibilă de atracţie a răului e cea care te cheamă înapoi. Nici dorinţa de ispăşire şi speranţa ascunsă de a fi arestat pe loc. E mai degrabă imposibilitatea de a crede, mirarea că ai fost în stare să comiţi o faptă ca aceea. Un criminal se întoarce la locul faptei ca să nu se mai gândească la victima sa ca la o persoană în viaţă. Dacă Sebastián ar reuşi să dea timpul înapoi, n-ar şterge uciderea lui Dabbeling. De dragul salvării lui Liam, da, pentru iluzia că ar putea să-l salveze, ar fi capabil de lucruri mult mai groaznice. Dar nu ar părăsi locul faptei fără să caute resturile victimei sale.

Sebastián îşi dă seama că, fără urmări, nu poate împinge nici măcar un figurant ca Dabbeling de pe scenă. Ştie că e pierdut. Dar această conştiinţă e suspendată în aer, atâta timp cât nu se poate gândi la faptele sale decât prin intermediul unor imagini televizate. Tot ce-şi imaginează e arestarea lui, un proces chinuitor pentru crimă, poate şi o condamnare la închisoare, pierderea familiei – întreaga sa nenorocire viitoare pare să se ivească dintr-o lume străină care nu deţine niciun drept asupră-i. Cel care nu crede ce a făcut n-are cum să-l înţeleagă nici pe el, nici ceea ce i se întâmplă. Cel mai mare avantaj al prezenţei sale pe malul lacului Geneva e faptul că n-are

cum să bată la uşile laboratorului de medicină legală din Freiburg, pretinzând să i se arate capul victimei sale.

Şi, ca şi când i-ar fi venit o idee decisivă, porneşte motorul şi întoarce maşina.

Pe Rue de la Navigation îşi formează numele pe sonerie în alfabetul Morse, scurt, lung, scurt-scurt, şi are nevoie de doar câteva secunde ca să-şi dea seama că Oskar nu e acasă. Înfofolit în geacă, se lasă de pe un picior pe celălalt la intrarea în clădire. Oboseala s-a transformat într-un fior de nelinişte care risipeşte ziarele pe stradă, împinge de la spate un biciclist care se deplasează zgomotos şi declanşează o alarmă. În mod normal, lui Sebastián îi place emoţia care-l însoţeşte în întâlnirile sale cu Oşkar la Geneva. În ciuda tuturor schimb ărilor, Oskar şi cu el au creat aici un colţ al lumii în care continuă să dăinuiască ceva nepieritor. Ca un dependent, Sebastián s-a întors aici în repetate rânduri fiindcă acolo sus, în mansarda de sub acoperiş, a devenit cândva zeu, stăpân al oportunităţilor realizabile şi irealizabile ale vieţii. În mansarda asta se afla sursa puterii şi vitalităţii lui. Şi un soi de nelinişte care îl face acum să se lase de pe un picior pe celălalt.

Când nişte petrecăreţi scandalagii se apropie de el, uniţi printr-o îmbrăţişare într-o singură fiinţă, întrebându-l de la distanţă, în germană, despre cel mai bun club de noapte, se dezlipeşte de perete şi dispare în noapte.

Un tub de neon a căzut deja de câţiva ani, aşa că cercul albastru din inscripţia *Le cercle est rond* de pe uşă nu mai e rotund; a rămas deschis într-o parte. Grămezile de gunoaie împinse în gang şi câteva pisici vagabonde îi ţin la distanţă pe turişti. De când cartierul rău famat al prostituatelor a fost inclus de ghizi în circuitul oraşului, Oskar se gândeşte să-şi caute un apartament nou. În *Cercle*, obişnuiește să spună, se întâlnesc ultimele scursuri ale planetei, care-şi părăsesc casele ca să *nu* fie recunoscuţi.

Încăperea e luminată de lumânări. Au fost înfipte în

gâturile sticlelor şi desenează pe pereţi conturul sufletelor oamenilor şi ale lucrurilor. Mesele sunt gândite mai degrabă pentru jucători de cărţi care beau bere decât pentru bărbaţi bine îmbrăcaţi care stau câte doi sau trei la un pahar de vin. Discuţiile se poartă pe un ton scăzut, iar mişcările sunt circumspecte, ca şi când n-ar vrea să se sperie unul pe celălalt.

Sebastián dă la o parte draperia de piele de la intrare. Barmanul care spală paharele sub singurul bec din încăpere nu-l salută nici măcar cu privirea, deşi se cunosc de ceva timp. Oskar stă cu spatele sprijinit de bar, în timp ce în faţa lui un tânăr deşirat cu ochelari rotunzi vorbeşte asiduu cu degetele propriilor picioare. Nu se vede dacă Oskar îl ascultă sau nu. Stă nemişcat, picior peste picior, cu coatele îndoite. Mâinile îi atârnă într-o postură care amestecă aroganţa cu complezenţa, de parcă şi-ar întinde inelarul pentru a fi sărutat. În poziţia asta ar putea sta sprijinit şi de trunchiul unui copac în ceaţa dimineţii, cu cămaşa albă deschisă la câţiva nasturi, rotind un pistol pe deget.

Când îl zăreşte pe Sebastián, ridică doar sprâncenele. Cu toate astea, Sebastián îşi dă seama că prietenul lui se cutremură din cap până-n picioare. Mai-mai că se aşteaptă ca Oskar să ducă mâna la inimă şi să cadă în genunchi. îl cunoaşte pe omul acesta de aproape o viaţă. Niciodată nu l-a văzut înmărmurind aşa.

Ochelaristul n-a observat nicio schimbare. Ochii i se plimbă în spatele lentilelor. Când în sfârşit înalţă capul văzând că nu primeşte răspuns la întrebarea sa, Sebastián rămâne surprins de tinereţea lui: nu pare să aibă mai mult de optsprezece ani. Sebastián le cunoaşte pe aceste genii tinere care vin de departe să discute despre teoria cuantificării timpului cu autorul ei faimos, şi care întâlnesc apoi un bărbat într-o cârciumă din Geneva, care asortează la intelectul său un profil clasic şi zâmbetul materializat al unui drept de posesiune, în locul părului alb şi al ridurilor tipice unui gânditor. Oskar îşi apropie buzele de urechea

băiatului şi-i spune câteva cuvinte. Acesta ridică imediat mâna şi dispare în direcţia toaletelor.

În secunda următoare ajung faţă-n faţă. Oskar e cel care întinde primul mâna. Nici el nu poate sta drept tot timpul. Mirosurile amestecate ale corpurilor lor alcătuiesc un cămin invizibil. Şi în el, durerea că încăperea pe care o împart nu cunoaşte condiţii atmosferice potrivite pentru supravieţuire, ci doar răceală tăioasă sau căldură toridă.

Oskar ia de pe masă plăcuţa cu „Rezervat” şi-l plasează pe Sebastián pe locul care dă spre o reproducere kitsch cu o natură moartă. Aceasta reprezintă un fazan în propria-i rochie din penaj colorat; gâtul îi atârnă într-un mod nefiresc de pe platou. De la locul lui, Oskar vede toată încăperea. Fără să-l fi chemat, barmanul le aduce două pahare şi o sticlă de whisky cam de vârsta băiatului cu ochelari, care a plecat din *Cercle* după ce a ieşit de la toaletă. Ciocnesc şi beau. Calmul exterior al lui Oskar e de nezdruncinat. Nu bâţâie din picior, nu trage fire din stofa pantalonilor de la costum. Îl priveşte pe Sebastián drept în ochi.

Acesta pipăie cu degetul textura lemnului şi încearcă să nu mai numere anii în care a fost la *Cercle*, cuprins de acelaşi amestec de frică şi exaltare. Văzută de aici, viaţa lui seamănă cu amintirea despre un film în care el, Maike şi Liam joacă într-un fel emoţionant rolurile principale. De fiecare dată când pleca din Freiburg la vreo conferinţă, abia aştepta să-l întâlnească pe Oskar, cel întotdeauna pus pe harţă, cu simţurile ascuţite, cu sprâncenele ridicate, dar fără încrâncenare.

Poate că nu inteligenţa era aspectul cel mai admirabil la Oskar, ci răbdarea cu care sunt înzestrate puterea şi validitatea unei legi naturale. „Cum trece timpul ăsta” n-a fost niciodată o constatare pentru Oskar, ci o întrebare.

Iar însuşirea cea mai ieşită din comun a lui Maike şi Liam e tocmai încrederea nemărginită, pe când calitatea lui Sebastián constă în lipsa de scrupule cu care profită de ea. „Oare e cu putinţă aşa ceva?” n-a fost niciodată o

întrebare pentru Sebastián, ci o problemă de fizică.

Degetul arătător i se plimbă de-a lungul nodurilor din lemn şi rătăceşte pe partea cealaltă a mesei, iar când Oskar îl opreşte, îşi abandonează mâna în mâna lui.

— Nu durează mai mult de câteva zile, spune Sebastián.

— Sau câteva ore, răspunde Oskar.

— Un comisar e pe urmele mele. Ori nu înţelege nimic, ori a înţeles deja totul.

— Mai degrabă totul. Sau ai fost atât de prost încât te-ai gândit că n-o să-ţi ia urma?

— Speranţa moare ultima, spune Sebastián cu jumătate de gură.

— Dar nu şi onoarea.

Oskar bea şi aşază paharul pe masă.

— *Cher ami*, spune, există ceva ce numim viaţă şi există şi poveştile. Omul e blestemat să nu se poată decide între aceste două aspecte.

— Nu-mi spune mie.

— Ce ai?

— Când ţi-am povestit la telefon despre Dabbeling, ce mi-ai spus?

— Aha, spune Oskar.

— Cu acest „aha” mă hrănesc de patruzeci şi opt de ore.

Oskar îi strânge mâna.

— De asta ai venit?

Sebastián nu-i răspunde. Se roteşte pe scaun şi aruncă un ochi prin încăpere.

— M-am interesat, spune Oskar. Se numeşte stare de urgenţă impusă. Dacă cineva e şantajat, nu poate fi tras la răspundere pentru faptele sale.

— Sunt răspunzător pentru ceea ce am făcut, fără doar şi poate.

Barmanul şterge nişte pahare. Clienţii discută. Nimeni nu bagă în seamă masa din cel mai izolat colţ al barului, în mod surprinzător, totul pare neschimbat.

— E pentru prima oară când aud replica asta de la tine, spune Oskar. Te temi că n-o să creadă povestea cu şantajul?

— Nu, e altceva.

— Maik?

Sebastián dă din cap.

— Ştie ce s-a întâmplat?

Sebastián ridică din umeri.

— Nu i-ai spus nimic… adică tot?

Sebastián îşi scutură capul. Trage sticla mai aproape şi goleşte dintr-o răsuflare şi cel de-al doilea pahar. Turbă şi miere, un sortiment bun. Oskar aprinde o ţigară şi se uită pe fereastra în care-şi vede oglindit doar propriul chip. Mâinile lor împreunate transpiră; Sebastián şi-o retrage pe a lui.

— Mă consideră un criminal, spune.

— Nu fără motiv, din câte-am înţeles.

— Ar fi mai simplu să-i spun adevărul, dacă n-ar fi hotărât deja cum să mă trateze.

— Poate ceri prea mult de la ea?

— Oskar. Când Sebastián îşi apasă ochii cu palmele, simte din nou usturimea ardeiului iute. N-o să mă susţină. O s-o pierd. Şi pe ea, şi pe Liam.

Oskar îşi stinge ţigara şi-şi aprinde alta, depăşindu-şi raţia zilnică.

— Nu vei renunţa, spune.

— Ştii ce-i absurd? Impresia că eu sunt cel care a înscenat situaţia asta. Şi nu în practică, ci în teorie.

— Te referi la ideologia lumilor multiple?

— Dacă în lumea microscopică se poate produce sau nu un eveniment, atunci şi-n macrocosmos trebuie să fie la fel. Nu asta susţin de când mă ştiu?

— Hai să formulăm altfel: obişnuiai să tratezi cam lejer dificultatea de a trece de la mecanica cuantică la fizica clasică.

Sebastián îşi şterge ochii umezi cu manşeta cămăşii.

— Liam a fost şi n-a fost răpit. De atunci mi-am

pierdut minţile. Am devenit locuitorul unui univers compus dintr-un singur om, numit „vină”.

În spatele barului, filtrul de cafea bolboroseşte. Cineva râde politicos. Mai adineauri, gâtul fazanului atârna parcă pe partea cealaltă a platoului.

— Vino-ţi în fire, spune Oskar. Vorbeşti prostii.

— Nu! Sebastián se uită cu ochi roşii la prietenul său. Dacă n-aş fi insistat să lucrez în zilele alea, n-ar fi trebuit să-l duc pe Liam în tabăra de cercetaşi. Asta se numeşte cauzalitate. Ţie-ţi place cuvântul ăsta.

— Dă-l dracului, spune Oskar.

— Am trecut de mult peste etapa cu universuri multiple. Sebastián ridică tonul şi vorbeşte mai repede. Am vrut să demonstrez cu mijloace fizice că timpul e doar o funcţie a percepţiei umane. Am vrut să-ţi trag preşul de sub picioare.

Când arată spre Oskar, acesta îi prinde degetul şi i-l pune înapoi pe masă.

— Tu, spune Sebastián, vrei să demonstrezi pe termen lung sau scurt că, datorită cuantificării, timpul şi spaţiul împart majoritatea proprietăţilor materiei. Acesta va fi următorul punct de cotitură după Copernic, Newton şi Einstein. Nu mai ştii cum e să-ţi doreşti cu disperare să creezi ceva revoluţionar. Disperarea e de vină.

Îşi ciocneşte cu putere paharul de cel al lui Oskar; beau fără să-şi ia privirea unul de la celălalt.

— Chiar dac-ar fi aşa, spune Oskar, singura mea realizare ar fi să mai adaug o eroare la lungul şir de greşeli numit istoria omenirii. Asta e tot. Tu nu ştii nimic despre vină.

— O să-ţi explic mai simplu, spune Sebastián. Tu ai ales fizica şi i-ai rămas credincios. Eu am ales doi oameni şi nu le-am rămas credincios.

Oskar suflă fumul peste masă.

— Chiar că te-ai schimbat. Nu că nu mi-ar plăcea.

— Oskar, întreabă Sebastián, există ceva care să te intereseze mai mult decât fizica cuantică?

Spătarul scaunului scârţâie când Oskar se lasă pe spate şi râde cu toată faţa schimbată. Cu toate că a văzut de o mie de ori râsul ăsta, Sebastián e surprins. Şi colţurile gurii lui se ridică, iar cei doi se trezesc zâmbindu-şi, înveliţi parcă într-un strat protector de căldură şi lumină estompată, în care lumea exterioară nu poate pătrunde. Clipa trece însă la fel de repede cum s-a ivit.

— Stai aici, spune Oskar, te uiţi la mine şi pui întrebarea asta de parc-ai vorbi serios.

Sebastián priveşte paharul gol ca pe un experiment demn de a fi cercetat, apoi îl împinge într-o parte.

— Hai să-ţi spun o poveste, spune Oskar. Să zicem că m-ai sunat în ziua de după răpire. Am plecat imediat de la serviciu şi seara eram deja la Freiburg. Am stat şi-am discutat toată noaptea. Apoi pe la şase dimineaţa m-am întors în Geneva şi am ajuns oarecum la timp şi la institut.

Sebastián rămâne cu gura căscată.

— Ai luat-o razna, spune.

— Şi tu ai putea să-ncepi să te aperi.

— Dar eu am declarat că după dispariţia lui Liam am stat singur şi n-am ieşit din casă.

— Să zicem că Maik nu trebuia să afle că mi-ai cerut ajutorul. Că nu te-ai sfătuit cu ea.

— Şi ce-ai făcut în seara aia, de fapt?

— Nimic de care să-şi mai amintească cineva dintre cei cu care m-am întâlnit.

Sebastián a apucat marginea mesei. Whisky-ul i se urcă la cap, are impresia că în curând capul i se va desprinde de umeri.

— Nu vreau niciun alibi, spune după o scurtă pauză.

— *Bien*, spune Oskar. Atunci, hai să-ţi povestesc altceva. Se mai uită o dată la fereastra întunecată. Îşi aranjează părul. Îi tremură mâinile. Suntem în Elveţia. Asta înseamnă un răgaz de câteva zile. În două săptămâni am timp să mă ocup de treaba asta.

— Ce vrei să spui?

— Asta, spune Oskar ciocănind în blatul mesei, nu e

singurul continent din lume.

— Adică vrei să ne cărăm? Să ne ascundem? Să trăim undeva la beduini?

— Nu, măi! Oskar se apleacă înainte. Există suficiente centre de cercetare în China. Sau în America de Sud. În domeniul meu, neconcordanţele pot fi bagatelizate cu uşurinţă. Am fi primiţi cu ploaie de flori şi covor roşu.

Sebastián trebuie să se gândească puţin înainte de a întrezări înţelesul exact al acestor cuvinte. Ia mâinile de pe masă, îşi schimbă punctul de echilibru, încearcă să-şi sprijine coatele, apoi se liniştește.

— Şi Liam? întreabă.

— Îl luăm cu noi. Dar va trebui să te retragi puţin din peisaj. Ai avea timp să te ocupi de el.

— Cred că glumeşti, şoptește Sebastián.

— Nicidecum, spune Oskar. În ultimii ani te-ai gândit doar la nevasta ta. La familie. La fizică. Eu… aşază pe masă pachetul de ţigări lângă brichetă, eu m-am gândit tot timpul doar la noi doi.

Genunchii lor se ating sub masă. Oskar întinde mâinile şi apropie capul lui Sebastián de capul lui, până când, cu frunţile lipite, aplecaţi deasupra mesei, ajung să împartă acelaşi centimetru cub de aer. Sebastián se sprijină de masă cu toată greutatea şi se concentrează pe locul cald în care capetele lor se ating, dorindu-şi să fugă din propriul corp prin acest punct şi să se adăpostească sub creştetul prietenului său.

Sigur că da. Ar merge. Nici măcar nu s-ar împotrivi unei anumite logici. Să fugă, şi nu pentru prima, ci pentru ultima oară. Să dea un sens şi o destinaţie lungului şir de escapade mai mici. Totul ar căpăta o ordine, poate chiar şi-un înţeles. N-ar mai fi ţapul ispăşitor, ci stăpânul propriei nenorociri. De data asta l-ar răpi el pe Liam şi s-ar arăta lumii aşa cum este: un răufăcător. Timpul l-ar ajuta să considere această perioadă excepţională drept normală.

Iar normalitatea ar fi de domeniul trecutului, se gândeşte Sebastián.

Îşi dă seama că plânge abia când capetele li se ciocnesc dureros din cauza tremurului puternic care-l scutură.

— Ştii că întotdeauna te-am… spune el.

— Nu trebuie să discutăm despre asta acum, spune Oskar. Nu-i un moment prielnic pentru aşa ceva.

— Când îl văd pe Liam…

Îi vine greu să vorbească. Şi-a pus mâinile în jurul gâtului prietenului său, încercând să nu alunece cu trunchiul pe blatul mesei.

— Când îl văd pe Liam, spune, mi-e imposibil să am regrete.

— Şi eu simt la fel, spune Oskar. Trecutul e zgârcit. Nu-ţi dă nimic înapoi. Mai ales deciziile.

Oskar găseşte o batistă în buzunarul pantalonilor. Şterge ochii şi obrajii lui Sebastián, apoi îl împinge de lângă el şi-l aşază din nou într-o poziţie dreaptă.

— Ai băut, spune. Te întorci cu maşina?

Sebastián dă din cap.

— Îmi pare extraordinar de rău.

Sebastián se întoarce într-o parte, strângându-şi buzele.

— O să se termine, spune Oskar, într-un fel sau altul. După asta o să fii alt om. Nu neapărat unul mai bun, dar măcar o să exişti.

În scrumieră, ţigara fără filtru a ars până la capăt. Oskar tresare când, încercând s-o stingă, îşi frige degetul.

— Explică-mi un singur lucru, spune Oskar, de ce-ai venit la Geneva în seara asta?

— Ca să-ţi spun că n-o să ne mai vedem niciodată.

Când Sebastián se ridică, de pe scaun îl priveşte un bărbat care nu mai seamănă cu el însuşi. Un chip deloc impunător, lipsit de frumuseţe, fără trăsături aristocratice. E brusc atât de neajutorat, încât minele sale schimbătoare par clişee heliografice. Schiţa unui zâmbet. Diagrama sarcasmului, schema deznădăjduirii. Anatomia tristeţii.

— Fă-mi o favoare, spune Sebastián. Rămâi aici şi nu

te uita după mine când plec.

Fazanul a deschis ochii şi priveşte în gol. Din spatele barului se aude clinchetul paharelor. Afară îl aşteaptă noaptea. Ceaţa s-a revărsat peste străzile oraşului. Miroase a ploaie.

De o oră îl cheamă tobele, îi dictează ritmul în care ar trebui să mărşăluiască mai departe, iar el ştie că au dreptate, c-ar fi timpul să evadeze. Cu toate astea, ezită de parcă ar mai avea ceva important de rezolvat, verificat şi înţeles. Apoi se aude un ţipăt pătrunzător ca un strigăt de luptă.

Cifrele digitale ale ceasului deşteptător arată un patru şi două zerouri. Se întâmplă des ca Schilf să se trezească la o oră exactă. Ţipătul nu conteneşte şi se dovedeşte a fi plânsetul unui bebeluş din apartamentul de alături. Ploaia e cea care bate în geam ca o maşinărie. Comisarul îşi întinde picioarele pe podea. Se simte odihnit cum n-a mai fost de mult şi tresare când îşi dă seama că ziua n-a început încă. Apasă fără rezultat butonul întrerupătorului, apoi se duce lângă uşa balconului. Picăturile de apă se înlănţuie pe geam într-un adevărat maraton, de parcă blocul s-ar deplasa cu viteză prin noapte. Afară domneşte întunericul care, de fapt, n-are ce căuta în oraş. Iluminatul stradal s-a defectat; doar lumina de veghe mai pâlpâie deasupra acestui *inferno*. Un copac blochează strada, un altul s-a prăbuşit peste trei maşini parcate. Furtuna scutură crengile cu brutalitate, încă nemulţumită de stricăciunile pe care le-a făcut. Lui Schilf îi place să se uite la dezordinea care, de data asta, n-a fost provocată de mâna omului.

Într-un final, se îndepărtează zgribulit de geam şi se aşază la birou. În sertar găseşte un teanc de cărţi poştale. La lumina unei brichete, o scrie pe prima:

„Dragă Julia, dacă vii să mă vizitezi, adu cartea asta poştală drept dovadă că exişti. Urgent (cu majuscule şi trei semne de exclamare prost desenate). Schilf”.

Îşi frige degetul cu bricheta şi-şi apropie faţa de cea

de-a doua vedere:

„Dragă Maike, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să vă pierdeţi credinţa. N-aveţi dreptul să-l distrugeţi pe Sebastián. Vă rog (o pată de cerneală, după ce desenează din nou cele trei semne de exclamare). Al dumneavoastră, comisarul Schilf4

Mulţumit de creaţiile sale, comisarul trece pe prima carte poştală propria adresă din Stuttgart, iar pe-a doua vrea s-o trimită la Galeria de Artă Modernă. Prevăzător, înghite ultimele două tablete împotriva durerii de cap prescrise de medic şi se tolăneşte pe canapea cu jocul de şah computerizat.

Încă de la început, a acordat prea puţină atenţie cuplului regal. A urmărit neputincios, dar ferm moartea eroică a ofiţerilor săi. Fanatismul lui a făcut victime şi prin plebe. Cu ultimii pioni, ture şi cai, îl presează pe regele oponent, care se plictiseşte în spatele unei apărări standard şi fumează, probabil, o ţigară după alta. Schilf şi-l imaginează cu cămaşa desfăcută pe jumătate, învârtind pistolul cu degete leneşe. Dacă Schilf îi acordă acum o clipă de răgaz duşmanului său, dacă nu-şi răscumpără imediat conducătorul, e ca şi terminat. Deja de la reluarea partidei îl apucă nervii la vederea avantajului celuilalt, a structurii de bază solide şi a aşezării pieselor care, în momentele decisive, stau întotdeauna pe poziţii strategice. Computerul include fiecare mutare făcută într-o reţea de calcule. Schilf luptă împotriva unui determinist, un ultramaterialist care, cunoscând exact situaţia actuală, precum şi legile valabile ale trecutului şi viitorului, e capabil să prevadă momentul şi modul în care vor muri fiinţele dornice de viaţă.

Comisarul se decide să învingă computerul cu propriile arme. Îşi pune picioarele pe canapea şi încearcă să calculeze câteva mutări şi contramutări.

Se luminează de ziuă, dar Schilf nu s-a mişcat niciun centimetru. Meditaţia îi e întreruptă de mârâielile unui ferăstrău electric care muşcă din miezul dens al unui

buştean undeva jos, în stradă. Maşinăria ploii şi-a mai redus cu câteva trepte viteza; lumina fără umbre face ca obiectele din cameră să pară bolnăvicioase. În jurul orei opt, comisarul îşi întinde picioarele şi-şi masează gâtul. N-a făcut nicio mutare. În schimb, acum măcar intuieşte direcţia din care ar putea lansa următorul atac contra adversarului.

Pe stradă calcă pe un covor de rumeguş. Miroase ca într-o arenă de circ. Trece peste crengile căzute şi, în drum spre staţia de tramvai, aruncă cele două vederi într-o cutie poştală. În tramvai, călătorii discută aprins despre stricăciunile din cartierele în care locuiesc şi sunt fericiţi cum numai după o calamitate naturală, după *comeback-vi* unui zeu pe jumătate uitat poţi fi.

Schilf coboară din tramvai în apropierea Institutului de Fizică şi ocoleşte apoi spre strada Sophie de la Roche. Pârâiaşul paşnic s-a transformat peste noapte într-un curent de apă învolburat pe care plutesc acum o mulţime de frunze şi ambalaje de plastic. Bonnie şi Clyde au dispărut. Schilf reuşeşte să se ascundă după o maşină parcată înainte ca Sebastián să ia curba. Stă cu braţele lipite de burtă. Bărbatul n-are geacă, geantă sau umbrelă. Arată ca cineva care a petrecut jumătate de noapte conducând şi a dormit apoi două ore pe scaunul ergonomie al biroului său de la Institut.

Te-ai întors, deci, se gândi comisarul – se gândeşte comisarul.

Îşi învinge cu greu impulsul care-l îndeamnă s-o ia la fugă după Sebastián.

Puţin mai târziu, se află în faţa uşii de sticlă încuiate a Bibliotecii de Ştiinţe Naturale, studiind orarul. Îi ia ceva timp să înţeleagă că e weekend şi că din cauza asta e nevoit să mai aştepte o oră. împăcat cu situaţia, se întoarce pe propriile urme umede spre clădirea Gustav Mie, găseşte cafeneaua goală, dar măcar deschisă, şi strigă c-ar vrea un *espresso* dublu, înainte de a se aşeza la o masă proaspăt ştearsă. Îşi pune telefonul pe masă, apoi

îşi odihneşte şi mâinile flasce lângă el. Nu trec nici cinci minute şi telefonul sună.

— Puşlama nenorocită!

Schili se bucură că Rita Skura încearcă să evite repetiţiile atunci când îl jigneşte. Îi face bine să-i audă vocea.

— Trebuie să vă mulţumesc pentru cea mai absurdă dimineaţă de duminică din viaţa mea, îi spune ea.

Şi pare că s-a liniştit. Schilf prinde mobilul între umăr şi obraz.

— Bună dimineaţa, spune. Ce vreme frumoasă avem, nu-i aşa?

— Normal c-a trebuit să mint, spune Rita netulburată. Mai devreme sau mai târziu, aş fi găsit şi eu criminalul, doar că pe căi diferite.

— E de la sine înţeles, spune Schilf. Mai devreme – sau, mă rog, mai târziu.

Bufnitura Ritei scutură membranele difuzorului.

— Îl ştiţi pe prim-procurorul statului? strigă. Aţi încercat vreodată să puneţi condiţii unui astfel de tip?

Nu numai că-l cunoaşte bine, dar îl şi vede în faţa ochilor, tronând în spatele unui birou prezidenţial, înghesuit în propria grăsime. Râsetele au răsunat până la Stuttgart, când procurorul statului, proaspăt investit în funcţie, a comandat impunătoarea piesă de mobilier pe propria cheltuială.

Colosul ăsta urăşte orele suplimentare de duminică, în plus, urăşte vara. Vara, femeile precum Rita Skura se plimbă în rochii înflorate, în timp ce bărbaţilor li se prelinge sudoarea în gulerul închis al cămăşii. Probabil că prim-procurorul n-a invitat-o înăuntru pe doamna comisar. Şi ciocănitul, şi datul uşii de perete s-au petrecut în acelaşi timp. îl enervase cu telefoanele deja din seara precedentă; acum s-a postat în faţa lui ca o Ioana d’Arc din Baden, prezentându-se pe sine drept armă, punându-şi provocator mâinile în şold. În timp ce-o ascultă, prim-procurorul îşi smulge câte-un fir de păr, îl examinează puţin, apoi îl lasă

să cadă pe podea. În tot acest răstimp, îşi mişcă întruna maxilarul, de parcă ar mesteca ceva. De îndată ce Rita îşi încheie discursul, el se ridică de pe scaun gemând şi închide fereastra. Pentru ceea ce urmează să-i spună, n-are nevoie de auditoriu.

— Fiţi atent, spune acum Rita la telefon. Fără arestare preventivă de patruzeci şi opt de ore, în caz că se declară vinovat. Mai mult n-am reuşit să obţin. A trebuit să mă jur pe Dumnezeu că nu există pericolul să fugă din oraş.

— Dac-ar fi existat pericolul ăsta, ar fi fugit de mult. Elveţia nu-i chiar aşa departe.

— Dacă-i aşa de simplu, spune Rita indignată, atunci de ce nu i-aţi explicat dumneavoastră cum stau lucrurile?

O femeie grasă cu părul vopsit în roşu şi sprâncenele rase se apropie înotând în şorţul ei şi pune ceaşca pe masă.

— Aici e cu autoservire, în mod normal, spune.

— Fiindcă e cazul dumneavoastră, drăguţa mea, spune Schilf. Aţi făcut o treabă minunată. O să deveniţi şefa poliţiei în doi timpi şi trei mişcări.

Pune dublul sumei precizate pe tava întinsă a chelneriţei şi se uită într-o parte ca să nu-i vadă privirea ucigătoare. Cafeaua are un gust surprinzător de bun. Ziua asta se preconizează *a fi* minunată. Comisarul face ceea ce trebuie şi obţine tot ce vrea.

— Sunteţi un linguşitor, spune Rita. Normal că-i cazul meu. Şi ultimul la care o să-mi mai puneţi beţe-n roate.

— Sunt doar un trimis al Domnului, credeţi-mă. N-o să mai aveţi niciodată neşansa de a fi nevoită să acceptaţi ajutorul meu.

— Mă bucur să aud asta.

Între timp, comisarul ar vrea să umple nişte doze cu pufnitura Ritei. Drept provizie pentru zile negre.

— Şi acum, spuneţi-mi cine e tipul, zice ea.

— De unde ştiţi că e bărbat?

— Femeile nu-şi decapitează victimele.

— Noul Testament e de altă părere.

— Fals, Schilf. Salomeea a *cerut* decapitarea lui Ioan Botezătorul. Ceea ce, în cel mai bun caz, înseamnă doar o încălcare indirectă a legii. Sau instigare.

— Sunteţi expertă în Biblie, spune Schilf pe un ton apreciativ. Dar cu legislaţia germană staţi cam prost. Ce-ar fi fost dacă Salomeea l-ar fi şantajat pe criminal?

— Dar nu suntem la seminarul de drept penal, se revoltă Rita.

— Ar fi stare de urgenţă impusă, spune Schilf. În opinia majorităţii, un motiv întemeiat pentru disculpare.

— Cine-e-cri-minalul?

Schilf şi-o imaginează pe Rita împărţind aerul cu palma după fiecare silabă. În timpul facultăţii era un ţintaş excelent. Comisarului i se pare că asta se citeşte în atitudinea ei. I-ar plăcea să stea o dată în faţa ei în timp ce ea şi-ar depărta picioarele şi l-ar lua în cătarea unui pistol Walter. Glonţul i-ar face o gaură în frunte, ar străpunge oul de pasăre din lobul frontal şi i s-ar înfige în creier fără să-i provoace durere. Schili se vede căzând în genunchi şi înclinându-se într-o parte, asemenea multora pe care i-a văzut în timpul misiunilor. Ar zbura prin gaura din frunte, eliberat de mâna Ritei, conectat pentru totdeauna la reţeaua atemporală şi infinită a universului, adus la un stadiu pe care opinia publică îl numeşte „trecut”.

Ce vis frumos, se gândeşte comisarul.

— Fizicianul, spune. Cel cu copilul răpit.

Îşi aprinde un *cigarillo*. Savurează primele fumuri într-o linişte deplină. Nu se aude nici măcar respiraţia interlocutoarei sale.

— Bun, spune Rita într-un final. A adoptat un ton funcţionăresc, chiar dacă un pic gutural. Vă mulţumesc.

— Staţi aşa. Schilf îşi scoate ţigara din gură şi se apleacă înainte, de parcă partenera lui de discuţie s-ar afla de partea cealaltă a mesei. Tipul a fost şantajat.

— Oricum, spune încet Rita, se pare că treaba asta n-are nimic de-a face cu scandalul medicilor.

— Deocamdată n-aveţi de unde să ştiţi, spune comisarul răspicat. N-aţi fost atentă la ce v-am spus? V-am zis aşa: Sebastián a fost şantajat.

— Şeful poliţiei o să izbucnească în lacrimi de bucurie.

— Rita! Comisarul n-o observă pe femeia cu şorţ postată din nou lângă el. Nu v-aţi întrebat deloc de ce v-am spus tocmai *dumneavoastră* cine e? Ca să nu muşamalizeze cazul! Sunteţi cea mai raţională persoană din cocina asta. Nu-mi spuneţi că m-am înşelat!

— E-n regulă, Schilf.

— Tipul e nevinovat, strigă comisarul.

— Mă rog. Noroc că n-are legătură cu scandalul medicilor.

Discuţia s-a terminat, linia e moartă.

— N-aveţi voie să fumaţi aici, spune femeia cu şorţ.

— În pizda mă-sii, spune Schilf.

— Aici e interzis fumatul.

Comisarul îi cercetează faţa moale ca un aluat şi-şi scoate insigna.

— Încă un *espresso*, spune.

În timp ce femeia corpolentă se mişcă de colo-colo cu greutate, dar precipitat, Schilf îşi cuprinde faţa cu palmele. E aproape sigur că tocmai *a* comis o greşeală ireparabilă. Ţine ţigara cu degetul mare şi cel arătător. Scrumul îi zboară pe lângă tâmpla dreaptă şi aterizează pe masă. Miroase a păr ars.

Dar iată că faţa de aluat apare din nou. Sprâncenele rase, coafura populară, părul roşu. De data asta, ea aparţine unei bibliotecare bătrâne care-l priveşte pe comisar cu ochi neprietenoşi. Degetele cărnoase aleargă neîntrerupt şi cu maximă precizie pe tastatura unui calculator. În spatele tâmplelor lui Schilf, zgomotul surd îşi face simţită din nou prezenţa.

— Ce doriţi?

Răspunsul nu-i deloc simplu. Probabil că Schilf îşi doreşte o nouă Rita Skura, una care să nu se gândească la

carieră şi la şeful mustăcios al poliţiei, ci doar la felul în care l-ar putea ajuta pe comisarul-şef în misiunea sa întru dreptate şi adevăr. Îşi mai doreşte o bibliotecară slabă, cu părul prins. O cameră largă, cu ziduri acoperite până-n tavan de etajere din lemn de stejar pentru cărţi. Oameni de ştiinţă distraţi care să se caţăre pe scară după volumul de pe ultimul raft. Abajururi verzi pe birouri antice.

Schilf inspiră dezgustat mirosul mochetelor proaspăt spălate. Printre etajerele de metal care despart spaţiul în celule accesibile, se află câteva monitoare întunecate. El e singurul cititor. Discuţia cu Rita i s-a infiltrat în oase ca reumatismul. Tânjeşte după ceva viu, după înţelegere şi sprijin moral. Şi după o cadă plină cu apă caldă.

— Ce doriţi? repetă încet şi răspicat bibliotecara. Probabil că n-are de-a face prea des cu cercetători rătăciţi din afara oraşului.

— Fizică cuantică, spune comisarul.

Râsul înfundat pune în mişcare maxilarul şi obrajii femeii, drept pentru care Schilf îşi imaginează c-a făcut o glumă.

— Atunci daţi-i drumul, spune femeia.

Schilf nu se complică să caute prin şirul de cărţi ale căror coperte sunt pline de demonstraţii referitoare la termenul cosmologic Lambda sau la problema masei lipsă, ci se aşază de îndată la un calculator şi tastează numele lui Sebastián în directorul bibliotecii. Lista e lungă. Schilf alege două publicaţii ale căror titluri conţin mai mulţi termeni cunoscuţi decât necunoscuţi. Îşi notează titlurile pe o fiţuică şi se întoarce la recepţie. Bibliotecara îşi pune o pereche de ochelari pe faţa moale şi se îndreaptă cu un mers legănat spre raftul cu reviste. Structura fragilă a caietelor pe care le scoate din cutie îi descurajează pe oamenii obişnuiţi care s-ar gândi să le răsfoiască. Spatele lui Schili se cutremură sub palmele încurajatoare; apoi bibliotecara îl lasă să se descurce singur cu prada lui.

„Interpretarea lui Everett referitoare la lumile multiple: fundamentul cosmologiei cuantice”.

„Câmpul scalar fluctuant sau Eterna reîntoarcere a uniformităţii”.

Schili se străduieşte să blocheze întrebarea privitoare la înţelesul acestui demers, îşi face curaj, hai să vedem, n-am cum să nu reuşesc, şi începe să citească primul articol.

De când a vorbit la telefon cu Rita, îl apasă senzaţia că nu mai are timp şi cu cât face mai multe, cu atât e mai mare pericolul să uite ceva. Într-o astfel de situaţie, metoda sa nu mai funcţionează. Ca să poată lua sub lupă lucrurile, ca să tragă cu urechea, ca să stea la pândă în caz că se iveşte ceva din subsolurile realităţii, are nevoie de un singur lucru: de linişte interioară. Acum îi mai rămâne doar lupta cu termenii obişnuiţi, o disciplină în care, în cel mai bun caz, ar primi cel mult un calificativ mediu. Mintea-i aleargă de-a lungul râmelor alcătuite din cuvinte, calcă strâmb, nimereşte în gropi, rămâne agăţată în gardul din sârmă ghimpată al unei propoziţii semiobscure, „referitor la cosmos, aparatul de cuantificat ajută la receptarea funcţiilor de undă generale”, şi alunecă apoi ca pe o podea umedă spre următorul enunţ. Se poticneşte la o formulă cunoscută, „tot ce se poate întâmpla se întâmplă”, şi aterizează la picioarele teoriei corzilor şi a supersimetriei[21], ca în faţa unui zid indestructibil.

Schilf nu înţelege nicio boabă, n-are nicio idee despre ce este vorba în demonstraţia lui Sebastián. Durerea de cap pulsândă se transformă într-un solo de tobe. Pune revistele pe masă şi trezeşte computerul. Pe pagina de start a motorului de căutare descoperă un articol despre arestarea fostului campion mondial de şah, Kasparov, şi se simte mult mai bine văzând că poate parcurge fără nicio dificultate textul scurt. Plin de speranţă, introduce numele lui Sebastián în lumea virtuală.

În clipa următoare, sub titlul *Circumpolar* apar două poze. Râsul tineresc al lui Sebastián lângă expresia distinctă a unui bărbat pe care, dacă ar fi regizorul unei

21 Proprietate matematică definită în cadrul teoriei corzilor.

ecranizări după *Faust*, Schilf l-ar angaja imediat pentru rolul lui Mefisto. Comisarul se uită lung la chipurile celor doi bărbaţi, la râs şi la tăcere, la voinţă şi aşteptare, la regele alb şi la cel negru. Un oracol cu două capete, se gândeşte comisarul şi îi ia ceva timp să înţeleagă despre ce este vorba pe site-ul respectiv. I se oferă şi un format pentru descărcare; subtitlul: „Cearta dintre fizicieni”. Schilf îşi trage scaunul mai aproape şi dă clic pe comanda „Vizualizaţi acum”.

Închişi într-o fereastră mică, Sebastián şi Oskar stau pe nişte fotolii impunătoare. Între ei, un moderator îşi sprijină coatele pe genunchi cu un gest familiar, dar şi demonstrativ, rostind câteva cuvinte introductive.

Secolul XXI. Provocări nebănuite. Intersectarea ştiinţelor naturale cu filosofia.

Dacă moderatorul ar fi singur pe podium, ar putea întruchipa cu succes prototipul popular al omului de ştiinţă genial: ochelari, barbă şi păr dezordonat. Dar lângă invitaţii săi cu aspect aristocratic, pare pur şi simplu neîngrijit. Oskar îşi odihneşte braţul pe spătarul fotoliului şi verifică limbile lustruite ale propriilor pantofi. În partea cealaltă a cadrului, Sebastián se uită direct la cameră cu o expresie sfidătoare şi tresare când i se dă cuvântul. Atât de mult învârte microfonul fără cablu în mâini, încât Schili se enervează în faţa monitorului. În sfârşit, fără vreo introducere, Sebastián începe să vorbească.

„Teoria lumilor paralele se bazează pe o interpretare a mecanicii cuantice, conform căreia un sistem preia instantaneu toate stadiile posibile în interiorul probabilităţilor specifice. Particulele elementare sunt pietrele de temelie ale lumii noastre. Existenţa lor determină şi existenţa noastră. Ceea ce ar putea însemna că şi noi, dar şi restul obiectelor vizibile din jur am putea trece prin toate ipostazele imaginabile, în orice clipă”.

Inhalând zgomotos şi ridicând uşor microfonul, moderatorul îi atrage atenţia că mai mult de trei propoziţii reprezintă prea mult pentru un public neavizat şi nu

neapărat curios. Sebastián nu se lasă impresionat. Comisarul îi face un semn încurajator cu capul, ignorând piedicile care-i despart.

„Putem să ne imaginăm ce înseamnă asta”, spune Sebastián. „Există un univers în care Kennedy n-a plecat la Dallas în ziua aceea neagră şi n-a fost împuşcat de nimeni. Şi unul în care de ziua mea am primit un tort de ciocolată şi nu prăjiturele cu brânză”.

Spectatorii din studio râd apreciativ. Camera se roteşte spre ei. Abia acum se vede că cei trei bărbaţi nu sunt singuri. Într-un colţ, comisarul descoperă pătrăţelul mic în care scrie LIVE. Stupefiat că acel Sebastián de pe ecran habar nu are de întorsătura pe care o va lua soarta sa, Schilf ignoră următoarele replici şi ascultă cu atenţie doar atunci când, ridicând mâna, Sebastián dă de înţeles că-şi va încheia discursul cu enunţul: „Tot ce se poate întâmpla se întâmplă”.

Publicul aplaudă. Datorită fervorii cu care a fost rostită, replica pare o promisiune de izbăvire. La rândul său, moderatorul aplaudă, dându-i cuvântul lui Oskar. Acesta a urmărit demonstraţia lui Sebastián cu un zâmbet mai degrabă amuzat decât ironic, ca un adult lângă un copil precoce care face pe deşteptul.

„Ceea ce v-a prezentat Sebastián”, spune, cu buzele lipite de microfon, pe un ton care-i dă fiori comisarului, „e o încercare comodă de a te apropia de Dumnezeu”.

Publicul murmură, se aud râsete răzleţe. Sebastián *se* uită spre culise ca şi când n-ar mai avea de-a face cu cei de-acolo.

„Vă rog să-mi explicaţi”, spune moderatorul, văzând că Oskar nu vrea să continue.

„E simplu”.

În liniştea deplină din studio, Oskar ia o gură de apă. Se vede că e stăpân pe situaţie.

„Conform interpretării lumilor multiple, niciun creator n-ar fi nevoit să ia vreodată vreo decizie. Existăm fiindcă ceea ce poate exista există cu adevărat pe undeva”.

De când a vorbit cu Sebastián, comisarul se gândeşte la o formulare pe care n-o înţelege nici el şi despre care i-ar face mare plăcere să discute cu tipii de pe ecran: lumea e aşa cum e, fiindcă se află observatori care îi urmăresc existenta.

9

Lui Schilf îi pare rău că emisiunea nu permite intervenţii.

„Asta e o reproducere ieftină a unei probleme metafizice”, spune Oskar. „Absolut inutilă într-o aplicaţie ştiinţifică”.

„De ce să fie inutilă?”, întreabă moderatorul şi, cu o mână ridicată, ţine în şah publicul care dă semne de revoltă.

„Fiindcă universurile străine nu se pretează analizelor experimentale”.

Oskar se dă pe spate de parc-ar fi rostit ultimul cuvânt din seara respectivă. În acelaşi timp, Sebastián se apleacă înainte şi porneşte microfonul.

„Aşa e cu fizica teoretică”, spune. „Şi ideile lui Einstein s-au născut pe hârtie şi s-au transformat în demonstraţie practică abia mai târziu”.

„Ca să mă exprim în cuvintele lui Einstein”, răspunde Oskar liniştit, „există două lucruri infinite: universul şi prostia omenească. Mă rog, în ceea ce priveşte universul, nu mai sunt atât de sigur”.

„Problemele abordate de mine”, spune Sebastián, „au fost descrise şi de fizicieni recunoscuţi pe plan mondial. Stephen Hawking. David Deutsch. Dieter Zeh”.

„Înseamnă că nici Hawking, Deutsch sau Zeh n-au habar de fizică”, spune Oskar.

În timp ce spectatorii protestează, în plan apropiat se vede chipul lui Oskar, râzând. Impresia precedentă de tip arogant s-a evaporat; arată mai degrabă ca un elev care se bucură de o poznă reuşită. Camera se mută pe Sebastián care dă din cap şi ridică un deget, cerând cuvântul. Schili se apleacă înainte, cât pe-aci să atingă monitorul cu nasul.

Nu-l lăsa să te provoace! Nu apăra teorii în care nu crezi! Spune-le că nu există spaţiu şi timp! Că lumile multiple şi o singură lume sunt unul şi acelaşi lucru având în vedere că materia însăşi e doar o idee a observatorului ei.

Moderatorul cere să se facă linişte pentru ca Sebastián să-şi poată apăra punctul de vedere.

„Mi se pare că aici nu e vorba atât de intersecţia fizicii cu filosofia”, spune acesta, „cât despre cea a fizicii cu polemica”.

Râsetele din sală demonstrează că publicul e din nou de partea lui.

„Oricât ne-ar plăcea să aruncăm cu vorbe… /4

„Apropo”, îl întrerupe Oskar şi-şi pune un deget pe obraz de parcă i-ar fi venit o idee. „Conform teoriei tale, nu doar Creatorul e scutit de obligativitatea luării unei decizii, ci şi oricine altcineva”.

„Ba dimpotrivă”, spune Sebastián. „Unul dintre avantajele filosofice ale interpretării lumilor multiple constă în abilitatea de a explica liberul-arbitru. Într-un timp liniar…”

„Şi-acum urmează esoteria!”, râde Oskar.

Camera îl surprinde prea târziu, când e deja admonestat de moderator. Schilf, care urmăreşte cu ochi mari filmul pe monitor, descoperă un tremur nervos în piciorul stâng al lui Oskar.

„Într-un timp liniar”, spune Sebastián, „destinele noastre sunt determinate din cel mai îndepărtat trecut până la cel mai avansat viitor. În cazul acesta, deciziile noastre n-ar fi altceva decât nişte procese biochimice ale creierului, care stau la baza legilor cauzalităţii”. Face o pauză de efect, înainte de a continua: „Acum să ne imaginăm că procesele cauzale există unele lângă altele, adică în universuri paralele. S-ar putea ca dezvoltarea fiecărui univers să fie prestabilită. Cu toate acestea, suntem liberi, în sensul că putem să alegem oricare dintre aceste universuri”.

„Doamnelor şi domnilor, o justificare fizică a

liberului-arbitru”, exultă moderatorul cu ochelari ale căror lentile reflectă lumina reflectoarelor. E atât de fericit de parcă ar vedea în faţa lui chipul radios al directorului de programe.

„Şi asta deşi, în mod normal, ştiinţele naturale şi determinismul…”

„În cazul acesta”, îl întrerupe Oskar, „vreau să ştiu de ce nu ne-am decis pentru ştergerea din univers a celui de Al Doilea Război Mondial printr-un simplu act de voinţă? Ar fi fost drăguţ, totuşi”.

Sebastián se înroşește. Alunecă spre marginea fotoliului şi se îndreaptă de spate.

„Fiindcă suntem subiecţii principiului de bază al autoconţinerii”, spune. „Şi tu ştii asta! Altfel, conform celei de-a doua legi a termodinamicii, ne-am dizolva într-un stadiu de dezordine progresivă”.

„Exact asta şi facem”, spune Oskar. „Şi când mă uit la tine, mă gândesc că uneori dizolvarea se petrece foarte repede”.

Îl priveşte sfidător pe Sebastián şi se bate cu degetul pe frunte.

„Mă scuzaţi”, spune moderatorul, „aici nu se poate…”

Larma din sală îi înghite vocea. Dând din mână nerăbdător, Oskar cere să nu fie deranjat. Se întoarce către cameră, vorbind peste moderator şi peste Sebastián. Tremurul din piciorul stâng s-a accentuat. Brusc, atitudinea degajată de dinainte pare o mascaradă stupidă. Arată ca un om care ascunde o furie nebună sub o mască impasibilă.

„Dacă fiecare decizie e însoţită de contrariul său”, spune, „atunci ea nu mai e o decizie. Ştii care e definiţia ta în ceea ce priveşte liberul-arbitru? E o licenţă care-ţi permite să te comporţi ca un dobitoc”.

„Trebuie să vă rog să…”, spune moderatorul.

„Asta e…”, încearcă şi Sebastián.

„Un univers”, spune Oskar. „Fără posibilitate de

evadare. Aşa ceva ar trebui să cercetezi. În aşa ceva ar trebui să trăieşti. Şi să-ţi asumi responsabilitatea pentru deciziile tale”.

„Asta nu-i argumentaţie ştiinţifică”, strigă Sebastián, abia stăpânindu-se. „Asta-i dogmatism moral!”

„Măcar nu-i imoralitate legitimată prin fizică”.

„Taci din gură!”, ţipă Sebastián.

„În lumile tale paralele”, spune Oskar cu intensitate febrilă, „trăieşti vieţi paralele. Te comporţi de parcă ai putea întreprinde ceva şi-n acelaşi timp rămâi inert”.

O focalizare crudă îl arată pe Sebastián înghiţind în sec, cu mărul lui Adam plimbându-i-se în sus şi-n jos. Publicul se agită din nou. Cineva ridică pumnul, nu se ştie împotriva cui.

„O să mă exprim prin cuvintele lui Orwell”, spune Oskar şi se ridică.

Microfonul l-a pus pe masa din sticlă. îl arată pe Sebastián cu degetul şi spune ceva ce nu se înţelege din cauza haosului din sală. Moderatorul îşi mişcă buzele neputincios. Oskar mai spune ceva neinteligibil, apoi imaginea îngheaţă.

Comisarului i s-a făcut cald. A apucat mouse-ul, a oprit videoclipul şi încearcă să găsească o modalitate de a mai derula o dată ultimele secunde.

— Aşa nu merge, spune bibliotecara.

Schilf tresare de parcă cineva i-ar fi pus un cuţit la gât. O umbră cade pe suprafaţa biroului.

— Nu aveţi voie să descărcati filmul. Calculatoarele servesc la munca de cercetare.

Ţara asta e făcută din interdicţii, ca un castel din cărţi de joc, se gândeşte comisarul. Poate c-ar fi trebuit să mă interesez mai demult de partea cealaltă.

— Asta e o emisiune ştiinţifică, spune el cu voce tare. Sunt de la poliţie.

— Iar eu urmez instrucţiunile primite, spune bibliotecara. Aveţi cumva un mandat de percheziţie?

Fără să aştepte răspunsul, se apleacă înainte şi

închide fereastra cu un clic rapid. Schilf trebuie să se ridice de pe scaun ca să ţină corpul femeii la o distanţă considerabilă. Aceasta are pleoapele fardate într-un violet strident.

— Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, spune comisarul. Tocmai mă pregăteam să plec.

Pe stradă, se opreşte sub cerul care parcă e prea aproape de pământ şi nu ştie încotro s-o apuce. Maşinile vin şi trec din ambele direcţii, oamenii se grăbesc spre destinaţii necunoscute. Durerea îl înţeapă în mandibulă. Schilf îşi apucă faţa cu ambele mâini de parc-ar vrea s-o ţină în loc înainte de a se descompune. Trebuie să se uite la maşini pentru ca maşinile să-şi poată continua drumul; trebuie să se sprijine de peretele casei pentru ca peretele să nu se dărâme. Trebuie să-i urmărească pe trecători pentru ca aceştia să nu se prefacă în praf. E stâlpul de susţinere al tavanului, generatorul timpului, linia de sudură de pe axa Pământului. Dacă închide ochii, lumea nu mai există. Există doar durere de cap şi atât.

Încă nu-i momentul, îşi spune comisarul.

Următorii paşi sunt mai fermi, nu doar nişte urme vagi pe pavaj. Au exact mărimea tălpilor lui. Scoate mobilul. Sună la numărul de informaţii pentru străinătate. Cere un număr de telefonie fixă din Geneva.

Pe picioare nesigure de pasăre, gripa aviară a ajuns în Europa. Păsările migratoare răspândesc virusul până în cel mai îndepărtat colţ al pământului. Pescăruşii cad morţi din cer în zona coastei de lângă Hamburg; oamenii se pregătesc să înfrunte epidemia. Tot ce zboară e exterminat instantaneu. În curând, într-un luminiş din pădure, va ateriza şi ultima pană pe pământ, iar după aceea, singurul om cu un ou de pasăre în cap va fi comisarul Schilf.

Lasă din mână ziarul mototolit de la atâta citit pe care l-a găsit pe locul lui. Gripă aviară. De parcă n-ar exista deja alte probleme. Calmantele prescrise de medicul de familie s-au epuizat, iar la farmacia din gară a găsit

doar Ibuprofen. În faţa lui, un tip mustăcios pe la cincizeci şi ceva de ani îşi notează itinerarul cu carioca. Din căştile unei fete se scurg ritmurile pulsânde şi zdrăngănelile muzicii secolului XXI. Două rânduri mai încolo, un controlor ascultă spăsit reproşurile unei femei nervoase. Lăsaţi-mă, vă rog, să termin propoziţia. Personalul se străduieşte. Tot ce se poate întâmpla se întâmplă.

Afară, cerul pluteşte spre vest sub formă de capac cenuşiu. O reprezentare reuşită a toamnei târzii în luna iulie.

Când se pune din nou în mişcare, trenul e urmărit de privirea blândă a unor viţei rătăciţi, din cauza cărora a fost nevoit să aştepte aproape o oră pe o şină liberă. Un gard afundat în pământ, nişte bărbaţi care-şi fac treaba în costume de protecţie portocalii.

Viţeii uzi sunt un semn bun, decide comisarul. Spre deosebire de pisicile negre, ciori sau bufniţe care se vaită. ZDF a promis că-i face chiar azi rost de caseta cu emisiunea *Circumpolar*. Schilf îşi freacă mâinile şi încearcă să se calmeze inhalând şi expirând încet. Nu poate scăpa de impresia c-a uitat să facă ceva, că se află la locul nepotrivit. Dintr-odată, vede o pisică pe care o ştie din fotografiile de pe panoul cu mesaje din biroul Ritei Skura. Stă îndărătul unei uşi de balcon, îşi linge lăbuţele din faţă şi se uită la el cu o expresie atotştiutoare, de parcă ea ar fi de vină că, într-un apartament din celălalt capăt al oraşului, cineva apucă cu un gest grosolan două încheieturi. Creştetul blond al unui băieţel apare în crăpătura uşii de la camera copilului. Privirea îngrozită se înfige ca o ţepuşă în creierul tatălui. Un clic metalic şi cătuşele se închid. O femeie blondă aleargă disperată pe hol. Unghiile ei ridicate nu se înfig în oamenii în uniformă, ci în bărbatul din mijlocul lor.

Ai un copil!

Strigătul face salturi în aer, dar e înghiţit de o uşă trântită. Lumina albastră se învârte ritmic deasupra culiselor unei zile înnorate. Pisica îşi înclină capul şi se

scarpină în dosul urechii.

Tipul de vârstă mijlocie şi-a împachetat cariocile şi a coborât din tren, dar seria de imagini nu s-a destrămat încă.

O femeie în rochie înflorată şi jachetă împletită îşi dă părul bogat pe spate. În faţa ei stă bărbatul, eliberat acum de cătuşe, dar c-o faţă împietrită şi cenuşie. O pereche frumoasă. Ura dintre ei se răspândeşte ca un gaz difuz.

Ştiţi de ce vă aflaţi aici?

Unde e comisarul Schilf?

Eu conduc investigaţiile.

Privirea femeii atestă o cotă de reuşită de 90% la tir. Bărbatul devine şi mai palid; Schilf duce mâna la piept unde îl înţeapă ceva. Femeia râde pe un ton nazal şi porneşte un reportofon. îl instruieşte pe tip în legătură cu dreptul său de a nu spune nimic, de a minţi sau de a lua legătura cu un avocat fără scrupule. Tipul nu vrea să ştie nimic despre drepturile lui.

Dictează o declaraţie şi spune că a fost şantajat. Pisica se opreşte brusc la vederea unei vrăbii care a aterizat pe balcon. Femeia îl lasă să-şi termine discursul, apoi îl informează despre stadiul investigaţiilor, în maşină n-au găsit nicio urmă. Copilul nu ştie nimic. Oamenii de la popas nu ştiu nimic. Două apeluri pe mobil de la un număr suspendat. Putea să fie chiar el. Vrabia se decide să-şi caute alt loc pentru odihnă. Tipul strigă ceva despre drepturi şi justiţie. Femeia frunzăreşte dosarul, apoi îi spune:

Puteţi pleca.

Tipul e uluit.

Ce-aţi spus?

Nu părăsiţi oraşul şi fiţi pregătit pentru întrebări ulterioare.

Femeia afişează o mină de funcţionar public şi-şi notează ceva. Bărbatul nu se clinteşte din loc.

Arestaţi-mă măcar preventiv!

Pisica zâmbeşte. Trenul pătrunde în următoarea

perdea de ploaie.

Dacă-mi distrugeţi viaţa, păstraţi măcar bucăţile care au rămas intacte!

Femeia în rochie înflorată îşi umflă pieptul şi urlă atât de tare, încât se aude de-a lungul coridorului postului de poliţie:

Afară!

Fiindcă trenul s-a oprit, Schilf sare din el, aleargă furios pe calea ferată şi lasă ploaia să-i răcorească obrajii. Pe poarta unei căsuţe din cărămidă citeşte „Gazare” în loc de „Cazare”[22]. Instinctul îi spune c-ar fi fost mai bine dacă l-ar fi scos pe Sebastián din ţară. Raţiunea îl asigură că a procedat corect când a ales calea legală.

Astfel că Schili se opreşte în ploaie şi îi trimite pe amândoi, atât instinctul, cât şi raţiunea, la mama dracului.

Vestea bună e că a coborât în Basel, unde ar fi trebuit să schimbe trenul oricum. În Intercity stă faţă-n faţă cu un bărbat mustăcios de cincizeci şi ceva de ani, care se uită într-o carte fără să-şi mişte ochii şi nu întoarce pagina nici măcar la Delémont. Arată exact ca tipul cu cariocile.

În cazul în care conştiinţa mea e cea care înfăptuieşte lumea, e clar că-i lipseşte puterea de imaginaţie, se gândi comisarul – se gândeşte comisarul.

Mai înghite două pastile de Ibuprofen. La revedere, spune mustăciosul la Geneva.

Apa Ronului s-a netezit în valuri negre care se deplasează în şiruri lungi către oraş. Pentru nouă jumătate e neobişnuit de întuneric într-o seară de vară. De-a lungul cheiului, lumina galbenă sare de la catarg la catarg şi traversează podul spre centrul oraşului. Pe vremea asta neprielnică, comisarul şi stihiile stau faţă-n faţă, aproape singuri.

Dând peste un taximetrist morocănos, Schilf îşi încearcă norocul cu un *Où-se-trouve*[23] şi se alege cu un

---

22 Joc de cuvinte intraductibil: Weltraum (spațiu, cosmos) și Warteraum (sală de așteptare) (germ.).

23 Unde se află, unde găsesc (fr.).

deget îndoit care-i arătă totuşi direcţia spre strada pe care o caută. Păşește în gangul din faţa intrării şi apasă soneria cu un deget umed. Pentru mulţimea de scări pe care le are de urcat îşi ia un răgaz lung. O crăpătură iluminată sub uşa unei mansarde înlocuieşte salutul gazdei. Covoarele se adună şi îl împiedică pe acesta să deschidă uşa.

În spatele ei, Schilf găseşte exact opusul imaginii la care se aştepta. Nici vorbă de un *penthouse* decorat minimalist, nici de fereastra cu vedere panoramică, nici de mobilierul japonez, oglindindu-se în parchetul lustruit. În schimb, aglomeraţia asiatică a unei hrube în care ocupantul său n-a mai făcut ordine încă din tinereţe. Schili se descalţă drept urmare a unui impuls spontan. Păşește doar în şosete într-o cameră sufocată de piese de mobilier, asemenea unui anticariat. Acolo unde mai era loc, gazda a lipit pe pereţi nişte cărţi poştale şi decupaje din ziare. Etajerele s-au îndoit sub povara cărţilor aşezate alandala. Peste tot bibelouri de porţelan, ceasuri de mână fără minutar, bile de sticlă, monede străine. O cioară împăiată atârnă de lustră, fixată cu un şnur pe care se poate mişca în sus şi-n jos. Un desen de copil a fost aşezat la îndemână pe un cufăr de marinar de lângă fotoliul de piele. Un omuleţ din chibrituri cu părul galben şi unul mai mare cu părul negru, iar dedesubt un zâmbet larg şi comun, semnat cu un „L” strâmb.

În mijlocul muzeului său privat, gazda stă picior peste picior pe o pernă şi aşteaptă cu răbdare ca musafirul său să-şi termine inspecţia. În mediul ăsta, părul aranjat cu grijă şi cămaşa albă par o formă de autoironie. Când în sfârşit Schili se scufundă în pernele canapelei rablagite, Oskar ridică bărbia, deschide gura şi vorbeşte:

— Surprins?

— Da, recunosc.

— Nu văd ce rost ar avea să-mi ascund trecutul. Dezordinea crescândă e un instrument de măsurare a trecerii timpului.

Bărbatul sare în picioare cu elasticitatea unei feline.

— Vă pot oferi ceva de băut?

— Ceai Yogi în amintirea unei veri dispărute brusc.

Oskar ridică o sprânceană.

— În casa asta găseşti tot ce vrei.

Nu iese bine din cameră, că Schili se şi ridică de pe perne şi se strecoară pe uşa joasă în camera de alături. Sub o nouă avalanşă de obiecte se zăreşte un birou cu sertarul de sus tras. Fotografia e pusă într-o ramă argintie de genul celor folosite pentru poza soţiei. Sebastián n-are mai mult de douăzeci de ani şi poartă la frac o zgardă argintie. Râsul lui e o provocare, o mănuşă de scrimer aruncată în faţa spectatorului.

— Drăguţ băiat, *nest-ce pas*?

Oskar a intrat fără să facă vreun zgomot pe covorul gros. Când se întoarce, mai-mai să se ciocnească de el.

Schili se vede în ochii negri ai lui Oskar. Gazda îi ia poza cu un gest blând.

— Există puţine lucruri sfinte pentru mine pe lumea asta.

— Mi-a plăcut din prima de prietenul dumneavoastră, spune Schilf. Şi cred că sentimentul a fost reciproc.

— Ca tusea şi junghiul. Haideţi cu mine.

Oskar pune poza la loc şi-l împinge pe comisar din cameră. Pe măsuţa joasă de lângă canapea, ceaiul aburind e dovada faptului că Schilf s-a uitat cel puţin un sfert de oră la fotografia respectivă. Oskar toarnă rom în ceşti dintr-o sticlă albă.

— Mie nu, spune Schilf.

— Aici eu stabilesc regulile.

Alcoolul îl înţeapă în nas cu un ac lung înainte să ia prima gură. În spatele osului cranian, ceva se contractă, apoi se face dublu. Schilf bea. Niciodată n-a auzit mai clar bătaia inimii unui străin. Cioara de pe lustră îşi mişcă aripile, pe perete alunecă nişte umbre. Faţa lui Oskar e un panou ferm într-o reţea de contururi amestecate. Spune-mi ceva, se gândeşte comisarul.

— A mărturisit ceva Sebastián? întreabă Oskar.

— Dacă n-a făcut-o, tocmai l-aţi dat de gol.

— Haideţi, domnule comisar. Ştiu că nu sunteţi atât de prost cum se zvoneşte despre cei din breasla dumneavoastră.

— De unde ştiţi? De la Sebastián?

— Dacă vă închipuiţi că l-aş putea împovăra cu ceva… Oskar se apleacă înainte. Prefer să-mi smulg limba cu mâna.

— Acum *dumneavoastră* sunteţi cel care face pe prostul, spune comisarul.

Următoarea gură de ceai e mai bună decât orice medicament. Tensiunea din cap scade; bătaia de inimă străină capătă un ritm constant care afectează doar auzul, nu şi capacitatea de a gândi.

— Oricum, am predat cazul altcuiva. Mă deranjează până şi cuvântul ăsta. *Cazul*. Are ceva de-a face cu *„a cădea”*. Nu vi se pare?

Oskar nu-şi permite niciun gest care l-ar putea trăda. Se uită la gura comisarului cu nerăbdare şi-şi aprinde o ţigară, gest catalogat de acesta drept succes.

— V-am văzut la televizor. Emisiunea aia m-a impresionat. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur că da.

— Credeţi în Dumnezeu?

Când Oskar râde, e imposibil să nu-l placi.

— Sebastián a avut dreptate, spune. Sunteţi un comisar ieşit din comun.

— Deci v-a vorbit despre mine. Schilf roșește; probabil din cauza alcoolului. Îmi răspundeţi la întrebare?

— Sunt un ateu religios.

— De ce religios?

— Deoarece cred în Dumnezeu. Oskar suflă politicos fumul într-o parte. Cred că nu putem explica raţional apariţia universului. Să te împaci cu această recunoaştere înseamnă să-ţi consumi foarte multă putere metafizică.

— Pe care Sebastián n-o are?

— Aţi atins un punct sensibil. De fapt, Sebastián

adultul, cel cu care v-aţi întâlnit, a rămas băiatul pe care l-aţi văzut în fotografie. Ca orice băiat, tânjeşte după o lume în care poţi să navighezi liber şi să fii elev silitor în acelaşi timp.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Sebastián îşi iubeşte viaţa, spune, şi, cu toate astea, şi-ar dori să se ascundă după decizia pe care a luat-o cu ani în urmă. Pe vremea aceea s-a aruncat cu un salt curajos peste zidul salvator.

— Şi ce se afla în spatele zidului?

— *C'est moi*, spune Oskar. Şi fizica.

— O tragedie de proporţii clasice. Schilf suflă în aburul care se ridică din ceaşca de ceai.

— Nu prea vă prinde sarcasmul.

— Am vorbit serios.

— Atunci aţi înţeles ce v-am spus.

Se privesc în ochi, până când Schilf îşi fereşte privirea şi scoate un *cigarillo* din geantă. Aplecându-se mult peste masă, Oskar îi dă un foc şi rămâne blocat în poziţia asta.

— Se întâmplă des, zice, ca oamenii deştepţi să-şi exprime îndoielile într-o formă ştiinţifică. Ca să fie fericit, un om ca Sebastián ar avea nevoie de două, de trei sau chiar de patru lumi paralele.

— Ca tot ceea ce se poate întâmpla să se întâmple, spune Schilf.

Trăsăturile lui Oskar sunt îndulcite de un nou zâmbet; îşi trece cinci degete răsfirate prin păr.

— Sunteţi cu adevărat bun, spune şi se lasă pe spate.

— Atunci veţi înţelege de ce-i atrage pe unii ideea că multe evenimente, unele chiar contradictorii, se petrec în acelaşi timp. Şi de ce ideea asta seamănă totuşi cu un coşmar.

Se uită îngândurat la jarul ţigării, mai trage un fum şi o stinge în scrumieră. Cioara împăiată s-a apropiat de ei. De unde stă comisarul, se vede de parcă ar atârna chiar deasupra capului lui Oskar.

— Un asemenea mod de gândire, continuă Oskar, anihilează valabilitatea oricărei experienţe directe. Ne anihilează pe noi înşine.

— Poate că între timp Sebastián şi-a dat seama de asta. Schilf scutură scrumul pe covor. Din cauza răpirii de care tot vorbeşte.

Rămăşiţele zâmbetului rămân blocate pe buzele lui Oskar.

— Da, poate, spune.

— Sebastián şi familia lui, spune comisarul, sunt ca o ecuaţie cu o necunoscută. Cineva a înlocuit un şurub din realitate. E metoda perfectă pentru a crea o imagine distorsionată. Când omul se comportă ca un şef, realitatea îşi pune mâinile grase în şold şi-i rânjeşte în faţă. Faţă de o minciună bună, realitatea e în avantaj cu „plus unu”. Sunteţi de acord cu mine?

— La drept vorbind, ochii lui Oskar aleargă jucăuş pe chipul lui Schilf, vă exprimaţi cam obscur.

E rândul comisarului să râdă.

— Se prea poate, spune. Ştiţi că prietenul dumneavoastră nu se agaţă deloc de interpretarea lumilor multiple şi că urmăreşte teorii mai îndrăzneţe în ceea ce priveşte esenţa timpului?

— V-a spus el aşa ceva?

Schilf dă din cap.

— N-are importanţă, spune Oskar brusc pe un ton impetuos. Îşi caută noi metode de a se înlătura pe sine din drum, ca pe o piedică.

Tac amândoi, până când se stinge şi ecoul ultimei propoziţii. În timp ce corpul lui Schilf umple colţul canapelei ca o masă moale care se poate acomoda cu orice poziţie şi cu orice formă geometrică, Oskar stă cu picioarele întinse şi priveşte drept înainte pe sub pleoapele întredeschise.

— Sunteţi îndrăgostit de Sebastián? întreabă într-un final comisarul.

— Bună întrebare, spune Oskar, fără să-şi schimbe

poziţia.

În tăcerea care se lasă, Schili se ridică în picioare. Cu ţigara în colţul gurii, păşește spre geamul mansardei, unde, preţ de o clipă, priveliştea îl lasă fără grai. Se pare că a urcat până la cer pe scările care duceau la apartamentul lui Oskar. Din perspectivă păsărilor, oraşul arată ca un panou de comandă cu beculeţe intermitente. Şiruri întregi de diode se leagă într-o reţea de linii care comunică între ele şi se aseamănă ca nişte copii la indigo.

Cu sau fără şantaj, se gândeşte comisarul, poate că, prin uciderea lui Dabbeling, Sebastián a sărit din nou peste zid. Poate că în sinea lui încă mai spera să-l găsească acolo pe Oskar şi s-a speriat de moarte când a văzut că avea dreptate. Iar acum a evadat în neant.

De când a suferit ruptura aceea care l-a despărţit de propria persoană, comisarul s-a gândit mult dacă nu cumva omul e părtaş la toate loviturile sorţii. Dacă nu cumva se şantajează pe sine.

Jos recunoaşte petele luminoase ale pieţelor Comavin, Montbrillant şi Reculet. Şi lângă ele, dunga întunecată a Ronului, malul Mont Blanc, cu luminiţele lui colorate sclipind vesel, iar în spate, pudra de grafit a lacului Geneva, înghiţind tot. De parcă ar fi apăsat un buton, durerea începe să-l zgârie din nou între ochi, se încinge, devine mai strălucitoare, apropie oraşul şi-l cufundă într-o lumină orbitoare.

Trei persoane, mici ca nişte omuleţi LEGO, se târăsc pe chei spre Jet d’Eau; două dintre ele merg strâns lipite, probabil la braţ. Cea de-a treia, mai mică de statură, a luat-o înainte ca un căţel fericit. Toţi sunt blonzi. În ciuda distanţei, comisarul îi vede clar, distinge arătătorul întins şi feţele vesele îndreptate spre cer, dornice să surprindă în toată splendoarea ei lumina albă de la capătul pontonului. Un turn de apă, în care razele soarelui se frâng în toate culorile curcubeului.

Ia te uită, tati, lacul se aruncă în aer pe el însuşi!

O perdea de picături le udă hainele. E cald.

Ceea ce vede comisarul e o fotografie-suvenir, o carte poştală ca acelea pe care le lipim pe frigider. Cu o singură diferenţă. Pe spatele acestei cărţi poştale scrie ceva. „Ce frumos a fost!”, asta scrie. Sau: „Am fost aici!”

Schilf decide să păstreze cartea poştală. Sebastián n-ar avea nimic împotrivă. Un bărbat, o femeie, un copil fericit. O s-o lipească peste gaura din propria-i biografie. O viaţă se destramă atât de uşor. Ceva se clatină, iese din matcă, şi, dintr-odată, din cei trei nu mai rămâne decât unul, apoi doar o jumătate. Pentru câteva clipe, comisarul a scormonit în amintiri, apoi şi-a antrenat capacitatea de a uita. Gândul la propria viaţă pe cale de a lua sfârşit i-a provocat o durere pe care nu şi-o poate permite. Acum îşi dă seama că nimic nu-i mai simplu decât să evoci un trecut care-ţi e străin.

Cineva care-şi doreşte să moară trebuie să fie un om împlinit, îşi spuse comisarul – îşi spune comisarul.

— De când îl cunosc pe Sebastián, zice Oskar undeva în spatele lui, am învăţat să mă feresc de capriciile zeilor.

Schilf a închis ochii. Ţine strâns marginea pervazului, de parcă s-ar afla în coşul de pe catargul unui vas zgâlţâit de furtună.

— Ieri eram convins de ceva, spune Oskar. C-aş fi în stare să-mi dau viaţa pentru el.

— Şi azi? întreabă Schilf, strângând din dinţi.

— Azi sunt un om bătrân.

Oskar trage aer în piept. Când îşi continuă ideea, vocea îi pare şi mai adâncă. Şi rece.

— Ştiaţi că aseară a trecut pe la mine?

— Era de aşteptat.

— M-am oferit să plec cu el din ţară.

— Şi v-a refuzat? *9*

— A refuzat tot ce i-am propus. Se pare că în sfârşit a luat o decizie. Nu-i mai pot fi de folos cu nimic.

— Vă înşelaţi. Veţi face cu siguranţă ceva pentru el. Vă asigur.

Când îşi deschide ochii, oraşul e din nou la locul lui.

E noapte. Nu se vede niciun bărbat, nicio femeie şi niciun copil. De aici se zăreşte Jet d'Eau, o coloană de apă. A rămas doar vântul încăpăţânat care fluieră pe la marginile acoperişurilor. Schili se întoarce. Oskar stă în spatele lui cu braţele întinse, de parcă ar vrea să-l îmbrăţişeze. Comisarul s-ar retrage dacă nu l-ar împiedica peretele înclinat al mansardei, iar în spatele lui, abisul, căderea în gol. Privirile li se întâlnesc.

O adiere cu miros de corp străin. Bumbac apretat, o loţiune de ras scumpă, o încântare ciudată. Un braţ îl atinge pe comisar pe umăr. Oskar îl trage spre el.

— Haideţi. Vă ajut eu.

Îl îndrumă pe comisar spre canapea. Îi aşază capul pe spătarul canapelei şi îi pune ceva rece şi umed pe gât. Când se uită în jos, Schilf zăreşte o pată mare şi roşie pe piept. Îşi duce mâna la faţă: îi curge sânge din nas. Stropi roşii se văd şi pe manşeta albă a lui Oskar.

— V-am murdărit cămaşa, spune comisarul.

— Numai medicii poartă cămăşi albe. Oskar îşi şterge degetele mânjite şi-i întinde prosopul umed lui Schilf, în orice caz, asta credeam când eram copil.

— M-aţi ajutat enorm. Comisarul vrea să se ridice, dar cade înapoi. Îmi mai faceţi o favoare?

Culcat cum e, se scotoceşte în buzunarul de la spate şi-şi scoate jocul de şah computerizat. Când ecranul se iluminează, Oskar se lasă în genunchi lângă canapea.

— Ce aveţi acolo?

Se uită îndeaproape la cele şaizeci şi patru de câmpuri. Schilf ştie exact ce vede. O formaţie catastrofală, asimetrică, cu toţi supravieţuitorii îngrămădiţi într-o singură jumătate a terenului de joc. Oskar ridică privirea abia după câteva minute.

— Remarcabil, spune. Jucaţi cu piesele negre împotriva calculatorului.

— Nicidecum, spune Schilf. Joc cu cele albe.

Oskar ridică din sprâncene şi se afundă din nou în joc.

— Mă repet, domnule comisar, zice apoi. Sunteţi un tip neobişnuit. Se pare că vă place să vă chinuiţi de dragul unei şanse infime de câştig. Vreţi să-mi spuneţi ceva cu partida asta?

Schilf scutură capul, în care o bilă din ce în ce mai rece se dă de-a dura dintr-o parte într-alta. Îi întinde lui Oskar creionul de comandă.

— Vreţi să termin partida asta în locul dumneavoastră? Oskar învârte creionul între degete. Vreţi să vă uitaţi cum câştig partida pentru dumneavoastră?

Schilf nu-i răspunde. Oskar se mângâie pe bărbie şi priveşte în jur. În sfârşit, aşază calculatorul pe burta comisarului, astfel încât acesta să vadă ecranul.

— Calul, aici. Regina neagră se prăbuşește şi turnul e liber. Creionul se plimbă pe pătrăţele. La fiecare atingere, micul computer se clatină pe nasturii de la cămaşa comisarului. Pionul ajunge la linia de bază, se dă peste cap, şah. Regele e obligat să se ferească. Turnul e pe fază. *Et voilà*.

Congratulations, clipeşte computerul.

— Mat la regele negru, spune comisarul.

— Da, spune Oskar. Mat.

— Sunteţi un geniu.

— Nu-mi spuneţi că n-aţi plănuit mişcarea asta.

— Joc abia de patru săptămâni.

— În cazul ăsta, spune Oskar şi-şi strânge ochii de parcă ar vrea să-şi focalizeze privirea într-un anumit punct din spatele creierului interlocutorului său, *dumneavoastră* sunteţi geniul, fără îndoială. Puteţi să vă ridicaţi?

Schilf îşi şterge încă o dată faţa şi-i întinde prosopul. Sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Oskar, se ridică în capul oaselor. După ce reuşesc să se deplaseze spre mijlocul camerei, comisarul dă să tragă şnurul de pe burta ciorii.

— S-a stricat de mult, spune Oskar.

În hol, Schilf îşi strecoară picioarele în pantofi, fără să se lege la şireturi. Cu o smucitură puternică, Oskar a

tras uşa de la intrare peste covor şi o deschide în faţa comisarului.

— Cred că acum aţi aflat tot ce-aţi vrut să ştiţi, spune.

Zâmbetul cu care se despart unul de celălalt e umbrit de un uşor regret.

Vântul s-a domolit. Lacul e atât de neted şi de ferm, încât comisarului îi vine să se plimbe pe suprafaţa lui. Pietrişul de sub tălpi salută fiecare pas nou. Schilf întinde un braţ într-o parte şi şi-o imaginează pe Julia, punându-i capul pe umăr şi spunându-i ceva drăguţ despre strălucirea stelelor şi norii care se destramă. O pasăre ţipă de parcă ar vrea să avertizeze pe cineva şi, văzând că nu se întâmplă nimic, rămâne cufundată în tăcere şi beznă. Comisarul se îndreaptă spre gară; ar fi bine să prindă ultimul tren.

A lăsat micul calculator pe canapeaua lui Oskar. Nu mai are nevoie de el.

Viaţa, se gândeşte Schilf, e o poveste pe mai multe niveluri. Sau capitole care se închid fără zgomot unele după altele.

Capitolul şapte, în care făptaşul e tras la răspundere. La sfârşit, decide instanţa interioară.

O pasăre îşi ia zborul

1

În ziua în care a întâlnit-o pe noua sa prietenă şi a cerut un chelner şi un meniu la McDonald’s, Schilf a decis să nu i-o prezinte nici unui cunoscut. Nu că i-ar fi fost ruşine cu ea. Dar se temea că nu va rezista sub privirile unei persoane străine şi se va evapora în aer. Se gândeşte cu sentimente amestecate la vizita pe care urmează s-o primească din partea ei.

Deşi s-a adunat şi a iuţit pasul, nu avansează prea repede, de parcă s-ar deplasa pe o bandă de alergat împotriva direcţiei de mers. Ajunge la gara din Freiburg cu o întârziere de câteva minute. În hala de la intrare se ciocneşte de o femeie. Când Schili se dă la o parte ca să-i

facă loc, aceasta nu se clinteşte din loc. Comisarul îi ia mâinile cu conştiinţa încărcată. N-a recunoscut-o din prima fiindcă, fără să fie conştient, se aştepta s-o vadă pe Maike. În sfârşit, îşi aminteşte unul dintre cuvintele simple care-i plac atât de mult Juliei:

— Salut.

Femeia râde şi se agaţă de gâtul lui. N-are bagaj; în schimb, i-a adus nişte flori sau, în orice caz, ceva asemănător. Trei bulbi catifelaţi şi maronii se leagănă pe tijele lor. Arată ca nişte microfoane care intră accidental în cadru.

— Schilf, spune Julia şi-i dă un cot. Ceva mai bătrân decât data trecută.

— Ai luat cartea poştală cu tine?

— Mi-ai scris?

— Ieri. Era ceva important.

— Ieri a fost duminică, Schilf. Cum era s-o primesc azi-dimineaţă?

Are dreptate, ca de obicei. Comisarul îşi dă seama uşurat că, de când Julia stă în faţa lui, îl interesează din ce în ce mai puţin soarta experimentului său cu cărţile poştale. Îi pune braţul după gât, aşa cum a exersat pe malul lacului Geneva, şi-şi lasă capul într-o parte ca să-i simtă parfumul din păr. A auzit pe undeva că omul nu poate visa mirosuri.

Soarele care se iveşte dintr-odată de după nori transformă oraşul într-un peisaj de argint. Se pare c-a mai plouat încă o dată noaptea trecută; acum bălţile lucesc asemenea metalului topit şi, din cauza străfulgerărilor luminoase ale parbrizelor care trec pe lângă el, Schilf e nevoit să închidă ochii. Un moşneag cu pantalonii rupţi salută degajat partea cealaltă a trotuarului, unde nu se află absolut nimeni. O tânără stă nemişcată la colţul străzii, ţine capul înclinat şi se agaţă de-o umbrelă, de parc-ar fi uitat încotro a pornit.

Comisarul hotărăşte să se bucure. Fiindcă e frumos să ai pe cineva care se trezeşte dimineaţa numai ca să te

viziteze. Îi face plăcere să se uite la chipul Juliei şi să-i observe mâinile haioase, cu degete scurte care se mişcă tot timpul. La vederea acestor mâini, îşi dă seama de ce cred unii oameni în bunătatea semenilor lor. Specia în care intră şi prietena lui reuşește să evite calamităţile doar în urma unui imens dezacord. Buna dispoziţie a lui Schilf e curmată brusc în momentul în care, în spatele geamului unui chioşc cu ziare, recunoaşte faţa lui Sebastián. „Scandalul din medicină” şi „În libertate”, atât poate să desluşească din titlurile scrise cu litere mai mari şi grăbeşte pasul fără să-şi dea seama.

— Şi ce se mai aude de cazul tău? întreabă Julia pe tonul unui muncitor venit să rezolve o problemă.

Spre mirarea lui, Schilf trebuie să se gândească puţin înainte să-i răspundă. Sebastián, Oskar, lumile multiple şi biciclistul decapitat se organizează într-o formaţie relativ ordonată, ca să se destrame apoi din nou într-un vârtej colorat. Comisarul îi cunoaşte pe criminal şi pe răpitor. Ce e ciudat însă e faptul că moartea lui Dabbeling nu are niciun sens.

— Mai lipseşte un singur detaliu, spune în timp ce deschide uşa blocului cu mai multe etaje în care se află apartamentul lui de serviciu. Din păcate, e vorba tocmai de cheia de boltă.

— Hai să vedem, spune Julia.

Apartamentul îngust afişează azi o mină funcţionărească şi, cu dungile de lumină şi umbră ale jaluzelelor lăsate, arată ca un birou prietenos. Julia intră agale de parcă s-ar întoarce dintr-o plimbare în oraş, goleşte o sticlă cu apă în chiuvetă şi aranjează bulbii lui Schilf în ea. Puţin mai târziu, comisarul se postează cu braţele desfăcute în mijlocul camerei şi strigă „Bine ai venit!”, dar se simte imediat stupid. Abia azi-dimineaţă a găsit, în faţa oglinzii din baie, cuvântul potrivit pentru pungile de sub ochii lui şi pânza de păianjen alcătuită din riduri: mutră de elefant. Pentru un tip cu o mutră de elefant, nu e deloc uşor să se poarte şarmant.

Dar Julia râde ca de obicei şi-l trage pe comisar pe canapea. Îi ia mâna dreaptă şi o apasă pe gura ei, de parcă el n-ar mai fi altceva decât un corp inert.

De când cu ruptura, interesul lui Schilf pentru femei se limitează la verosimilitatea lor în calitate de martori. Apariţia Juliei pe ultima sută de metri n-a schimbat aproape deloc această stare de fapt. Fără să-şi dea seama, trupul lui a semnat un acord cu trupul ei, o înţelegere pe care ambele părţi o respectă fără să protesteze. Îi place s-o privească în timp ce se dezbracă. Îşi deschide nasturii de la bluză la fel de neutru cum îşi deschid alte femei poşeta. Nenumăratele perechi de ochi care s-au uitat la corpul ei în toţi aceşti ani îl scutesc pe comisar de obligativitatea de a simţi sfânta pudoare. Poate să se uite la ea şi atât.

Când hainele lor împăturite cu grijă atârnă pe spătarul scaunului, goliciunea ei îl impresionează mai mult decât ar vrea ea. Dar imediat ce s-a lipit cu trunchiul de ea, ştie că o iubeşte cu toată pasiunea şi gratitudinea de care mai e în stare la vârsta asta. O iubeşte atât de tare, că nu mai percepe nimic: nici durere, nici gânduri, constrângerea de a avea tot timpul o vedere din afară asupra propriei existenţe. Julia a fost capabilă încă de la început să-l facă pe observator să tacă. Preţ de câteva minute e linişte. Nemărginită precum culoarea neagră. Frumoasă ca moartea împrumutată.

După aceea, ridică jaluzelele, beau cafea lângă uşa închisă a balconului şi ciocnesc ceştile de geam ca să dea noroc cu dimineaţa de luni. Pe stradă trece un copil cu nişte patine zgomotoase cu rotile de metal, un model care nu se mai fabrică de zeci de ani. Doi porumbei se bat pentru o alună pe care niciunul n-o poate deschide. Schilf clipeşte spre lumina orbitoare până când cei doi porumbei se transformă în nişte ciori, în păsări de iarnă, vestitoare ale morţii, care s-au strecurat printr-o crăpătură din perdeaua colorată a verii. Pentru câteva secunde, copacii i se par nişte schelete negre pe fundalul unui cer palid; vede un câmp sterp pe care se adună mii de ciori; se uită la ele

cum îşi iau zborul, acoperind soarele. Pauza de emisie s-a terminat, capul i s-a reglat pe postul iniţial.

Scoţând un geamăt languros, Julia se cuibăreşte lângă el.

— Nu pleca, şoptește Schilf.

— Am fost deja plecată, spune Julia. Acum sunt aici.

Se uită la el cu ochi azurii, ridică sprâncenele şi colţurile gurii ca o actriţă într-un film mut. Schilf îi pune mâna pe cap, închide ochii şi încearcă să-i citească gândurile.

— În curând, spune, o să ne gândim unul la celălalt ca la o amintire neplăcută, dar necesară.

Soneria îi desparte. Afară, o tânără poliţistă pare că se grăbeşte să plece cât mai repede după îndeplinirea sarcinii. Schilf observă prea târziu că nu şi-a pus pantalonii. Ia plicul şi vrea să-i dea bacşiș, dar se opreşte în ultima secundă. „Urgent”, scrie cu litere roşii pe hârtia ambalajului.

Tastele aparatului video îşi schimbă locul cu încăpăţânare, până când Julia intră şi-l trage pe comisar lângă ea. Aparatul înghite ascultător caseta.

— Dovezi? întreabă Julia şi se face comodă în faţa

* televizorului cu ceaşca de cafea.

Schilf dă din cap.

— Criminalul şi prietenul lui cel mai bun, spune, la vederea podiumului din emisiunea *Circumpolar*.

— Şi care-i unul, care-i altul?

Comisarul nu-i dă niciun răspuns.

Îi face plăcere să revadă emisiunea. Prezenţa celor doi e şi mai impunătoare pe ecranul televizorului. Schilf urmăreşte transfigurat fiecare gest şi privire, admiră eleganţa de animal de pradă a lui Oskar şi vigilenţa nervoasă a lui Sebastián, înregistrează fluctuaţiile câmpului de tensiune. Julia cască: se plictiseşte.

„Un *singur* univers”, spune Oskar. „Fără posibilitate de evadare. Aşa ceva ar trebui să cercetezi. În aşa ceva 7?

ar trebui să trăieşti”.

Când podiumul se însufleţeşte, Julia se ridică.

— De ce se ceartă?

„Asta nu-i argumentaţie ştiinţifică”, strigă Sebastián. „Asta-i dogmatism moral!”

— Stai aşa, zice comisarul.

Şi dă sonorul la maxim. Un pahar cu apă se ciocneşte de blatul de sticlă cu intensitatea unei împuşcături.

„În lumile tale paralele”, spune Oskar, „trăieşti vieţi paralele”.

Julia îşi astupă urechile.

— Ce înseamnă asta? strigă iritată.

Mărul lui Adam al lui Sebastián urcă şi coboară în plănui apropiat. Schilf îşi apucă prietena de încheieturi şi o obligă să-şi destupe urechile.

— Ascultă.

„*O* să mă exprim prin cuvintele lui Orwell”, spune Oskar.

Când se ridică în picioare, forfota din sală devine un tunet care cutremură podeaua apartamentului. Se aude foşnet de haine.

Tălpile de piele ale lui Oskar pe podeaua de lemn. N-are cum, sâsâie moderatorul. Microfonul lui Oskar a rămas pe masa de sticlă. Nu se prea aude ce zice. Îl arată cu degetul pe Sebastián.

— Acum, spune Schilf şi se apleacă înainte.

Microfonul din sală reuşeşte să capteze totuşi vocea lui Oskar. Se aude de parcă ar vorbi de undeva de departe.

— Asta e Dabbeling, îl aude comisarul spunând.

— Închide odată! zice Julia.

Lui Schilf i-a căzut telecomanda din mână; Julia întinde mâna ca s-o prindă şi opreşte caseta. Pe ecran, moderatorul încremeneşte cu mâinile ridicate lângă invitaţii săi, uniţi într-un singur instantaneu tremurând. Probabil că următoarea mişcare a moderatorului va fi scoaterea în evidenţă a iritabilităţii fizicienilor ca dovadă a importanţei emisiunii lui. După care discuţia va continua. Asta dacă l-ar lăsa Julia.

Comisarului i s-a scurs sângele din membre. Fără să observe, îşi pipăie obrajii reci.

— Nu înţeleg. Simt că-mi crapă capul.

Julia se foieşte pe canapea satisfăcută şi-şi ia ceaşcă de pe braţul canapelei.

— Voi, ăştia de la poliţie, aveţi nişte metode de investigaţie destul de bizare.

În clipa în care Schilf o apucă de umăr, cafeaua se varsă peste picioarele ei goale şi pătează husa canapelei.

— Hei! ţipă Julia. Ai înnebunit?

Comisarul îi dă drumul imediat. O fixează cu ochii lui de elefant.

— Ce-a spus bărbatul ăla? o imploră.

Felul în care Julia trage aer în piept e o adevărată capodoperă a transformărilor. Mai întâi revoltă, apoi uimire. Apoi ridiculizare.

— Cum adică? spune. Doar s-a înţeles!

Privirea i se plimbă între ochii comisarului. În sfârşit, apare şi zâmbetul recunoaşterii.

— Aaa, spune. Nu l-ai citit pe Orwell!

— Şi mai departe? o presează comisarul.

— E vorba de cuvântul *doublethink*, citează Julia. Tendinţa de a considera drept adevărate două lucruri care se bat cap în cap. La Orwell, aceasta este o practică a sistemelor totalitare.

— Nu, spune Schilf.

Sună ca un strigăt după ajutor. Julia îl prinde de mână îngrijorată.

— Ce e? Nu crezi că există aşa ceva?

— Ba da, ba da.

— Păi vezi. Şi tipul ăla, şi-l indică pe Sebastián care stă lângă moderator în imaginea tremurândă, ştie ce-i aia. Şi chiar foarte bine, după părerea celuilalt – Oskar continuă să întindă degetul şi zâmbeşte diabolic.

— Trebuie să-l curăţăm pe *doublethink* ăsta, spune comisarul.

Nu se poate stăpâni să nu se holbeze la prietena lui,

are nevoie de un punct de focalizare pentru privirea-i împietrită. Inima îi bate ca un tam-tam. Regele negru fuge în colţul cel mai retras de la H8. Albul a căzut peste marginea tablei de şah. Piesele se rotesc în aer, şaizeci şi patru de pătrate s-au desprins unul de celălalt şi se împrăştie pe jos cu zgomot.

Oare prezenţa oamenilor în lume nu-i un dezacord suficient de mare, se gândeşte comisarul, mai trebuie să apară şi dezacorduri acustice?

Şi: Chiar dacă pe suprafaţa apei se văd două crengi care ies din apă în două locuri diferite, ele pot să aparţină aceleiaşi ramuri.

Nişte degete precaute îl mângâie pe obraji. De data asta nu sunt ale lui.

— Am rezolvat cazul? întreabă Julia pe un ton blând.

— Da, la naiba, spune comisarul.

În opinia sergentului de poliţie Schnurpfeil, Rita Skura e cea mai frumoasă femeie de pe pământ. N-a existat una mai frumoasă nici înaintea ei şi nu va exista nici după, decât dacă va fi copilul ei. Schnurpfeil nu se consideră un tip deştept. N-a văzut prea multe la viaţa lui, aşa că n-are cine ştie ce de povestit. Nu are nicio calitate ieşită din comun. Dar ştie că arată bine şi ăsta i se pare un argument suficient pentru a forma un cuplu reuşit cu Rita Skura. În plus, s-a angajat să-i rămână fidel pentru totdeauna. Iar ea n-are prieteni. E măritată cu ambiţia ei, o legătură din care într-o bună zi va rezulta o progenitură la fel de materială ca salariul oficial al lui Schnurpfeil. Rita va face carieră şi va câştiga din ce în ce mai bine, mai întâi cât să ajungă pentru doi oameni, apoi pentru trei sau patru. Schnurpfeil n-ar avea nimic împotrivă să stea acasă şi s-o sprijine pe Rita, dimpotrivă, ar fi mândru de ea. Proiectul lui e clar, matur şi nu dă greş. Numai că n-a găsit încă momentul potrivit să i-l prezinte şi ei.

Sergentul stă pe locul din dreapta şoferului într-o maşină de patrulă a poliţiei austriece şi admiră priveliştea care arată de parcă cineva i-ar aranja bretonul în fiecare

dimineaţă cu maşina de tuns iarba. Când Rita l-a întrebat dacă n-ar avea chef de o excursie în regiunea Bregenz, Schnurpfeil şi-a imaginat un cer albastru, nori albi şi pajişti verzi. Toate astea se găsesc aici din belşug. Dar tot el s-a gândit şi la centura de siguranţă dintre sânii Ritei şi la ochii căprui în care soarele râde ca într-o oglindă. A spus „da” cu atâta entuziasm, încât Rita s-a uitat la el ciudat. Lui Schurpfeil nu i s-a părut nimic neobişnuit. Privirile ciudate sunt ceva cu care a avut timp să se obişnuiască în prezenţa doamnei comisar.

Acum nu Rita e cea care stă lângă el, ci un poliţist austriac care abia încape la volan din cauza burţii. Îi înjură neîntrerupt pe turiştii care le perturbă lui şi concetăţenilor săi liniştea. Centrul oraşului din Bregenz e plin de oameni care abia se dau la o parte din faţa maşinilor, de parcă, odată cu biletul pentru tratament, ar fi plătit şi pentru un peisaj fără locuitori care să-şi desfăşoare activităţile de zi cu zi. Schnurpfeil se bucură că nu trebuie să caute el localitatea al cărei nume îi aminteşte de o activitate indecentă[24]. Pe bancheta din spate, chipiul său verde îşi împarte locul cu cel alb al austriecilor. Un simbol al colaborării armonioase dintre cele două instituţii.

Când maşina abia urcă pe panta masivului muntos şi-şi leagănă botul în curbele greu de abordat, austriacul lasă în urmă un damf de cârnaţi din carne de vânat. După felul în care comentează frumuseţile peisajului, ai crede că le-a inventat chiar el. Schnurpfeil nu pricepe cum poate lăuda un peisaj care e prea kitsch până şi pentru o carte poştală obişnuită. Cel care nu poartă tradiţionalii pantaloni de piele e un intrus. Dar poate c-ar fi tocmai mediul potrivit ca să-şi discute planurile cu Rita. Nu-i rămâne altceva de făcut decât să-i livreze informaţiile de care are nevoie. Rapid, atent, exhaustiv; printr-o singură propoziţie: aşa cum îi place ei.

În sfârşit, maşina a ajuns cumva pe un drum de ţară

24 Referire la orașul Gwiggen (Ich gwigge, du gwiggst, ergwiggt), joc de cuvinte intraductibil.

şi se opreşte la umbra unui stejar german. Austriacul îşi şterge sudoarea de pe ceafă cu o batistă în carouri şi dă scaunul pe spate, în timp ce Schnurpfeil coboară şi se îndreaptă direct spre căsuţa din buşteni. Cu balconul mare din faţă şi înfloriturile cioplite în triunghiul de sub acoperiş, casa seamănă cu un ceas uriaş cu cuc. Pe pajişte se înalţă o construcţie misterioasă pe nişte stâlpi de lemn, cu o cisternă pentru apă şi câteva funii atârnând de ea. Pare atât de nefirească, încât, pentru moment, sergentul nici nu-şi pune întrebări în legătură cu utilitatea ei. În plan îndepărtat, un grup de copii aleargă pe poteca de la marginea unei păduri.

Înăuntru miroase a ceai şi a pantofi. Sala de recepţie şi restaurantul sunt pustii. Schnurpfeil deschide şi închide uşile numerotate, aruncă o privire în cămăruţele cu paturi suprapuse, până când, într-o cameră mobilată mai sărăcăcios, dă peste doi tineri. Intrarea sa îi bulversează. Băiatul corpolent se holbează la insigna lui de parcă în capul lui n-ar încăpea atâta concentrare. Schnurpfeil se hotărăşte să meargă pe mâna fetei. Aceasta e rasă pe ambele părţi ale capului şi are restul părului prins în coadă. Când vorbeşte, piercingul din limbă i se ciocneşte de dinţi. Când sergentul îşi dă seama că are de-a face cu doi dintre supraveghetorii grupului de copii şi nu cu doi turişti, schimbă politicos apelativul cu „dumneavoastră”.

De Liam şi-ar putea aminti oricine. Tatăl lui a provocat ceva zarvă când şi-a luat băiatul din tabără fără nicio explicaţie. Fata l-a ajutat pe nefericitul puşti să împacheteze. Stătea cu capul plecat şi-şi împăturea fiecare ciorap şi insista să-şi mai facă o dată patul, aşa cum au învăţat în prima zi.

Cine l-a adus pe nefericitul puşti până aici?

Cei doi supraveghetori rotesc ochii şi se strâmbă nedumeriţi. Nu-i o întrebare uşoară. În prima zi de excursie, la Gwiggen au sosit în jur de o sută de copii. Putea fi şi bărbatul care l-a luat de acolo. În orice caz, nu era prea înalt. Dar nici scund.

Schnurpfeil îşi pierde răbdarea imediat. Oricum, întotdeauna i s-a părut un efort supraomenesc să-i ia în serios pe oamenii cu accent austriac. Cu un gest arogant, îl alungă pe grăsan de pe scaunul de lângă calculator şi se întinde după o mapă ruptă, deschisă pe un teanc de reviste. Mapa conţine tabele cu o grămadă de informaţii. Înscrieri şi retrageri, vârstă, sex, boli, întrebări legate de alimentaţie, o situaţie a plăţilor în avans. Unele înregistrări sunt scrise cu pixuri diferite şi de persoane diferite. După câteva pagini, sergentul găseşte numele lui Liam la numărul 27. Data sosirii, nimic ieşit din comun. Când vrea să pună mapa la loc, o fiţuică galbenă cade dintre pagini.

„Pentru Stefan”, indică scrisul cu litere rotunde. „Nr. 27 nu vine, gripă. A sunat tatăl. F”.

Schnurpfeil o întreabă pe fată dacă ea a scris biletul. Aceasta dă energic din cap. Altcineva e F. Iar biletul e fals. Nefericitul de puşti a fost tot timpul acolo. A plecat mai devreme, atâta tot. De ce se uită domnul sergent atât de ciudat?

În timp ce supraveghetorii grupului discută despre cele întâmplate, Schnurpfeil se trânteşte pe scaun. Închide şi deschide pumnul şi se uită la jocul muşchilor braţului inferior. Se gândeşte la momentul în care îi va da raportul doamnei comisar. O să susţină, probabil, că bileţelul era ascuns undeva într-un teanc de reviste. Doamna comisar o să ridice privirea, o să-şi dea părul de pe frunte şi o să-i arate subsuoara. Mersi, Schnurpfeil, bună treabă.

Liniştea din încăpere îl trezeşte din reverie. Tipul gras se holbează la el. Fata a dispărut după întăriri. După câteva minute, Schnurpfeil se trezeşte înconjurat de copii care arată cu toţii ca Liam şi a căror poză o ştie din mapă. Vocile subţiri zgârie, mânuţele lipicioase pipăie tocul de piele al pistolului. Lui Schnurpfeil nu-i plac copiii mici, în afara celor pe care-i va concepe cu Rita Skura.

Sare în picioare şi apucă un vlăjgan care se evidenţiază în roiul agitat. El e Stefan, şeful, îl lămureşte grăsanul. Cu barba lui neîngrijită, Stefan arată ca

prototipul funcţionarului public. Vorbeşte pe nas, ceea ce-l scoate din sărite pe Schnurpfeil.

Nu putea să-şi lase vrăbiuţele pe pajişte, de-asta le-a adus înăuntru. Nu ştie nimic de niciun telefon sau gripă. Se întâmplă multe, aşa că n-ai cum să ştii chiar tot. Şi nici nu înţelege de ce e atât de important.

Schnurpfeil îl ţine pe Stefan de braţ şi-l strânge zdravăn.

A, ba da, îşi aminteşte că un bărbat înalt l-a adus pe Liam care încă dormea la Gwiggen şi l-a dus în casă în braţe.

Sergentul îşi încleştează degetele, drept pentru care Stefan îşi mai aminteşte şi că tipul avea părul închis la culoare. Iar când sergentul apelează şi la cealaltă mână, îşi mai aduce aminte de alte două semne distinctive: se pare că străinul are ochi negri, sfidători şi o faţă arogantă, de ticălos. E sută la sută sigur că nu e acelaşi tip care l-a luat mai târziu pe copil.

Schnurpfeil doseşte biletul galben, notează numele complet al lui F. şi, în germana cea mai literară, le urează o zi bună, după care se strecoară prin turma de copii zgomotoşi şi iese pe uşă.

Poliţaiul austriac a adormit în maşină şi tresare speriat când Schnurpfeil îl scutură de umăr. Se răsteşte la el, cerându-i telefonul din maşină. Desigur, ar fi mai drăguţ dacă ar putea să transmită personal noutăţile. Dar în chestiuni de genul ăsta, doamna comisar nu cunoaşte compromisuri. Clar. Rapid. Fără greş. Exact cum şi-ar dori ea.

Sergentul ia receptorul şi se îndepărtează de maşină atât cât îi permite firul.

— Misiune îndeplinită, şefa!

— Terminaţi cu tâmpeniile astea *à la* nava Enterprise, spune Rita. Daţi-i bătaie!

Tocmai replicile astea îl fac s-o iubească atât de mult.

— Ţulia? Tu eşti?

0 – N-aţi nimerit-o. Şi de ce puneţi tot timpul aceeaşi

întrebare la telefon?

Comisarul nu s-a gândit încă la asta. Probabil că aşa-i vine. *9*

— Şi cine e Julia?

— Prietena mea. V-am povestit despre ea într-o clipă de slăbiciune.

— Aşa o fi! Rita Skura e bine dispusă. Probabil că nu v-am crezut.

— Mi se mai întâmplă şi mie.

— Glumeţ mai sunteţi. V-am sunat ca să vă dau o lecţie. *9*

— Bine, spune Schilf aşteptându-se la ce-i mai rău. S-a întors lumea pe dos.

Nu e momentul potrivit pentru telefoane. Din punct de vedere acustic, sala rotundă seamănă cu o catedrală. Comisarul se ascunde după coloanele din galerie. Deasupra lui se înalţă o cupolă pictată cu stelele unui cer de iarnă. Sub el se plimbă oamenii care aşteaptă deschiderea vernisajului. Se uită la nişte vitrine sau discută în grupuri mici. Când trenul trece prin spatele clădirii, podeaua începe să vibreze.

— Tema principală a lecţiei sună în felul următor: cum vă simţiţi când cineva vă suflă cazul de sub nas?

— Păi atunci daţi-i drumul.

— Ştiţi cine l-a dus pe Liam în tabăra de cercetaşi după aşa-numita răpire?

— Da.

— Blufaţi.

— În niciun caz.

Rita Skura trage aer printre dinţi. Sunetul seamănă cu scârţâitul unei catedre trase pe podea. Discuţia stagnează, în timp ce doamna comisar încearcă din răsputeri să transforme buna dispoziţie în opusul său.

— Atunci ziceţi, se răsteşte într-un final la el.

— Oskar.

— De unde ştiţi?

— Ştiu fiindcă e adevărat. Şi dumneata?

— Oamenii mei au fost la Gwiggen.

Lui Schilf îi vine să râdă fără să vrea. Ştie că acei „oameni” sunt reprezentaţi de către Schnurpfeil.

— Cei din Gwiggen mi-au dat o descriere care se potriveşte cu o fotografie pe care am găsit-o pe biroul criminalului.

— Aţi pierdut ceva lângă biroul lui Sebastián? întreabă comisarul tăios.

— Percheziţie, spune Rita. Un instrument valoros pentru cel care conduce investigaţiile.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu mă scutiţi de prostiile astea?

— E simplu, Schilf. Tipul a omorât un om.

— A dat o declaraţie.

— Eu caut motivul crimei.

— Atunci sunaţi-mă!

*

Speriat de stridenţa vocii sale, Schilf îşi pune mâna la gură. Se apleacă temător peste balustradă. Nu se uită nimeni în sus. Cele două persoane cu care vrea să discute, înainte ca ele să-i scape printre degete, se află în faţa unei vitrine. Aceasta conţine bile de mărimi diferite. Din bile a fost decupată câte o bucată în formă de piramidă, ca să se vadă interiorul colorat, în dungi.

— Nu vă mai sun ca să vă pun întrebări, spune Rita, ci ca să vă dau răspunsuri.

Când cei doi se întorc cu spatele la vitrină, privirile le sunt atrase de sistemul solar. Acesta atârnă în mijlocul sălii şi se învârte pe nişte fire de oţel ca un angrenaj. Schilf invidiază ordinea care menţine planetele pe traiectoria lor. A căutat cea de-a doua lege a termodinamicii pe internet. Amplitudinea dezordinii dintr-un sistem creşte în mod constant dacă în vecinătatea sistemului termodinamic în stare de echilibru nu se acţionează cu o cantitate mare de energie. Energia lui Schilf n-a fost nici pe departe

suficientă ca să-l avertizeze pe Sebastián de percheziţia Ritei. Probabil că acum casa arată ca un loc peste care a trecut tornada.

— În orice caz, mă bucur, spune, că în sfârşit aţi crezut povestea.

— Care poveste?

Când persoanele vizate de Schili se opresc lângă vitrina următoare, un reflector le învăluie capetele blonde într-o lumină aurie. Doi îngeri care se plimbă în spaţiul intergalactic, se gândeşte comisarul.

— Povestea cu şantajul.

— Doamne fereşte. Versiunea veselă a Ritei a dispărut definitiv. Acum vorbeşte funcţionarul rece, eficient şi fără scrupule. Se pare că nu vă ridicaţi la nivelul aşteptărilor. Acest Oskar, care a transportat victima până la Gwiggen, este cel mai bun prieten al lui Sebastián.

— Material pentru o tragedie grecească, spune Schilf.

— Eu o numesc complicitate la crimă. Deloc naivă. Profesorul trebuia să scape de un rival. Prietenul lui născoceşte povestea cu şantajul. E mult mai bine decât un alibi dubios. Am bănuit din start că e vorba de o infracţiune comisă de doi amanţi.

— De asta aţi pornit de la o premisă contrară.

— Ei, cum o fi, spune Rita. Infracţiunile comise în doi sunt super. Crimele comise de cupluri n-au nimic de-a face cu scandalul medicilor.

— Fiţi rezonabilă!

Panica disimulată iese la suprafaţă atât de violent, încât, pe moment, Rita amuţeşte. Schilf îşi lipeşte fruntea de un stâlp din gresie şi încearcă să mai scadă volumul.

— Aveţi dreptate, lucrurile s-ar fi putut întâmpla şi aşa. Dar vă jur că nu aşa a fost.

— Schilf…

— A fost o glumă de băieţi proşti, inventată de un băiat deosebit de periculos. A fost marea dragoste. Teoria lumilor multiple. Şi o operă de artă a celui mai cumplit

criminal de pe pământ. Coincidenţa. Atât de cumplit, încât am ales să nu cred în el.

— Comisare Schilf, spune Rita. Dumneavoastră vă auziţi? Băieţi proşti? Marea dragoste? Coincidenţă?

— Pot să vă explic, şoptește comisarul.

Îngerul mic şi-a întins mâna şi urmăreşte cu degetul liniile de pe un afiş informativ. Spune ceva. Cel mare dă din cap.

— O să-l dau pe adevăratul criminal pe mâna justiţiei. Va da şi o declaraţie. Veţi putea să-nchideţi cazul. Şi să liniştiţi forurile supreme. Nu trebuie să vă gândiţi la mine ca la un duşman. Ajutaţi-mă!

— Dar dumneata, Schilf, strigă Rita, ce doreşti de la mine?

Comisarul îndepărtează telefonul de ureche ca să-şi şteargă fruntea şi obrajii. Vizitatorii încep să se agite, primii se apropie de treptele galeriei. Schili se apleacă şi ridică servieta pe care a ţinut-o între picioare.

— V-aţi făcut vreun plan pentru astă-seară? întreabă.

— Evident că nu.

Cei doi îngeri urcă scările de piatră plutind. Schili se retrage după stâlp.

— Mai am ceva de rezolvat aici, spune. Nu faceţi nimic. Fiţi pregătită.

— O singură întrebare mai am. Punctul dumneavoastră de vedere în ceea ce priveşte cazul are vreo legătură cu spitalele?

— Nici măcar tangenţial.

— Atunci ne auzim.

Comisarul vâră telefonul în buzunarul pantalonilor şi aşteaptă ca vizitatorii să intre în holul recepţiei. Apoi îşi prezintă şi el biletul şi se strecoară înăuntru. Galeria nu e mobilată. Nu există scaune; oamenii stau strâns lipiţi, supravegheaţi de o cupolă iluminată cu lumini albăstrui, dându-şi capetele pe spate. O învăţătoare îşi sfătuieşte elevii care chicotesc să se aşeze pe jos, deoarece micii vizitatori nu reuşesc să-şi menţină echilibrul în întuneric.

Nici comisarul nu stă prea bine pe picioare, mulţimea îl trage după ea. Pe cerul artificial de deasupra lui începe să se învârtă o spirală gigantică. $E - mc^2$ străbate orizontul ca un asteroid. Copiii exultă şi-şi feresc capetele.

— Suntem în acelaşi timp şi spectatorii, şi actorii unei mari drame existenţiale, spune o voce bărbătească în deschidere.

Schilf şi-a găsit îngerii şi se aşază acum în spatele lor. De fiecare dată când cel mare îşi mişcă umerii, parfumul părului neted se risipeşte în aer, în nori aproape vizibili. Altfel decât la Julia. E un parfum mult mai dulce. E o aromă de flori de lămâi care ridică la suprafaţă imagini din adâncurile uitării. Asta, se gândeşte Schilf, e noul meu trecut. La asta o să mă gândesc atunci când o să mor. Un bărbat, o femeie, un băieţel surescitat, cu feţele întoarse spre spaţiul cosmic. Poate şi o mângâiere pe spate, degete împreunate, un cap de copil, care se potriveşte perfect în căuşul palmei. Mai-mai să-şi atingă subiecţii pe umeri; îşi retrage mâna în ultima clipă. Chiar în faţa lui se află doi oameni al căror viitor depinde de el. Soarta l-a unit cu ei într-un punct microscopic de pe crusta exterioară a planetei.

Timpul uitării de sine a trecut, se gândi comisarul – se gândeşte comisarul. Pe ultima sută de metri, omul nu-şi mai tratează viaţa ca pe un pantof de a cărui existenţă devine conştient doar când începe să-l strângă.

Preţ de o clipă, lui Schilf îi vine să plângă de bucurie. Dar, ca majoritatea oamenilor, şi el a renunţat la această predispoziţie în favoarea dorinţei de răzbunare. Îi e clar că nu mai poate oferi un cămin nimănui. Îi poate doar pedepsi pe cei care au îndrăznit să distrugă ceva atât de preţios. Comisarul face un pas înapoi, trebuie să aibă grijă să nu se împiedice. Simte pulsul miezului din oul de găină şi ştie că a doua lege a termodinamicii va rezolva acest caz care ameninţă să scape de sub control. În curând n-o să mai aibă putere să se opună dezordinii. Tocmai de aceea, trebuie să facă un ultim efort. Încă o jumătate de zi, încă o

noapte. Ultima încercare de a pune lucrurile în ordine. Cei doi îngeri se ţin de mână. Pe creştetele lor se reflectă imagini care prezintă ciocnirea particulelor elementare accelerate.

— Dintre toate posibilităţile, observaţia alege doar evenimentele care au avut loc cu adevărat, răsună vocea bărbătească din difuzoare.

— Sunt aici, spune Schilf.

Maike îşi încordează spatele în timp ce întoarce încet capul.

— Ştiu, spune.

O explozie orbitoare inundă sala cu o lumină albă. Chipul lui Maike îşi arată toate detaliile. E rece şi de nepătruns ca o fotografie supraexpusă. Se întoarce şi Liam. Ochii lui sunt nişte bucăţele de plastic albastru. Când îl recunoaşte pe comisar, îi întoarce demonstrativ spatele îngust.

— Mi se pare insuportabil că ne urmăriţi, şoptește Maike.

— Dar nu vă urmăresc! strigă comisarul cu vocea gâtuită.

— Niciun fenomen elementar nu e un fenomen adevărat, spune vocea bărbătească, până când acest fenomen nu e observat din afară.

O pisică din desenele animate se plimbă pe cupolă. Copiii jubilează, o pădure de braţe se înalţă din mulţimea de oameni.

— Voiam să vă întreb cum vă mai este, şoptește Schilf.

Maike râde pe muteşte.

Pisica e închisă într-o cutie. Schilf ştie deja ce urmează. A citit ceva pe internet şi despre pisica lui Schrödinger. Atâta timp cât oamenii nu se pot uita în cutie, pisica e în acelaşi timp şi moartă, şi vie. Acesta se numeşte fenomen de suprapunere. Din punctul de vedere al lui Maike, el şi Rita alcătuiesc un astfel de fenomen. Maike nu face deosebirea între comisar şi doamna comisar. Nu i-ar

folosi la nimic să-i explice că n-are de-a face cu felul în care l-au tratat pe Sebastián. Că el ar fi vrut să-l scutească de o odioasă cercetare în stare de arest. Maike l-ar considera un mincinos.

Ticăitul unui ceas isteric îl zgârie pe Schilf pe creier, îşi dă seama bucuros că de data asta ticăitul se aude din boxe şi nu din capul lui.

— Îmi pare foarte rău pentru treaba cu percheziţia, spune într-un final. Trebuie să-mi cer scuze pentru purtarea colegei mele.

— Ce percheziţie? întreabă Maike.

— Nu ştiţi nimic despre asta?

— N-am mai trecut pe-acasă de ieri.

— Atunci, spune Schilf, în timp ce decepţia îl cuprinde cu braţele sale reci, atunci înseamnă că l-aţi părăsit?

— El ne-a părăsit, cu mintea şi cu inima. Noi doar ne-am mutat din apartament. A fost o formalitate.

— Nu, spune Schilf. Vă înşelaţi. Sebastián n-ar…

— Domnule comisar, şoptește Maike şi îşi înclină capul către el ca să nu fie auzită de Liam, l-a omorât soţul meu pe Ralph Dabbeling sau nu?

— Da.

— Mulţumesc, îi răspunde Maike şi-i întoarce spatele. E bine să primeşti din când în când un răspuns clar.

— N-a vrut s-o facă.

— Oamenii nu fac ceva dacă nu vor.

— A fost şantajat.

— Şi dumneavoastră îl credeţi?? *7*

— Ciudat, nu-i aşa? Şi totuşi, dumneavoastră sunteţi căsătorită cu el, nu eu.

— Ce cred eu nu mai are importanţă de mult.

— Vă înşelaţi din nou.» *7*

Comisarul se mişcă puţin ca s-o vadă pe Maike din profil. Femeia nu zâmbeşte. Nu afişează deznădejde, furie sau durere. E o statuie, îşi spune Schilf. Rece în afară, formă pură pe dinăuntru.

— Imaginaţi-vă trei oameni, spune Maike, care merg pe stradă împreună. Dintr-odată, drumul se termină. Şi atunci, unul dintre ei se aruncă în tufişuri şi fuge, fără să se gândească. De unul singur.

— Imaginea asta e complet falsă.

— Nu vreţi să tăceţi odată din gură? întreabă o femeie de lângă Maike.

— Terminăm imediat, spune Schilf, arătându-şi insigna în lumină.

— Fizica cuantică, spune vorbitorul, ne deschide gândirea către o realitate alternativă.

— Vreau să demonstrez nevinovăţia lui Sebastián prin tot ce fac, îi spune comisarul lui Maike. Vreau să v-o demonstrez dumneavoastră.

— De ce?

— Pentru că vreau să rămâneţi cu el.

— De ce?

Pentru că faceţi parte din cartea poştală pe care o s-o lipesc pe frigiderul amintirilor mele, se gândeşte Schilf.

Îşi freacă faţa cu ambele mâini. Trage de timp pentru că-i place să discute cu femeia asta. Trebuie să se adune şi să înceteze imediat cu holbatul la părul ei ca de puf şi la genele ei aproape albe. Trebuie să profite de secundele în care ea încă îl ascultă, cu braţele încrucişate, cu chipul neted întors către cupolă.

— Auziţi, şoptește Schilf. Daţi-mi patruzeci şi opt de ore. V-aş putea explica totul. Dar vreau s-o facă adevăratul vinovat.

— Asta nu este războiul meu. Am fost scoasă din calcule, înainte să fi început.

— Dar Liam vrea să afle adevărul. I-am promis c-o să-i spun adevărul!

Atunci Maike îi aruncă o privire fulgerătoare comisarului, se apleacă spre fiul ei şi îi pune o mână pe ceafă.

— Liam, spune încet. Vrei să mai afli ceva de la omul acesta?

Liam se uită peste umăr drept în ochii comisarului.

— Cară-te, spune el.

Schili se gârboveşte de parc-ar fi încasat un pumn în burtă. Îşi ridică gulerul şi ţine servieta lipită de corp.

— Realitatea noastră, spune vocea din difuzoare, e ca zâmbetul unei pisici care nu există.

În timp ce comisarul se strecoară printre oamenii din jur, îşi pipăie nasul, gura şi urechile de parc-ar fi vrut să se descopere pe el însuşi în întuneric, cu ajutorul simţului tactil.

— Pardon, şoptește. O secundă şi am dispărut.

Şi tot aşa, ca şi cum ar trebui să-i împărtăşească această replică fiecărui spectator care sâsâie iritat: Dispar imediat.

Servieta îl deranjează la alergat. Schilf o vâră sub braţ, în timp ce aleargă pe lângă gară şi de-a lungul străzii Stephan Mayer. Din cauza efortului, i se pare că s-a încins tot oraşul. Pasagerii devin nişte dungi multicolore, casele îşi sug burta şi se apleacă înainte ca să se uite în urma alergătorului. Câtva timp îl însoţeşte un băieţel care aleargă şi strigă „Hop, hop!”, bătând din palme. Abia pe strada Sophie de la Roche îşi încetineşte paşii. Simte că inima i se ciocneşte de coaste. Sub picioare, pământul respiră, trotuarul duce direct spre cer. Mai-mai că se aşteaptă să i se scurgă un lichid vâscos de sub haine.

Bonnie şi Clyde se aruncă în apă de pe zid şi alunecă spre el, trăgând un val ondulat după ele.

— Mac, mac, mac[25], îl salută guralivele.

Schilf nu poate să vorbească şi le mulţumeşte cu degetul ridicat înainte de a păşi în clădire.

În casa scărilor, pereţii îi imită respiraţia slabă. Pas cu pas, Schili se trage în sus, ţinându-se de balustradă, încă nu s-a gândit cum o să deschidă uşa apartamentului în caz de nevoie. Ajuns la etajul doi, găseşte uşa deschisă. Schilf verifică yala. E intactă. Colegii ei trebuie să fi lucrat

25 în orig. Schnell, schnell, schnell (repede, repede, repede), care seamănă ca sonoritate cu onomatopeele folosite în acest caz.

curat. Sau poate că li s-a dat drumul în casă de bunăvoie. În orice caz, uşa deschisă nu mai prezintă o problemă tehnică, ci o invitaţie.

Deşi n-au trecut nici două zile de când a trecut pe aici, comisarul recunoaşte cu greu apartamentul. Peste tot, numai hârtii. Covoarele au fost rulate; picturile au fost date jos. Totul îţi dă impresia unei expulzări şi a pierderii adăpostului. Schilf nu trebuie să se gândească mult ca să-şi dea seama unde-l va găsi pe Sebastián. Anumite lucruri se petrec întotdeauna în bucătărie, care e stomacul casei, aşa cum holul reprezintă picioarele, camera de zi, inima, iar camera de lucru e un creier întortocheat.

În încăpere nu mişcă nimic. Sârmele de pe tavan trasează contururi şi umbre ascuţite. Lampa din bucătărie a fost demontată şi şi-a lipit abajurul de masă, ca o ventuză. Un scaun răsturnat îşi sprijină picioarele de uşa cuptorului. Conţinutul sertarelor golite e împrăştiat pe podea. Vase amestecate cu lumânări, şnururi, bandă adezivă, cârpă de şters. Pe pervaz se ridică un turn de oale şi tigăi. Corpul lui Sebastián se încadrează perfect în peisaj. Stă la masă nemişcat, îndoit ca un semn de întrebare şi se uită fix la un pahar gol pe care a fost pictată o pereche de papagali pupăcioşi.

— Arată minunat, spune comisarul.

Pune servieta pe jos, îşi întinde mâinile şi se grăbeşte spre Sebastián de parcă ar vrea să-i sară în ajutor. Acesta doar roteşte ochii şi nu reuşește să se uite la comisar.

— Liam l-a făcut cadou anul ăsta. De ziua maică-sii. Sebastián indică paharul abia mişcându-şi degetul. L-am descoperit accidental într-un magazin universal. Maike s-a bucurat foarte mult.

— Ce frumos, spune comisarul.

— Mi-am imaginat c-o să fie mai uşor. La Dabbeling a mers chiar uşor. O sârmă e o sârmă, aşa m-am gândit.

— Asta nu-i nici măcar o soluţie proastă, spune Schilf. Nu-i o soluţie, pur şi simplu.

— La un moment dat, Oskar mi-a spus că viaţa e o

ofertă pe care omul o poate refuza dacă vrea. Dar pe vremea aia nu eram capabil să mă hotărăsc. La fel ca tot restul vieţii mele amărâte. Râsul lui Sebastián se *y* transformă într-un acces de tuse. Ce vă aduce pe aici?

— Trebuie să vă transmit ceva.

Sebastián ridică în sfârşit capul.

— De la Maike?

— Nu. Schilf îşi drege glasul. O să aflaţi imediat de la cine.

Se apropie sirena unei ambulanţe, se intensifică, avertizează pe un ton înalt şi, trecând, coboară apoi frecventa.»

— Efectul Doppler, spune Sebastián. Un exemplu potrivit pentru relativitatea lucrurilor.

Ascultă împreună sunetul din ce în ce mai slab. Schili se simte ca un chirurg care-i acordă pacientului său câteva clipe de răgaz, înainte de a-i înlătura fără anestezie un abces. Acest abces e o eroare. E ultima eroare, cea mai mare şi cea mai dureroasă pe care Schilf o va desprinde şi o va înlocui cu un instrument de oţel, numit dreptate, şi care de acum încolo va lucra în organismul pacientului ca un corp străin. Schilf îşi doreşte cu ardoare calmul unui anestezist.

— O să doară puţin la început, spune. Vă avertizez.

Sebastián se uită la el şi aşteaptă.

— *Doublethink* trebuie curăţat.

— Ce înseamnă asta?

Sebastián vrea să sară de pe scaun, apoi se aşază din nou când comisarul îl apasă pe umeri, forţându-l să se aşeze la loc.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, spune Schilf. *Doublethink* trebuie curăţat.

La început nu se întâmplă nimic. Trece aproape un minut, până când Sebastián se ridică din nou de pe scaun şi începe să agite mâinile ca un înecat care se agaţă de salvatorul său. Comisarul se apără cu toată greutatea corpului, aplecat peste bărbatul aşezat.

— Nu şi asta! urlă Sebastián.

— *Doublethink* trebuie curăţat, repetă comisarul.

— Lăsaţi-mi-l pe Oskar! Daţi măcar un sens acestei catastrofel

Răzvrătirea ia sfârşit la fel de brusc cum a început. Sebastián s-a prăbuşit cu capul pe masă şi stă ca un mort. O sinucidere ar fi plauzibilă. Un bărbat a pierdut totul, şi-a îndreptat spatele, şi-a luat pălăria şi a plecat. Logica înseamnă demnitate. Numai că a apărut un enunţ nou, compus din trei cuvinte, care e mai cumplit decât primul. „Dabbeling trebuie curăţat” a fost comanda nefericită care i-a distrus viaţa. *J*) *oublethink* trebuie curăţat” e o farsă. O coincidenţă grotescă, otrăvind cu hilaritate tot ce decurge din ea.

Comisarul poate să înţeleagă de ce Sebastián nu se mai mişcă. Aproape că i se face frică să nu i se transforme fata într-o caricatură. Mâinile lui Schili se odihnesc în continuare pe umerii străini. Lipseşte doar ticăitul unui cronometru de bucătărie pentru ca liniştea să pară şi mai stridentă. Comisarul tocmai s-a hotărât să se împace cu situaţia şi să facă două cafele în haosul din bucătărie, când Sebastián începe să râdă încet.

— Vera Wagenfort, spune. Mi se părea mie cunoscută vocea. E bruneta aia. Din sala de aşteptare a celui mai mare fizician elementar din lume. Râde din nou. Probabil că se aştepta s-o şi recunosc. C-o să-l sun şi-o să-i zic ce mare pezevenghi e. În loc de asta, însă, ce fac? Omor un om. Nu spunea cineva că auzim doar ce vrem?

— Asta e interpretabil, spune precaut comisarul.

— Şi eu care credeam că sunt terminat. Sebastián îşi întoarce capul, astfel încât comisarul să-i vadă faţa care s-a adunat într-o grimasă strâmbă, strivită de masă. Oskar avea dreptate. Nu ştiu nimic despre vinovăţie.

Plânsul pare să vină dintr-o altă direcţie, e slab şi nătâng ca acela al unui copil care începe să se smiorcăie undeva într-o cameră. Sebastián îşi blochează faţa cu un grilaj din zece degete. Gura i se transformă într-o spărtură

dreptunghiulară şi scoate un ţipăt mut care-i cutremură tot corpul. Comisarul îl îngroapă sub el pe bărbatul tremurând, îi ţine umerii, simte zvâcnirile care-l scutură şi n-ar putea să spună dacă plânge sau râde. Există un punct zero în care se întâlnesc toţi polii opuşi. Trec minute întregi până când îşi revine din şoc. Schili se apleacă după ceainicul căzut sub masă şi-l pune pe aragaz.

— În seara asta, spune când apa începe să fiarbă, eu şi cu doamna comisar Skura avem nevoie de ajutor. Pot să mă bazez pe dumneavoastră?

— M-aţi nimicit, spune Sebastián pe un ton inventat special pentru ocazia asta. Vă aparţin.

— Perfect, spune Schilf.

În timp ce cu o mână toarnă apă clocotindă în căni, cu cealaltăîşi scoate mobilul din buzunar şi apasă o tastă.

— Bună seara, spune la telefon. Sunt comisarul Schilf. Mai avem o partidă de rezolvat.

De fapt, Rita ar fi trebuit să-şi dea seama că asta va fi o zi ciudată dintr-un şir întreg de zile ciudate. Dimineaţa, în timp ce servea un mic dejun rapid, pisica a vomitat pe masa din bucătărie. În mâncarea regurgitată a depistat bucăţele din salata de pui din care mâncase şi ea în seara precedentă. I s-a făcut rău. După ce Schnurpfeil a sunat-o din Gwiggen, s-a simţit mult mai bine. Cazul era rezolvat, existau suficiente dovezi, iar sentinţa finală urma să fie pronunţată, ca de obicei, de către judecător. În după-amiaza aceea, doamna comisar a scris raportul pentru executorul judecătoresc şi Ministerul de Interne, şi, cu toate astea, n-a reuşit să se transpună în euforia care o însoţea de obicei la finalizarea oricărui caz greu. Când telefonul a sunat, a ştiut imediat cine e. S-o fi gândit *ea* că s-a terminat cu povestea asta. Comisarul Schilf însă era de altă părere.

Împotriva unui strigăt de ajutor nu poţi lupta. Rita a împrumutat o maşină pentru transport de persoane din dotarea secţiei, aşa cum a rugat-o Schilf. L-a înfruntat pentru a doua oară pe comandantul mustăcios al poliţiei şi

s-a jurat pe cariera ei că a doua zi îi va prezenta un raport imaculat din care vor lipsi termenii: medic, pacient, spital. Acum stă pe bancheta din spate a unui microbuz, lângă un criminal adevărat, şi ştie că viitorul ei în acest domeniu atârnă doar de un fir de aţă. Abia când se gândeşte mai bine cărui fel de plasă îi aparţine firul acesta, îşi dă seama de ce nu-i mai trece greaţa.

Mai întâi, ea şi Schnurpfeil au oprit în faţa casei de lângă pârâu ca să-i ia pe Schilf şi pe criminal. Cel din urmă avea la el o geantă frigorifică albastru cu alb. Aparţine fostei familii, a explicat el în loc de salut, în timp ce s-a urcat pe bancheta din spate şi s-a aşezat lângă Rita. Apoi comisarul a cerut să oprească la clubul de ciclism şi, fără vreun pretext legal, a confiscat două biciclete de curse care acum se află în portbagajul microbuzului VW, în calitate de bunuri furate. Următoarea oprire au făcut-o la cabinetul legistului. De când au plecat de acolo, ucigaşul se uită drept înainte cu ochi ficşi, balansează geanta frigorifică pe genunchi şi mângâie din când în când capacul albastru. Gândindu-se la eventualul conţinut al genţii, Rita trebuie să se controleze ca să nu vomite. Schnurpfeil pare la fel de marcat. Conduce maşina prin centru, conform indicaţiilor lui Schilf, ia curbele cam brusc şi frânează atât de imprevizibil, încât pasagerii se apleacă înainte şi apoi înapoi, la unison.

Cel mai cumplit lucru însă e vocea comisarului-şef. Schilf stă gârbovit pe scaunul din dreapta şoferului şi vorbeşte cu parbrizul despre crengi, particule şi universuri paralele şi alte baliverne. Monologul smintit o face pe Rita să-şi dorească definitiv ca Schnurpfeil să se oprească la următoarea benzinărie, să-i arunce din maşină pe toţi în afară de ea şi s-o ia pur şi simplu pe autostrada A_5 către Basel şi tot aşa, drept înainte, până când marea se va arăta printre crengile copacilor. Din păcate, Schnurpfeil nu pare să aibă astfel de intenţii. În schimb, se concentrează pe traficul de seară şi nu trădează prin niciun gest faptul că tocmai se gândeşte la cum s-ar opri la următoarea

benzinărie şi i-ar arunca din maşină pe toţi, în afară de Rita, ca să plece apoi mai departe şi să nu mai oprească decât la malul mării.

Rita bate darabana pe picior. Strigătul de ajutor al lui Schilf i-a afectat încrederea în sine. Instinctul îi spune să-l sune pe prim-procuror şi să-i ceară un mandat de arestare pentru Sebastián. Însă dacă se gândeşte, ca de obicei, la contrariul acestei porniri, îşi dă seama că trebuie să rămână pe loc şi să urmărească în continuare ideile unui om imprevizibil. Se pare că metoda asta nu mai funcţionează. Sau poate pur şi simplu nu-i mai este de folos când trebuie s-o raporteze la inventatorul ei.

Când comisarul face o pauză, Rita se grăbeşte să ia cuvântul.

— E nebunie curată ce spuneţi. Se apleacă înainte şi se bate cu degetul pe frunte. Sunteţi periculos. Aveţi păsările la cap.

Râsul neaşteptat al comisarului scutură maşina şi sfârşește într-un acces de tuse gata să-l înece.

— Păsările, auzi! tuşește şi duce şi el degetul la frunte. Asta-i bună.

— Să opriţi la intersecţia următoare, îi spune Schilf lui Schnurpfeil şi-i pune mâna pe antebraţ. Înaintea magazinului cu articole sportive.

Maşina frânează. Schnurpfeil coboară şi trânteşte furios portiera. Schilf îi întinde servieta prin geamul lăsat.

— Bluză, pantaloni şi pantofi, două perechi fiecare, spune. Tricourile să fie galbene. Şi luaţi-l şi pe Sebastián pentru mărime.

De parc-ar umbla cu un nou-născut, Sebastián aşază atent geanta frigorifică pe podeauna maşinii înainte să se dea jos. Când cei doi bărbaţi dispar după uşă, Schilf îşi pune un braţ pe spătarul scaunului şi se uită la doamna comisar. Niciunul nu vorbeşte. Liniştea face bine, chiar dacă Rita ştie că, prin privirea asta, Schilf vrea s-o împiedice s-o ia la fugă.

— Păi, haideţi să vedem, spune într-un final. Dar clar

şi la obiect. Să nu ne pierdem în amănunte.

Schilf îşi apasă pleoapele cu degetul mare şi cel arătător, de parc-ar avea nevoie să se concentreze mai mult timp.

— Oskar a înscenat un univers paralel, spune. Liam a fost răpit, apoi a apărut. Sebastián trebuie să afle ce înseamnă să nu te poţi baza pe realitate. Cum ar fi dacă n-ar mai exista un „ori-ori”, ci doar un „şi-şi”.

— Atât despre teorie, spune Rita. Haideţi să vorbim despre partea practică.

— În sensul larg, răpirea a fost aranjament de probă. Dar ceva n-a mers. Aşa-numita coincidenţă a mai ridicat un monument mârşăviei sale. Şi astfel a dat peste cap lumile.

— Îmi pare rău, dar nu reuşesc să vă urmăresc.

— Imaginaţi-vă două trenuri care, preţ de o clipă, se deplasează cu aceeaşi viteză în paralel. Absolut paralel.

Oskar a întocmit traseul, coincidenţa a produs catastrofa. Şi Sebastián a alunecat printre universuri.

În sfârşit, Schilf îşi ia mâinile de pe faţă. Ochii îi strălucesc.

— Rita, copilă, noi vom crea acum un paralelism nou. Şi-i vom înlesni lui Sebastián întoarcerea în lume.

— Vă pricepeţi să speriaţi lumea.

Rita aruncă o privire către geanta frigorifică, îşi dă părul pe spate şi se uită pe geam de parcă ar vrea să se asigure că măcar afară lucrurile au rămas la locul lor.

— Încerc să rezum din punctul meu de vedere, spune apoi. Nu e vorba de prostia aia cu universurile paralele, ci de faptul că vinovatul e Oskar, nu Sebastián. Dumneavoastră credeţi că l-a băgat în belea pe prietenul lui ca să-i dea o lecţie despre simţul responsabilităţii. Şi că acum stă la Geneva şi se preface că plouă.

— Exact asta spuneam şi eu!

Faţa comisarului se luminează, aşa că Rita rămâne fără replică. îl lasă să întindă mâna şi s-o mângâie pe obraz. Uneori îşi doreşte să-şi facă treaba în uniformă, ca odinioară. Asta ar mai ţine oarecum lumea în frâu.

— Vreţi răzbunare, spune Rita. Dreptate. Izbândă morală. Numai lucruri dintr-astea care n-au de-a face cu munca de poliţie. Chiar dumneavoastră ne-aţi învăţat.

— Vreau să restabilesc ordinea, spune comisarul. În rest, aveţi dreptate.

— Vă depăşiţi atribuţiile ca să vă satisfaceţi un capriciu personal. Daţi-mi un motiv pentru care ar trebui să mă bag!

— În regulă, spune comisarul. Iată motivul.

Rita cunoaşte documentele pe care le scoate din servietă. Sunt copii ale dosarului Dabbeling. Dar Schilf caută altceva, dă foile, vâră încă o dată mâna în servietă şi pescuieşte de acolo o fotografie semitransparentă. Radiografia i se leagănă între degete când i-o întinde Ritei. Ea pune imaginile neclare pe geamul de la maşină.

Acestea prezintă un obiect şters, cam de-o palmă, oval şi difuz, părând să se mişte pe fundalul negru. În mijlocul umbrit se vede un tub îndoit şi alb ca o larvă, umplut cu nişte maţe încâlcite. Chestia e susţinută de două membrane, una lată şi neagră, cealaltă mai subţire şi mai deschisă la culoare. Cu toate că Ritei i se pare respingător, nu mai reuşește să-şi ferească privirea. În josul fotografiei e scris cu litere mari numele comisarului.

— Dacă tot vă îndoiaţi de motivele mele, spune Schilf, acum aveţi ocazia să aruncaţi o privire în capul meu.

Îşi freacă creştetul acoperit pe ici, pe colo de un păr subţire, iar imaginea de elefant stă fix pe oase stabile.

— Uitaţi-vă bine.

Degetul arătător mângâie spatele larvei, se plimbă delicat peste capul său rulat. În apexul liniei îndoite, Rita descoperă o pată de mărimea unui ou. Comisarul o loveşte cu degetul de câteva ori.

— Dumnezeule, spune Rita.

— Nu, spune Schilf. El cu siguranţă nu.

Doamna comisar amuţeşte şi se uită fix la Chestie, de parcă i s-ar fi întrerupt conexiunea dintre creier şi corp. Ştie că ar trebui să-l ia în braţe. Chiar i-ar face plăcere.

Uită-te la el cum zâmbeşte curajos, ca un copil transformat în moşneag, iar Ritei îi vine să-l ţină un timp lângă ea, să-şi lipească obrazul de al lui, dar nu ca să-l consoleze, ci fiindcă se simte din nou singură pe pământ, înconjurată de marionete, iar Schilf îi pare ultimul reprezentant al unei specii pe cale de dispariţie: cea atomului viu.

Dar nu poate face nimic. Nu găseşte un punct de reper pentru o mişcare potrivită, nu poate nici măcar să zâmbească, deşi privirea comisarului e plină de căldură.

— Şi cât mai aveţi? întreabă până la urmă.

— Cine ştie? Câteva săptămâni.

Schilf ia rezultatul tomografiei cu rezonanţă magnetică şi o ascunde în servieta de la picioarele lui. Când se ridică, Rita stă în spatele lui ca într-un autobuz. Rita îi vede pielea capului de sub părul rar, dar şi puţină mătreaţă.

— Am scos artileria grea, nu-i aşa, copile? Acum mă credeţi că nu glumesc?

Rita dă din cap. Probabil că a auzit-o. Zâmbetul i-a ridicat un pic urechile.

Pe stradă se vede un porumbel strivit; penele dansează pe marginea leşului în curentul făcut de maşinile care trec. Semaforul se schimbă în culoarea roşie. Vehiculele rulează încet la linia de stop şi se opresc la distanţe bine calculate. O femeie curioasă care trece pe lângă ei priveşte înăuntrul microbuzului. Pe partea cealaltă a carosabilului, un student fluieră agitat după câinele scăpat din lesă. Un biciclist se grăbeşte să părăsească trotuarul şi aproape că dă peste un copil care scapă îngheţata din mână şi începe să ţipe.

— Dacă mai stăm mult aici, o să izbucnească un război civil, spune comisarul.

— Şi ce facem dacă nu apare în seara asta? întreabă Rita.

— Un *gentleman* apare întotdeauna la duel.

— De unde ştiţi?

Schilf întoarce capul şi se uită cu coada ochiului la

doamna comisar.

— Vreţi să mai scot o dată fotografia din geantă?

Trec minute lungi înainte să se deschidă uşa magazinului de articole sportive. Pe braţul lui Schnurpfeil atârnă pungi colorate. Sebastián face cu mâna.

— Ah, era să uit. M-a sunat comandantul poliţiei. Trebuie să mă-ntorc imediat la Stuttgart.

Rita se ridică viguros de parcă s-ar fi curentat.

— Scandalul medicilor, suflă Schilf în palma dreaptă, s-a evaporat. Puff!

— Ce tot ziceţi acolo?

— Vă spun că timpul meu e limitat, din toate punctele de vedere.

Şi fiindcă Rita respiră zgomotos de parcă ar vrea să explodeze asemenea unui calculator supraîncins, se întoarce din nou spre ea.

— O asistentă, spune. Ea le-a dat pacienţilor cardiaci anticoagulante înainte de operaţie în loc de calmantele prescrise. Se pare că pastilele semănau. O greşeală stupidă.

Doamna comisar se lasă epuizată pe pernă. Ce mai contează câteva săptămâni pierdute aiurea. Sau nopţile nedormite, vizitele penibile la spital, neglijarea pisicii, acuzaţii şi scandaluri nedrepte din partea superiorilor. Pe cine interesează performanţele fără folos? Pentru toate astea există expresia potrivită: eşecul total. Nici nu-şi termină bine ideile, că se şi simte vindecată, fără să fi fost operată. Îi vine să cânte de bucurie. Să-l pupe pe comisar sau să-i sucească gâtul.

Dar nu prea are timp de speculaţii prosteşti. Schnurpfeil deschide violent portiera şi se aruncă pe locul de la volan. În timp ceSebastián se urcă pe uşa laterală şi-şi pune cu grijă geanta frigorifică pe genunchi, sergentul stă nemişcat, cu ambele mâini pe volan, cu capul lăsat ca un şcolar.

— Aveţi trac? întreabă Schilf.

— Nu cred că se mai poate, spune Schnurpfeil.

Rita îi cercetează pe cei din maşină cu o privire contemplativă. Dintr-odată are senzaţia că ştie cum se simte Sebastián. Sau comisarul. Sau chiar şi Oskar. Până la urmă, e vorba despre faptul că trebuie să întâmpine cu spatele drept greutăţile care-i afectează pe toţi. Doamna comisar îşi întinde o mână şi o pune pe umărul sergentului.

— Schnurpfeil, spune. *Eu* conduc ancheta asta.

Acesta schiţează un zâmbet timid.

— Şi acum încotro? întreabă.

— Acasă, spune comisarul. Stăm şi aşteptăm.

Atât de nerăbdător aleargă Julia spre el pe holul apartamentului de serviciu, încât comisarul se bucură că i-a adus ceva. Prietena lui îl ia în braţe, în timp ce el i-l prezintă pe criminal. Acesta nu scoate niciun cuvânt şi stă lângă uşa la fel de închisă, cu un aer neajutorat, ca şi când ar fi prea mare şi prea prost construit pentru acele încăperi înguste. Mâna stângă strânge mânerul genţii frigorifice. Se uită timid la comisar şi la prietena lui de parcă s-ar afla în sala tribunalului.

Schilf n-a vrut să-l lase singur şi de aceea i-a sugerat să petreacă împreună cele câteva ore dinaintea marii demascări. Şi fiindcă Sebastián ezita, a transformat invitaţia într-un ordin. Schilf îşi dă abia acum seama că un comisar nu mai poate fi considerat o persoană oficială în prezenţa prietenei sale, în mediul lui. Sebastián vede dintr-odată un străin şi o femeie tânără şi se întreabă cu siguranţă ce părere au despre el. Criminalul se jenează în faţa poliţistului pentru infracţiunea comisă la fel de puţin cum o face bolnavul în faţa doctorului pentru boala sa. Dar lui Sebastián îi lipseşte într-un mediu intim experienţa delictului comis. Exact ca victimele unui accident, el trebuie să înveţe totul de *9* la capăt: vorbitul, inamica, privitul în ochii celuilalt. Cu cât începi mai devreme, cu atât mai bine, se gândeşte comisarul.

Julia îi întinde mâna şi-i spune că-i place de el şi mai mult decât la televizor, ceea ce-l face pe Sebastián să se mai relaxeze. Comisarul o ia înainte spre camera de zi,

dându-şi seama că era să piardă din vedere rezultatul unui experiment important. I-a fost frică de întâlnirea dintre Julia şi Sebastián încă din casa scărilor. Şi-a imaginat-o pe prietena lui dând mâna cu Sebastián, iar în clipa următoare, un fulger care-i va lovi şi care o va transforma pe Julia într-o grămăjoară de scrum. Sau şi mai rău, pe Sebastián, foindu-se prin cameră, trecând prin prietena sa de parcă ar fi fost invizibilă. Pentru moment, Schilf simte remuşcări. Nu ştie de ce a uitat de frica obişnuită în momentul acesta decisiv – o fi fost din cauza absurdităţii ei sau pentru că, între timp, nu i-ar mai păsa dacă Julia s-ar dizolva şi ar dispărea în aer.

Sebastián aruncă o privire prin cameră şi spune ceva prietenos, dar neadecvat despre apartament. Comisarul îşi împinge uşor prietena cu spatele la perete spre bucătăria deschisă şi-i spune lui Sebastián să aducă geanta frigorifică. Căci, până la urmă, pe lângă ucigaş, Schilf a mai adus în casă ceva special, care îi aparţine şi acestuia, într-un anume sens. Obiectul cu pricina trebuie băgat în frigider.

— Mergem la picnic? întreabă Julia.

Continuă să vorbească pe un ton glumeţ despre îngheţată şi bere rece, în timp ce Schilf ridică capacul albastru. Vocea Juliei se schimbă la vederea lui Dabbeling, de parcă cineva ar fi dat sonorul mai încet. Pielea de pe faţa lui s-a uscat şi s-a mulat pe oase, astfel încât ochii par să se mire de ceva, de parcă biciclistul s-ar tot îndrepta de acum încolo spre o sârmă întinsă. Nasul e strâmb, gura se scălâmbăie într-un rânjet fioros. Mai jos, oasele gâtului, albe şi curate ca un mâner, ies în afară din învălmăşeala de tuburi retezate. Sebastián se înghesuie pe lângă ei. Vrea să scoată personal capul victimei sale din geantă.

— Atenţie, spune Schilf. îl ţine doar pielea de pe cap!

Când stăteau lângă fişetul de aluminiu din cabinetul legistului, Sebastián s-a aplecat de parc-ar fi vrut să-şi sărute victima. Apoi l-a privit pe comisar cu nişte ochi care străluceau ca şi cum ar fi fost lichizi. Mulţumesc, a spus.

Nu ştiu ce aveţi de gând, dar ştiu că în clipa asta m-aţi salvat de la nebunie?

Cu toate că Sebastián îl apucă cu grijă, Dabbeling face o grimasă involuntară în mâinile lui. Schilf verifică rapid expresia prietenei sale, care se uită în continuare la capul mortului, la această caricatură tridimensională care cândva a fost vie. Dar Julia nu arată ca o femeie pe cale de a deveni isterică.

— Deci atât mai rămâne din noi, spune.

Schilf dă din cap spre ea. Se simte uşurat când îşi dă seama de motivul pentru care a plăcut-o încă de când a întâlnit-o.

Fiindcă Dabbeling nu încape în congelator, comisarul curăţă cu cuţitul gheaţa de pe tuburile de freon. După aceea, lucrurile intră în normal. Julia găteşte spaghete, Sebastián aşterne masa minusculă. La prânz, lumea uită tot ce e legat de Dabbeling, Oskar, Maike şi Liam sau de noaptea pe care trebuie s-o înfrunte. Subiectul preferat al tuturor e scandalul medicilor. Se pare că medicul-şef Schlüter a fost suspendat, dar nu din cauză de vătămare corporală cu urmări mortale, ci din cauza supravegherii defectuoase a personalului. Şi vechea dezbatere referitoare la proasta dotare a spitalelor a reapărut imediat. Schlüter îşi va continua cariera într-un alt loc. Restul e deja politică. Vorbesc puţin. Şi li se pare că n-au mai mâncat niciodată ceva atât de gustos.

După cină, Julia insistă să se ducă la culcare. De ce să stea la nesfârşit la masă şi să macine gânduri negre, când ar putea la fel de bine să doarmă câteva ceasuri şi să se trezească apoi la ora stabilită? Schilf o invidiază pentru liniştea ei sufletească. Nici nu pune bine capul pe pernă, că şi adoarme, ca la comandă. Din cauza capacităţii de a da comenzi precise propriului corp, Julia e specialistă în dormit, la fel ca în statul nemişcată timp de mai multe ore la un curs de desenat nuduri. Insomnia e ceva de neconceput pentru ea, i-a explicat cândva comisarului. Trebuie doar s-o culce cineva pe o parte şi deja o poate

declara decedată temporar.

Sprijinit într-un cot, Schili se uită la prietena lui în timp ce ea doarme. A dat jos pătura cu picioarele şi s-a agăţat de un colţ cu care-şi acoperă umerii, gâtul şi o parte din faţă. În poziţia asta nu seamănă deloc cu un aparat oprit, care ziua foloseşte la păcălirea comisarului. Respirând regulat, s-a cuibărit în propria căldură ca o mică planetă în propria-i atmosferă. Cu cât comisarul se uită mai mult la ea, cu atât e mai convins că are o minune în faţa lui. Cum se poate una ca asta: un circuit închis care, în afară de hrană, îi furnizează tot ce are nevoie pentru a trăi!

Mirarea stârneşte în el un asemenea freamăt, încât se teme să n-o trezească pe Julia cu gălăgia provocată de gândurile lui. Se ridică încet şi închide uşa dormitorului în urma lui.

Se duce lângă fereastra deschisă. Îşi simte capul limpede, niciun ciocan pneumatic nu încearcă să dărâme cheia de boltă. Pe canapeaua din spatele lui zace un rulou mare şi întunecat, iar în el, Sebastián, care e atât de tăcut, de parcă s-ar bucura că nu mai trebuie să dea nimănui vreun răspuns. Dungile de zebră din cameră au devenit mai pronunţate, luna şi felinarele stradale se bat pe culoarea luminii. Jos, strada e acoperită încă de covorul de rumeguş. Schilf îşi aminteşte clar puful care i se lipea de tălpi şi mirosul de arenă de circ. Îşi aprinde un *cigarillo*. Umbra fumului se rostogoleşte pe pervaz, se desparte în mai multe fuioare, se uneşte la loc, se destramă, apoi se pune în mişcare din nou când îl scoate din piept pe următorul. Aşa-şi imaginează reţeaua tainică, supa misterioasă de pe fundul realităţii: ca umbra unui zeu care fumează la fereastră.

În nişa pentru gătit, uşa frigiderului încastrat străluceşte ca o pânză albă. Schilf îşi îndoaie degetele şi formează umbra unui câine căscând. În afara emoţiei care-i strânge stomacul, se simte mulţumit. Există atât de puţine lucruri pe care un om le poate face în viaţă. Să

recunoască parfumul unei femei. Să mângâie pe cap un copil. Să bată un adversar într-un duel. Să se gândească la esenţa lucrurilor şi să nu uite că omul ia cu el anumite idei atunci când, într-o bună zi, părăseşte lumea pe uşa din dos, atât de frecvent folosită.

Schilf şi-a epuizat doza de noroc în primele decenii ale vieţii şi acum încearcă să se descurce cu resursele rămase. De mult nu mai crede că moartea e cel mai cumplit lucru care i se poate întâmpla cuiva. Convingerea asta i-a fost întărită şi de demonstraţiile lui Sebastián referitoare la timpii lungi de expunere în ceea ce priveşte escrocheria asta de pe marginea abisului. Numai pentru asta, şi se simte îndatorat pe viaţă lui Sebastián. Se gândeşte calm la felul în care conştiinţa i se va scufunda lent într-o spumă de informaţii şi transformări de care a luat cunoştinţă abia de curând şi după care a tânjit toată viaţa, mânat de dorinţa de cunoaştere. Nu-l sperie nici măcar gândul că va trebui să lase în urmă o grămăjoară respingătoare de materie, la fel de dură şi scârboasă ca rămăşiţele congelate ale lui Dabbeling. Maşina de reciclat numită natură se va ocupa cu siguranţă de prelucrarea fiecărui atom. Indiferent că va fi îngropat rapid, incinerat sau aruncat în mare, vor exista suficiente plante şi animale care să se hrănească imediat cu carbonul momentan aflat încă lângă fereastră sub formă umană formând rotocoale de fum la fiecare gând care-i trece prin cap. Vor face din el ceva frumos: liane, flori sau pene colorate. Ceea ce cu două zile în urmă i se părea un haos copleşitor compus din întrebări nerezolvate s-a transformat. acum într-o partitură clară, păstrată cu sfinţenie de mai multe milenii. Comisarul vrea să mai rezolve ceva ca să poată pleca liniştit.

Un câine singuratic trece pe sub geam.

— Ce s-a întâmplat de fapt, întreabă vocea din întuneric, cu criminalul acela cu maşina timpului?

— Condamnare pe viaţă, spune Schilf.

Trage un fum şi zâmbeşte. Îi face plăcere să-l ştie pe acest bărbat în locuinţa lui, înfăşurat ca o sarma în mai

multe păturí. îl vede pe Sebastián în faţa ochilor, perorând în camera de lucru despre esenţa timpului, ţinând un creion cu degetul mare şi cel arătător, încununat de lumina soarelui. îl aude pe Liam cum mormăie în camera de alături când se joacă şi percepe foşniturile din camera de zi, unde Maike frunzăreşte un album de artă. Speră că aceste imagini aparţin atât trecutului, cât şi viitorului. Că sunt amintiri pe care omul le poate lua cu el pe ultimul drum.

La câteva străzi depărtare, câinele îşi încheie rondul de pază nocturn, se culcă pe covoraşul din faţa uşii stăpânului său şi zace acolo fără să se gândească la nimic. Schilf nu mai reflectează nici măcar la esenţa timpului. Aceasta nu mai are nicio importanţă pentru el, la fel ca prezenţa aici sau ca plecatul. E ceva ce poate regla chiar el prin închiderea sau deschiderea ochilor.

— A fost condamnat, întreabă Sebastián, deşi era convins că face un experiment?

— Nu l-au pedepsit pentru convingerile sale, ci pentru metodele pe care le-a folosit.

— Ce se va întâmpla cu Oskar dacă planul va reuşi?

— Îşi va sacrifica o parte din viaţă ca să redea o bucată dintr-a dumneavoastră.

Câinele clipeşte şi găseşte lucrurile la locul lor. Pantofii stăpânului sunt lângă el şi covoraşul de la uşă miroase minunat a ei însuşi.

9

— Vă este clar, sper, spune Sebastián, că e imposibil să mă transformation omul care am fost?

— Da, spune Schilf. Dar dacă nu încercaţi, într-o bună zi o să ajungeţi ca mine.

— Adică? râde Sebastián. Comisar criminalist din fost criminal?

Comisarul-şef ridică o sprânceană. Stinge ţigara şi-i dă un bobârnac spre stradă.

— Dacă Oskar îşi mărturiseşte fapta, aveţi şanse reale să fiţi achitat.

— Momentan, o viaţă petrecută după gratii mi s-ar părea ceva cât se poate de oportun.

— Habar n-aveţi despre ce vorbiţi.

— Doamna comisar Skura mi-a spus că cei din Gwiggen l-au identificat pe Oskar. Puteţi să-l arestaţi şi pe căi convenţionale.

— Mă miră să văd că un om ca dumneavoastră gândeşte atât de îngust.

— Sunt specializat într-un singur domeniu.

De data asta râd amândoi. Sebastián se mişcă pe sub păturile lui. Comisarul se încruntă.

— Ce e mai rău, spune, se întâmplă întotdeauna după. Se întâmplă atunci când oamenii sunt convinşi că au văzut tot ce-i mai rău.

— Continuaţi, spune Sebastián.

— Când l-aţi vizitat la Geneva, Oskar s-a trădat pe sine. La fel ca şi dumneavoastră. Chiar el v-a prezentat un univers paralel. O evadare în doi, la care visa de mult. Trădarea atârnă greu. Niciun poliţist, niciun judecător din lume nu ştie cum s-o trateze.

— Continuaţi, continuaţi, spune Sebastián.

— Să spunem că traversaţi strada şi pe trotuar vă ciocniţi de o femeie. Femeia se împiedică şi-şi fracturează glezna. O săptămână mai târziu, suferă un accident de circulaţie, iar din cauza gleznei fracturate, nu reuşeşte să iasă din maşină şi arde înăuntru. Niciun tribunal nu vă va condamna pentru omor. Nu vă va căuta nici măcar poliţia. Dar gândiţi-vă la instanţa interioară, la felul în care vă va condamna ea!

— Vreţi să-l ghidaţi pe Oskar spre instanţa lui interioară, spune Sebastián tărăgănat.

— Da, pentru că e singura instanţă care vă poate exonera.

Sebastián nu spune nimic. Comisarul închide fereastra şi se aşază în fotoliul de lângă canapea ca să se holbeze în următoarele două ore la tavan.

Dacă cineva provoacă un om ca Oskar să se prezinte

într-un luminiş din pădure la cinci dimineaţa, poate fi sigur că va veni. Chiar dacă nu i se permite să-şi aleagă singur armele.

Rita Skura aruncă o privire rezervată spre comisarul-şef, apoi dă din cap. Pădurea nu şi-a terminat încă toaleta de dimineaţă. Frunzele înrourate strălucesc de parcă tocmai ar fi fost spălate, degeţelul roşu cască somnoros cu guriţa pătată. În locul dintre scenă şi public, orchestra filarmonică a păsărilor îşi acordează instrumentele. În mijlocul acestei treziri colective, oamenii par palizi. Lumina timpurie găseşte orice defect, desenează cearcăne sub ochi, accentuează ridurile din jurul gurii şi nasului. În dimineaţa aceasta, durerea de cap nu e durere, ci un vid bine amortizat. Schilf îşi pipăie gâtul, atinge fiecare bucăţică de coloană la care poate să ajungă cu mâna, mângâie osul pe care e înşurubat capul. Pipăie tubulatura şi cablurile care menţin legătura dintre puntea de comandă şi existenţa sa şi care-l conectează la restul corpului. Are impresia că simte deja cum i se usucă pielea pe oase. La acest gând, colţurile gurii i se strâmbă într-un zâmbet diabolic pe care Rita îl reproduce ezitând.

Schilf îi dă semnalul. Femeia se duce lângă Schnurpfeil, care stă stingher lângă o bicicletă de curse, îmbrăcat în tricou galben, şi-i spune ceva pe un ton scăzut. Sergentul lasă capul în pământ ca să-şi apropie urechea de buzele ei. Mâna ei nimereşte pe obrazul lui. Atingerea îl transformă pe Schnurpfeil într-un erou. Schilf observă că sergentul şi doamna comisar se privesc în ochi. Frumoasă pereche.

La plecare, comisarul nu şi-a trezit prietena. L-a scuturat puţin pe Sebastián de umeri, apoi a pus degetul la buze. Dabbeling era îngheţat bocnă. L-au scos din congelator râcâind gheaţa cu un şurub cât au putut de încet şi au părăsit casa în vârful picioarelor.

Trădarea apasă greu, se gândi comisarul – se gândeşte comisarul.

Şi se mai gândeşte la ceva: N-am întrebat-o niciodată

despre trecutul ei. Nici ea nu mă întreabă de viitorul meu. O afacere echitabilă. Punctul de legătură între somn şi moarte e faptul că nu le pot oferi vizitatorilor lor decât camere cu un singur pat. Nu poţi să iei pe nimeni cu tine.

Rita îşi retrage mâna de pe obrazul lui Schnurpfeil.

— Şi-acum, drept înainte, spune tăios.

Sergentul se urcă pe bicicletă şi pune ferm piciorul pe pedală, ca să urce mai uşor panta. Schili se uită după el până când ajunge la curba întinsă, îl petrece cu privirea până la cabana tăietorilor de lemne de lângă marginea povârnişului, până când punctul mic dispare în pădure. Acolo o să se ascundă cu bicicletă cu tot printre copaci. Şi o să aştepte.

Schili se întoarce cu spatele şi verifică sârma cu o mână. Sebastián, expert în astfel de îndeletniciri, a întins-o la maximum, cu toate că, pentru spectacolul de azi, nu era nevoie de asta.

Schilf dă următorul semnal. Sebastián, care poartă tot un tricou galben ca Schnurpfeil, se lasă în genunchi. La câţiva metri de sârma de oţel, se întinde pe burtă, astfel încât corpul lui să se întindă până la şosea. Rita Skura se apropie de el şi-i acoperă cu crengi capul şi umerii de pe marginea carosabilului.

Dacă Schili se uită drept în sus, vede şi cea de-a doua bicicletă de curse care atârnă într-un copac şi se leagănă pe un fir invizibil de nailon. Sergentul a reuşit încă de la a doua încercare să arunce ghemul şi să-l prindă de o ramură. A tras bicicleta în sus şi a legat ghemul de trunchiul unei sălcii tinere. Schilf face nodul şi trebuie să-şi pună muşchii la contribuţie fiindcă greutatea bicicletei îl trage în sus.

Cablu de oţel, cadavre, bicicletă.

La ultimul semnal, Rita Skura se ascunde după copacul din dreapta, iar el după cel din stânga.

Orchestra filarmonică a ajuns la un consens şi începe să cânte o uvertură aleatorie. Cu toate că e agitat, inima comisarului se încumetă cu greu să bată cu regularitate.

Lângă picioarele lui, furnicile transportă bucăţele de frunze tăiate. Nu mai cară larve moarte. Nici ţânţari. Capul lui Schili se dilată într-o cameră largă în care gândurile se plimbă cu paşi răsunători.

Şi dacă nu vine?

Atunci povestea n-o să se termine niciodată.

Şi dacă toate astea n-au niciun rost?

Atunci n-ar mai fi nimic de spus despre existenţa umană, se gândi comisarul – se gândeşte comisarul.

Dar va veni cu siguranţă. Bastonul şi pălăria i s-au părut adecvate pentru şarada aceasta romantică şi oarecum tristă. Are impresia că joacă rolul unui domn plimbăreţ din secolul trecut.

A rezervat şi a plătit în avans pentru camera de la Hotelul Panorama de pe piscul Schauinslandului. Chiar la răsărit, a anunţat personalul de la recepţie că intenţionează să facă o plimbare mai lungă. N-a comentat nimeni. Răbdător, Oskar a reprodus zâmbetul forţat al hotelierului.

Orele nopţii le-a petrecut pe balcon. A urmărit ceaţa ca de ciment care s-a aşezat în mai multe straturi peste peisajul montan şi s-a gândit la formularea de adineauri care începea să-i pară şi lui ciudată: o plimbare mai lungă. După vizita comisarului, se aştepta să apară poliţia în orice minut. Spera însă să fie suficient de discreţi şi să nu-l caute la serviciu. S-a gândit la mai multe variante de răspuns.

Fapta lui era doar o farsă între prieteni. Nu s-a gândit niciodată că cineva ar putea păţi ceva grav. Restul n-a fost intenţionat, nu era cupuţin că nici în cele mai hazardate previziuni, aşa cum au spus şi juriştii. Şi, de aceea, nu poate fi acuzat de nimic.

Nu s-ar fi gândit la invitaţia pentru o plimbare matinală în pădure. Ştie că răspunsurile formulate în prealabil nu-i vor fi de ajutor aici. Probabil că-l vor obliga să se confrunte cu Sebastián. Probabil că tocmai el a inventat toată povestea. Poate că acest comisar nici nu e

comisar, se gândea Oskar privind peisajul montan întunecat şi tulburător de tăcut, ci o haimana angajată să-l ducă pe el de nas. Şi atunci nu e exclus ca Sebastián să-l împuşte la locul faptei. Ar fi interesant dacă înainte de asta i-ar arunca şi lui o armă.

Oskar nu s-a întrebat nicio clipă dacă e normal să accepte invitaţia. Preţ de un minut de slăbiciune, s-a imaginat pe el şi pe prietenul lui stând faţă-n faţă într-o dimineaţă înceţoşată, îndreptând unul spre celălalt nişte pistoale demodate, ezitând şi îmbrăţişându-se apoi. Dar îşi interzice imediat astfel de închipuiri. E conştient că şi-a pierdut definitiv prietenul. Acum vrea doar să afle ce i s-a mai pregătit. Vrea să vadă neapărat cât valorează în ochii lor. Vrea să se asigure că, în ceea ce priveşte inteligenţa, comisarul pasionat de şah este egalul lui. Nu poate fi nimic mai rău decât să pierzi în faţa unui adversar mai slab.

Dacă amestecul acesta de anticipare plăcută şi trepidaţie se potriveşte unui călător care a pornit pe un drum nebulos spre o destinaţie necunoscută, atunci plimbarea asta are să fie cu adevărat lungă, aşa cum anticipase Oskar atunci când s-a trezit.

Acum pădurea se deschide. Oskar roteşte privirea peste povârnişul lat pe care stau culcate câteva vaci adormite, ca nişte deluşoare de carne ivindu-se din iarbă.

Drumul urcă până la hanul vechi care, cu ferestrele şi uşile lui baricadate, pare ofuscat. Cu câţiva metri înaintea casei, drumul coteşte brusc la stânga şi dispare printre copaci, o sută de metri mai încolo.

Oskar e bucuros că poate să meargă puţin sub cerul liber. În pădure, fiecare copac părea un cadavru îmbrăcat în mantou negru; fiecare creangă părea să se rupă sub un picior străin. Bucuraţi-vă de frumuseţea naturii, i-a spus comisarul la telefon. Ca să nu se mai gândească la nimic, Oskar îşi numără paşii. Secundele au încetinit, rămân mult în urma ritmului paşilor săi şi se prăbuşesc pe rând în prăpastia prezentului. Poate că şi Oskar a cam grăbit pasul. Acolo jos s-a întâmplat totul. Ajuns la trei sute,

începe să piardă controlul asupra situaţiei. La patru sute nu mai ştie ce caută aici. La cinci sute ajunge la han. Întinde gâtul înainte şi strânge ochii. În locul în care drumul se pierde în pădure, în semiobscuritatea copacilor străluceşte ceva.

Clinchetul unui clopoţel de bicicletă îl face să tresară; nu l-a auzit venind pe biciclistul din spate. Reuşește să sară într-o parte în ultima clipă, înainte ca pata galbenă să treacă fulgerător pe lângă el. La capătul curbei, bicicleta se ridică pe roata din spate. Biciclistul apasă pedala cu capul plecat. Lui Oskar îi vine să ţipe. Nici n-a apucat să clipească şi bicicleta a şi ajuns la marginea pădurii. Pe stradă explodează ceva. Lumina dezvăluie un talmeş-balmeș de piese metalice, şuruburile şi cablurile sar în toate direcţiile. Încă un clipit şi se aşterne liniştea. O linişte mormântală.

Tălpile de piele ale lui Oskar nu sunt potrivite pentru alergatul pe asfaltul neted. Alunecă şi se împiedică, se apleacă în ultima secundă ca să se ferească de sârma întinsă, apoi se opreşte brusc. Ocoleşte cu grijă rămăşiţele bicicletei. Vede un bărbat în tricou galben, întins pe stradă, cu corpul ascuns în buruienile de pe marginea străzii, cu picioarele întinse pe carosabil. Oskar stă şi se uită, fără să mai poată face vreun pas, fără să se mai poată gândi la ceva coerent. Monologul interior, care seamănă cu vorbirea şi care-l însoţeşte din copilărie în orice situaţie, a amuţit. Incredibil cât de tare cântă păsările astea.

Oskar mai mult simte decât aude mişcarea din spatele său. Îşi fereşte privirea de la omul întins pe jos şi se întoarce. În stânga cablului de oţel, nemişcat ca o marionetă, stă chiar comisarul-şef. Pe partea dreaptă e o femeie într-o rochie înflorată.

Doi străjeri la stâlpii de boltă ai unei porţi demonice.

Femeia ţine de păr un bărbat compus doar din cap şi gât. Ochii sunt exoftalmici şi-l fixează pe Oskar cu neruşinare. Femeia se pune în mişcare şi încearcă să-i întindă capul despărţit de corp; o Salomee fără platou de

argint. Se opreşte în mijlocul străzii şi pune capul pe asfalt. Acesta se rostogoleşte până la Oskar, se învârte în jurul propriilor oase de la gât şi se poticneşte. Oskar simte nevoia de aer. Senzaţia de ameţeală dispare treptat după ce inspiră de două ori.

— Am înţeles. Vrea să-şi încrucişeze braţele pe piept, dar acestea atârnă prea greu.

— Sebastián! strigă şi apoi, văzând că imaginea a îngheţat, spune pe un ton mai scăzut: Nu l-ai dibuit tu pe *doublethink*. Din păcate, am făcut-o eu în locul tău.

Dacă ar avea o sabie, ar roti-o şi ar lăsa-o jos înaintea lui.

A prevăzut atacul, aşa că împunsătura din oul de pasăre nu-l ia prin surprindere şi nu-l face să se prăbuşească imediat. Urechile îi ţiuie, oriunde s-ar afla ele. Ceva îl înţeapă îndărătul frunţii, într-un punct nedefinit. Şi, în sfârşit, o ruptură în creier, în cazul în care-l mai folosea cineva. Apoi prin tot corpul, împărţindu-l pe comisar în două. Oricum ai două din toate: picioare, mâini, ochi, nări, de ce să nu te împărţim în două şi pe tine.

Primele secunde nu sunt dureroase. Schilf îşi sprijină cu ambele mâini capul în care se dă o luptă aprigă. Ceva îl mână spre libertate, se opune împotriva închisorii în care a vieţuit prea mult timp. Un cioc ascuţit bate în coajă. În câmpul vizual dansează puncte negre în ritmul ciocăniturilor. Ochii nu-i mai sunt de folos, nu vede dacă Oskar şi Sebastián s-au îmbrăţişat sau nu. Sau dacă Schnurpfeil se apropie împingându-şi bicicleta şi se opreşte lângă Rita Skura. Vede în schimb o fântână arteziană care se înalţă în văzduh. În perdeaua vaporoasă apare un curcubeu tremurând. Un băieţel cu părul udat de stropi îşi întinde râzând braţele către cer. Când se întoarce, chipul îi seamănă cu cel al lui Liam sau al oricărui alt băiat. Băiatul meu, se gândeşte comisarul. Ăştia mint cu toţii, spune copilul, indicându-şi ceasul de la mână. O femeie blondă se uită zâmbind la băieţel. Apoi îl priveşte pe comisar în ochi. O să vedem noi, spune.

Un tremur neîntrerupt se întinde pe sub pielea lui Schilf. Dinţii îi clănţănesc de parcă ar vrea să se macine. Căutând un punct de sprijin, comisarul îşi înfige toate cele zece degete în păr. Într-un final, durerea îi îndoaie picioarele. Coaja se rupe.

Comisarul cade, dar nu atinge pământul, se pierde într-o prăbuşire fără margini. Nu-şi mai simte mâinile sau picioarele, doar un curent care-i trece pe lângă frunte. Craniul i s-a deschis, ceva pendulează, vibrează, încearcă să iasă la suprafaţă. Se scutură, îşi întinde aripile, aruncă o lumină colorată de o frumuseţe orbitoare, o frumuseţe nemaivăzută până acum.

La revedere, observatorule, îşi spune în gând comisarul.

O pasăre îşi ia zborul. Îşi găseşte stolul. Se roteşte deasupra oraşului.

Epilog

Dinspre nord-est, Freiburgul nu mai seamănă cu un oraş, ci mai degrabă cu un covor ţesut din culori care se întrepătrund. O masă pestriţă, strălucitoare, despre care nimeni n-ar şti să spună dacă face parte din ea sau e tocmai invers. Un mozaic format din acoperişuri, peste care soarele de dimineaţă se revarsă în tonuri aurii. Firicelul pârâului ca mercurul, unduind printre ele. Văzduhul albastru, consistent ca apa. Munţii îşi cheamă păsările înapoi. Păsările sunt cele care poartă veştile către munţi.

Cam aşa s-au întâmplat lucrurile, să zicem.

Cuprins

Prolog 7

Primul capitol în şapte părţi. Sebastián taie curbe. Maike face mâncare. Oskar vine în vizită. Fizica e domeniul celor pasionaţi 9

Capitolul doi în şapte părţi, în care se petrece prima jumătate a fărădelegilor. Omul este înconjurat din toate părţile de animale 57

Capitolul trei în şapte părţi. E timpul pentru o crimă.

La început totul merge ca uns, apoi totul se strică. E periculos să arăţi cu degetul spre omul pe care-i aştepţi 83

Capitolul patru în şapte părţi. Rita Skura are o pisică. Omul e o gaură în vid.

Comisarul intră în joc cu efect întârziat 127

Capitolul cinci, în care comisarul rezolvă cazul, fără ca povestea să se termine aici 183

Capitolul şase în şapte părţi. Comisarul se târăşte printre ferigi. Un martor nebăgat în seamă îşi face şi a doua oară intrarea.

Un tip oarecare pleacă la Geneva 239

Capitolul şapte, în care făptaşul e tras la răspundere. La sfârşit, decide instanţa interioară. O pasăre îşi ia zborul 315

Epilog 373

La Editura Polirom au apărut:

Günter Grass – *Anestezie locală* Robert Musil – *Omul fără însuşiri* Philip Roth – *Viaţa mea de bărbat* Philippa Gregory – *Surorile Boleyn* Katie Hickman – *Poarta Coliviei* Paulo Lins – *Oraşul Domnului* Kurt Vonnegut – *Micul dejun al campionilor* Camilo José Cela – *Cristos* versus *Arizona* Junot Díaz – *Scurta şi minunata viaţă a lui Oscar Wao* în pregătire:

Aharon Appelfeld – *Povestea unei vieţi* Anchee Min – *Ultima împărătească* Philippe Claudel – *Raportul lui Brodeck* Iris Murdoch – *Castelul de nisip* www.polirom.ro

Redactor: Iulia Popovici Coperta: Carmen Parii Tehnoredactor: Cornelia Păduraru

Bun de tipar: septembrie 2008. Apărut: 2008 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 P.O. Box 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: officepolirom.ro Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37 P.O. Box 1 – 728, 030174

Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office. bucureştipolirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l. str. Luigi

Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti TelJFax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: officeluminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA